

Giới thiệu Xuyên Về Làm Tắm

Xuyên Về Làm Tắm là câu chuyện phỏng theo truyện Tắm Cám đã rất được nhiều người biết đến trong nhân gian nhưng bằng cách nhìn khác, khía cạnh khác ắt hẳn sẽ tạo cho bạn đọc ấn tượng và thú vị với góc nhìn này.

Câu chuyện kể về Nguyễn Thị Tắm - Sinh viên năm 2 ngành sư phạm, trong một lần say rượu bị cưỡng bức. Quá sốc và tuyệt vọng cô muốn mình chết đi vì không chịu đựng được nỗi ê chề này và chuyện thần kỳ đã xảy ra lúc mở mắt cô thấy mình xuyên không và đang nằm trên nền đất cứng, xung quanh đầy mùi bùn đất, rom rạ...cô xuyên vào truyện cổ tích và trải qua nhiều câu chuyện khác nhau, hẳn cô sẽ rút ra được nhiều bài học cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp Dì

Tắm thử lắc nhẹ hai bàn tay mình, cảm giác nặng nề không thể nhắc lên nổi. Cô lại cố gắng đảo mắt nhìn xung quanh. Trong bóng tối, mọi thứ dần rõ hơn. Có một cái giường gỗ thô ngay cạnh chỗ Tắm nằm. Ước lượng con đau trên người, Tắm nghĩ khả năng lớn cô vừa lăn trên đó xuống. Lại cố dịch người thêm một chút, Tắm co được người lại. Cô đưa hai tay ôm chặt đầu gối, tự xiết mình lại trong tư thế bào thai, ngực cô đập dồn dập một nỗi sợ, nỗi đau đớn và hoang mang như ngựa phi nước đại.

Cô không biết mình đang ở đâu nữa, ngoài đau đớn do bị ngã, bên dưới thân mình không có gì khác lạ. Hay là gã tha cho cô, hay là gã chê cô say khướt nên vứt cô ra chỗ này, hay là cô bị giam cầm. . .

Ngần câu hỏi làm nghẹn đầu óc Tắm. Cũng tại cô quá tin vào tử lượng của mình. Thực tế, lúc trưa cô chỉ uống chừng ba ly rượu, chẳng thể say nếu không phải cô uống với một cái dạ dày trống không. Lúc say rồi cô còn không nghĩ là chuyện gì ghê gớm, còn an tâm vì có hai cô bạn gái nữa đi cùng.

Khung cảnh nhập nhèm, hai cô bạn bỗng biến mất, rồi cô bị gã diu đi.

Cô lúc ấy ngất rượu, người lả đi như cọng bún, không còn điều khiển nổi suy nghĩ của mình. Cô chỉ còn nhớ mình bị quăng lên một cái giường trong căn phòng trên gác vì gã đã ra sức vừa lôi vừa bế cô leo bậc thang.

Vậy thì không phải căn phòng toàn mùi đất như khu thôn dã thế này.

Sau đó cô nghe thấy tiếng ma sát của da thuộc và kim loại - tiếng gã cởi thắt lưng. Rồi gã tụt quần cô. Cô đã muốn hét lên, nhưng không thể hét được, cô như chìm vào cơn ác mộng tệ hại muốn chạy mà chân cứ ríu tại chỗ. Trong một khoảnh khắc trước khi lịm hẳn, cô đã ước mình chết luôn cho rảnh.

- Khụ khụ. . . Tiếng ho chợt vang lên làm Tắm giật bản mình. Cô ngược về hướng phát ra tiếng theo bản năng và thấy mờ mờ một bóng người tóc dài. Tiếng ho dồn dập đến xé họng cũng làm Tắm khẳng định đây là một người phụ nữ. Cô bạo dạn nhìn kỹ hơn. Trong ánh sáng mờ mờ, dường như người ấy cũng đang nhìn cô.

- Tắm đây hả? Người phụ nữ cất giọng hỏi.

- A! Tiếng a phát ra từ cổ họng Tắm một cách bột phát. Cô vội ngậm miệng lại.

- A cái gì, lại lấy cho tao miếng nước - Người phụ nữ lên giọng.

- Ai vậy? Tắm cố nén cái đau ngồi dậy. Khi nhận ra người đối diện mình là một phụ nữ, cô thật sự đã kín đáo thờ ra.

- Mày ngã ngu đầu đi rồi hả con? Tao là mẹ mày chứ ai - Người phụ nữ có vẻ tức giận thờ hào hèn, thêm vài tiếng ho nữa bà ta vịn giường đứng dậy, dùng âm thanh lục cục như tiếng guốc gỗ rất ồn đi đến chỗ cô. Đến trước mặt Tắm bà ta ghé xuống:

- Sao nào mày định chống đối tao đấy phỏng?

Trời đã về sáng, kèm theo tiếng gà gáy râm ran, cái nhìn uy hiếp của người phụ nữ lạ làm Tắm sững người.

Đây rõ ràng là vùng thôn quê, quê từ cái mùi đất, mùi rom rạ và hình dáng của người phụ nữ này...

Bà ta có khuôn mặt sắc nét với hai gò má cao, mái tóc hấy còn đen dài lơ phơ xòa vài lọn trước ngực. Tắm đoán bà ta chỉ tầm ngoài 40 tuổi nhưng lại mặc một bộ quần áo xưa cũ đến nỗi bây giờ ở quê các bà già cũng không còn mặc nữa.

Trong giây lát Tắm ngậy người bà ta chợt vung tay tát bốp một cái vào má cô, không đau lắm nhưng làm thần kinh cô thoát khỏi sự ngưng trệ.

- Sao Bà lại đánh? - Tắm hét lên.

- À con này giỏi. Cám, con Cám đâu ? - Cùng lúc tiếng kêu kệt vang lên từ cái giường ngay cạnh Tấm, giọng nhừa nhựa của một cô gái trẻ vang lên :

- Điền chết mất, người ta còn muốn ngủ.

Sau đó chẳng để cho Tấm có cơ hội tỉnh táo, người phụ nữ bắt đầu gào khóc, kể lể và còn tiếp tục cho đến khi sáng bảnh.

Cảnh sắc dần rõ ràng, nội dung câu chuyện thì thật kích thích, rồi cuộc Tấm cũng khẳng định một điều, không phải cô bị giam cầm mà đã thần kỳ lọt vào một hoàn cảnh không tưởng nổi - trở thành con của người phụ nữ này, chị của cái cô gái tên Cám trên giường kia, bố cả hai thì đã mất. Hiện cả ba mẹ con đang ở tại một căn nhà lợp tranh nền đất vách đất nghèo đến nỗi ngoài hai cái giường bé bé trông rất thô ra, cũng chỉ còn một cái bàn với vài cái chén bằng đất sứ sọ bên cạnh cái tích cũ mất quai.

Liệu có phải cô nên thờ phào vì đã thoát khỏi con ác mộng bị cưỡng bức hay là bi ai khi rất có thể cô đã xuyên qua thời không về một câu chuyện “ngày xưa, ngày xưa” đầy bi kịch hoang đường đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cám

Người phụ nữ mắng mết, ngồi lẳng lẳng nhìn Tấm bằng con mắt sắc lẹm. Tấm thật không biết phải cư xử thế nào trong hoàn cảnh lạ lẫm này, đành cúi đầu chờ Cám dậy.

Cám còn ngủ nướng mãi đến lúc sáng bảnh, còn điệu đà ra vào, thay áo xống này nọ rồi mới lườm đến cô:

- Chị đi lấy nước với tôi.

Khi Tấm cùng Cám mang được thùng nước ra ngoài bên sông cũng là lúc mặt trời đã lên cao. Dọc đường, Tấm làm lủi đi đằng sau Cám. Dân làng đi lại cũng thừa thớt, thì thoảng nghe Cám chào ai đó, Tấm khẽ liếc họ cười mấp míc và gật đầu.

Chuyện ồn ào ban sáng, bà con cũng đều nghe cả. Họ chỉ nghĩ Tấm đang tui phận, đau lòng nên không ai hỏi gì nhiều hơn.

Ra đến bên sông, Cám quay lại nhìn Tấm:

- Chị xuống mức nước đi - Nói rồi cũng mang quang gánh của mình xuống chỗ bờ thoải nhất.

Góc này người dân đã đặt mấy tảng đá xanh để kê và lót thêm bên dưới nữa nên khi lùa gàu xuống mức nước không bị sục bùn lên, nước rất trong. Nhìn Cám làm việc gọn ghẽ, Tấm cũng học theo.

Tấm làm được rất dễ vì đã từng sống ở quê hồi nhỏ. Nhìn hai gàu nước đầy, Tấm nghĩ có lẽ mình sống ở đây cũng ổn, ít ra không phải ở không gian kia, chắc đã thất thân, mất đi niềm kiêu hãnh, nếu may mắn có an toàn ra khỏi nơi ấy thì biết đối mặt với cuộc đời ra sao?

Ở cái nơi thôn dã này, tuy cuộc sống vất vả, nhưng là tránh được nỗi đau, còn mẹ con họ có hại mình thật không thì phải xem xem mình có cho phép không đã. Chẳng lẽ là sinh viên đại học thời hiện đại lại không đấu lại hai người phụ nữ quê hay sao!

Tấm nhìn bóng mình dưới nước, qua những gợn sóng dẫn tụ lại hình ảnh một cô gái trẻ măng chắc chỉ mới 16, 17 tuổi, tóc mái rẽ hai bên, còn hơi lộn xộn do sáng nay chưa sửa sang lại, vòng quanh đầu là vòng tóc thắt vài màu nâu đặc trưng thời xưa. Khẽ liếc bên cạnh, cô thấy Cám cũng đang tranh thủ ngắm nghía quần lại tóc. Tấm nhìn rất chăm chú làm Cám phát hiện ra, cô nàng thắc mắc:

- Sao nhìn tôi dữ, quần lại tóc chị đi kia kéo về mẹ nắng cho - Nói cái câu nghe rất quen thuộc ấy xong, Cám lại ti mẩn ngắm mình - Bố mất chưa lâu, chị buồn, mẹ cũng buồn đấy, làm dữ bà ấy lại đánh cho.

Lời Cám làm Tấm ngỡ ngàng. Cũng phải hai chị em họ vốn là chị em ruột, tuy khác mẹ nhưng là đã sống với nhau từ nhỏ, nói không có chút tình cảm với nhau thì thật phi lý.

Nhìn Cám chắc chỉ kém Tấm chừng 3 tuổi, cũng đã trở ra nét thiếu nữ rồi. Bên dưới cái yếm nâu sẫm, hiện lên hai quả chanh nho nhỏ. Tấm thì đã trưởng thành, vòng eo bé, ngực phồng thực, dường như không chịu nín giữ của áo sống đã muốn bật ra ngoài. Gương mặt Tấm và Cám nhìn chung không mấy giống nhau, Tấm mặt trái xoan, mắt to nâu nhạt còn Cám mắt dài nhỏ hơi xếch, con ngươi đen lấy kết hợp với gò má cao đặc trưng của mẹ. Hai chị em như hai đóa hoa đầu cành, cái nở, cái còn e ấp - quả thực là mỗi người một vẻ, không chịu thua kém.

Tấm ở thế giới hiện đại học ngành sư phạm, khả năng nhìn người không tệ. Cô cảm thấy hiện tại và trong nguyên bản truyện Tấm Cám có vài nét khác.

Tỷ như Cám, qua ấn tượng ban đầu tiếp xúc, Tấm cũng không thể tin được cô em gái này là người nanh nọc, ác độc đến mức năm lần bảy lượt âm mưu giết chị. Cùng lắm chỉ là hơi sắc sảo, lại thêm tính lẩn lút của người làm út được chiều chuộng mà thôi.

Chỉnh trang xong xuôi hai chị em gánh nước ra về.

Đến lúc này mới thật nan giải, vai Tấm đau nhói do không biết cách đặt quang gánh. Co lại không biết cách giữ thăng bằng, nước trong gánh cứ nhảy nhót ra ngoài chả mấy chốc đã vơi đi làm Tấm xót cả ruột. Cám đi đằng trước phì cười, qua một ruộng sen bảo Tấm dừng lại. Cô nàng nhanh tay ngắt mấy lá sen, đặt trên mặt gầu nước. Kì diệu thay, nước sóng sánh nhưng không rót ra ngoài nữa. Tấm cười rộ bảo Cám:

- Cám ơn em.

- Xi, ơn nghĩa gì - Cám dẫu môi đáp trả, miệng nhìn nghiêng cong như vành lá non.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cuộc sống thôn quê

Chưa phải ngày mùa nên nhà Tấm khá nhàn hạ. Di cũng không phải người phụ nữ đanh đá, lười nhác chi biết ngồi tính kế con gái riêng như trong nguyên bản. Lúc Tấm Cám gánh nước về đổ đầy lu nước trước nhà thì bà cũng đã nấu xong bữa sáng.

Phải tự nhận là không kén ăn và có định lực rất cao, Tấm mới có thể nhỏ nhẹ ngồi ăn cho xong món cháo rau không khác gì nôi cám heo. Tấm chẳng phải thực nữ gì, chỉ là khi dứt được cái thìa gỗ rất vơi vào trong miệng rồi, cái lưỡi bất trị của cô vẫn không thể nào đảo cho nó trôi xuống họng.

Cám đang lớn nên được mẹ ưu ái cho ăn thêm củ khoai luộc. Chắc mẹ Cám gìn giữ ghê lắm nên thoáng nhìn, cảm giác dót dót làm Tấm dù đói mấy cũng không thấy thèm muốn, gan tị gì. Cám ăn rất tự nhiên, cái vẻ đã quen khổ. Có lẽ thân thể của Tấm cũng thế, nhưng linh hồn người hiện đại đã ăn đủ các loại đồ ngon thật khó mà tiếp nhận ngay lập tức. Ăn xong, bụng Tấm còn thấy còn cào hơn cả khi nãy, cô ra lu nước múc một gáo nước uống thật chậm cho no bụng. Xong đâu đấy là dọn dẹp đồ rồi đi chăn trâu.

Nhà quả thật có một con trâu, được chăm khéo nên cũng béo tốt. Di có vẻ quý con trâu hơn cả, cứ ra vuốt ve nó rồi vuốt xoa. Trước khi cho hai chị em đi, bà còn dặn dò mãi phải nom trâu cẩn thận không người ta dắt mất, phải nhớ dắt ra chỗ cỏ non, ngon nhất cho trâu ăn, rằng nhà chỉ có con trâu mà mất đi “tao bán hai chị em mày”. Cám đã cảm sẵn rồi, hom phòng khi trên đường thấy cái gì hay thì mót nhặt, bị mẹ dai dẳng mãi cũng phát cáu:

- Thế mẹ có để yên cho người ta đi không nào.

- Ủ đi đi, hai con ranh, nhớ cẩn thận đấy...ây - Tiếc nuôi với thêm một câu, bà còn đứng trông mãi cho đến khi cả ba khuất bóng mới quay vào nhà.

Tấm cảm giác thật lạ kỳ khi dắt theo một con vật to lớn như thế ra đường. Đường nông thôn lầy lội, lòng đường khắp khênh những vết bánh xe, ổ gà do xói đất để lại. Tấm thật vất vả kéo giữ con trâu đi theo lối, trong khi con trâu ngu ngốc cứ niu cô lại, khi thì la liếm ít cỏ, khi thì bận đuổi những con ruồi li lợm đeo cứng theo nó.

Cám thì thật thoải mái, tung tăng đi đằng trước, hái hoa cài lên tóc, vô tư đuổi theo chim chóc rồi bật cười khanh khách.

Đi chừng cây số, Tấm và Cám cũng dẫn được trâu ra đến bờ sông.

Tấm đoán cô đang sống tại vùng châu thổ sông Hồng. Con sông rộng lớn với bờ sông trù phú tràn đầy phù sa đỏ. Có lẽ thời tiết đang vào tầm tháng 7, 8 nên nước sông hơi cao. Cám chỉ chỗ bụi tre cho Tấm buộc trâu rồi rủ Tấm bện cỏ làm cần câu cá bóng. Tấm rất thích thú với trò chơi mới này và câu rất giỏi làm Cám tròn mắt. Qua một lúc Tấm đã câu được một xâu cá bóng nho nhỏ với vài loại cá tạp không biết tên. Cám vui sướng bảo tối nay có cá ăn sẽ xin mẹ nấu cơm. Nhà không phải không có gạo nhưng rất ít nên thường nấu lẫn với rau như sáng nay cho tiết kiệm. Cho nên, có thể được ăn cơm chẳng khác nào ngày hội đối với Cám. Tấm cũng vui lây, còn bảo cho làm công em hết. Cám vui quá cười híp mắt, để Tấm ngồi lại câu cá, mình thì chạy đi hái rau dại. Bờ sông ẩm ướt, các loại rau dại như rau sam, cây xương cá, đọt cây dương xỉ...mọc lan tràn. Có thể hái về nấu với cháo hoặc xào lên ăn khá ngon.

Trâu ăn no cỏ nằm ườn trên sườn đồi, phoi bụng căng tròn dồn theo nhịp thở. Đôi tai và cái đuôi nhíp nhàng vẩy vẩy đuổi ruồi muỗi, thì thoáng lại phì một cái, nước mũi vàng đầy ra xung quanh.

Tấm thu tất cả vào trong mắt, lòng thanh thản lạ kỳ.

Mùi nước sông, mùi cỏ, mùi đất...ùa vào tràn đầy khoang phổi. Cô hít hà say mê, thầm cảm ơn ông trời, cảm ơn chủ nhân thân thể này đã cho cô trú nhờ. Dẫu chỉ là một giấc mơ trốn chạy hiện thực hay là một sự hoán đổi vĩnh viễn đi chăng nữa, hẳn là đã cứu cô khỏi con ác mộng tẻ nhạt nhất. Nếu cô không tranh giành, không mơ ước gì đến yếm đào hay hoàng tử, có phải cô sẽ sống yên ổn đến cuối đời không? Rồi có thể gặp một người nông dân chất phác, yêu anh ấy, sinh con đường cái với anh ấy...

Càng nghĩ Tấm càng lạc quan, càng ru mình vào những giấc mơ êm đềm nhất. Có lẽ những lúc tỉnh giấc đêm khuya, trong cái nóng nực nghèo nàn nơi thôn quê, cô sẽ có lần bật khóc tiếc nuối. Nhưng bây giờ, cô chẳng khác nào chú thỏ hồng chi mong ở yên trong hang đất chờ trời yên gió lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Yếm đào

Thấm thoát đã vài tháng trôi qua kể từ ngày Tấm đến với thế giới này. Cô đã thành công trong việc thích nghi với hoàn cảnh mới. Khởi đầu là chăn trâu, cắt cỏ, làm vườn, nuôi gà, xa hơn cô đã biết làm mạ cấy lúa, gặt lúa.

Bố Tấm vốn là lái trâu, không có nơi chốn cố định. Trước khi qua đời ông nhận định đây là vùng đất lành nên đã bỏ tiền dựng nhà để ở. Không may trước khi ông kịp mua ruộng đất thì gặp tai ương. Vốn liếng tích góp bao năm phải trả nợ hết. Bản thân ông ốm liệt giường, được nửa năm thì qua đời, bỏ lại ba mẹ con cô cô cút nơi miền đất mới.

Không có ruộng, ba mẹ con chỉ biết đi xin cấy thuê, gặt thuê kiếm ăn. Khi nông nhàn cũng là lúc hết việc, hết gạo, tình cảnh khó khăn đúng như lúc Tấm vừa xuyên đến.

Con trâu hiện có vốn là một con trâu ốm sắp chết. Lúc bố Tấm qua đời, chứng minh được không phải lỗi do ông nên hội lái đền cho. Nhờ công chăm sóc của ba mẹ con, nó mới vực dậy béo tốt như bây giờ. Có thêm nó, có thể cho làng thuê kiếm thêm chút tiền sinh hoạt.

Di quý nó lắm, trau mến với nó có khi còn hơn cả hai đứa con. Ở chung lâu ngày, Tấm nhận ra bà cũng không phải là người lạnh lẽo, tuyệt tình. Cũng thật khó cho bà khi làm lẽ, nhà nghèo rớt, chồng lại mất sớm. Cái vai mẹ ghê đeo đẳng làm bà càng thêm khó tính, nhạy cảm. Tấm ngày trước có lẽ rất nhu nhược, khép kín, sợ sệt làm bà như luôn đứng ở vai kẻ đi bắt nạt. Thực tế, Tấm như cái gai nhọn đâm vào lòng bà - vợ cũ, con riêng, chống đối - những điều đó nhiều lúc làm bà nổi điên không thể kìm lại. Tấm ngày nay thì khác, không hiểu sao làm bà nhẹ lòng đi nhiều, khi nhìn đến cô đã giảm đi cảm giác bức bối.

Có lúc bà nghĩ hay là con riêng của bà có việc giấu bà, có lợi thế nào đó bà không biết. Nhưng qua quan sát lâu nay bà thấy mình thật cả nghĩ. Tấm vẫn chăm chỉ ít nói như xưa, cần làm gì là làm cái đó không lời ca thán. Nhiều lúc nhìn cô bà thấy thuận mắt chẳng khác con gái bà là mấy.

Cũng tội, Cám còn bà, còn Tấm cha mẹ chẳng còn ai!

... ..

Qua đợt gặt cuối năm, bội thu lúa làm nhà nông vô cùng mừng rỡ. Mẹ con nhờ thế cũng được trả công khá hơn mọi khi. Tiền cho thuê trâu, trước nay Di đều không cho phép dùng đến. Nhà có hai cô con gái tuy rằng nghèo hèn nhưng đến khi cưới không có nổi bộ đồ tình tươm về nhà chồng thì người làm mẹ như bà thật có lỗi.

Được cho thêm vài hào, bà hứng khởi dạo chợ chơi. Rồi một tấm yếm điều đó thắm đập vào mắt bà. Chao ôi là đẹp cái màu đỏ tươi đó. Bà lưỡng lự vắn vò ít tiền nơi cạp váy. Đã rất lâu rồi con bà chưa có quần áo mới, được chiếc yếm này khéo vui sướng cả năm.

Đến khi tỉnh ra bà đã thấy mình đi về với mỗi cái yếm trong tay, tiền thì đã hết. Nhà có hai cô con gái bà biết chia cho đứa nào. Lòng nghiêng về con ruột nhưng lại cứ băn khoăn mãi. Bỗng bà nảy ra một ý - “hay quá mình thật giỏi, như thế thật công bằng” - bà đắc chí cất gọn cái yếm, rào bước thật nhanh về nhà.

Buổi tối, Cám đã mệt nhọc sau một ngày chăn trâu, mót lúa. Cô nàng nằm ườn trên giường kêu rên nhờ Tấm bóp vai. Mấy tháng nay quan hệ giữa hai chị em càng tốt, đã có thể ngồi cùng nhau tám chuyện xóm làng.

Cám nằm lim dim hưởng thụ, cảm thấy chị mình như bây giờ rất tốt. Vẫn kiểu cười nhẹ nhàng nhưng không còn cái vẻ xa cách như trước nữa.

Tiền thế càng thân, Cám càng phát huy cái tính ranh mãnh trẻ con, đã mấy lần dồn Tấm vào hoàn cảnh khó xử, tỷ như lần hẹn Tấm cho anh Khoai gắp, hay giấu quần áo cô lúc hai chị em tắm ngoài sông... Thật may là Tấm ứng phó được, bằng không tiếng tăm đã lan xa khắp làng rồi.

- Hừm - Di háng giọng lên tiếng - Hai đứa ngồi nghe mẹ nói công chuyện cái coi.
- Chuyện ông lang đầu ngõ đúng không, con nghe rồi - Cám quen thói lạnh chanh bữu môi cướp lời mẹ.
- Cái con ranh này, ai nói mấy chuyện xấu xa ấy - Di nóng mặt nạt Cám, con gái con đứa nhà ai lại đi nghe chuyện trong phòng người ta.
- Thì dân làng nói đầy nào phải mình con... - Cám không cho là phải cự lại, lòng thầm nghĩ mẹ mình thật cứng nhắc.
- Thôi nào, mẹ nói không phải truyện đó, con ấy mấy chuyện tốt đẹp thì chẳng thấy nghe...

Là thế này, làng ta năm nay bội thu, sẽ tổ chức hội làng tới đây, mẹ sẽ cho một trong hai đứa mày đi dự hội, còn có áo váy đẹp.

Cám nghe đến đó thì chồm người dậy mắt sáng long lanh, Tấm cũng phá lệ ngược lên nhìn Dì đầy vẻ suy đoán.

- Là phần thưởng đấy - Bị bốn con mắt chiếu tướng bà thật lấy làm bối rối. Nhưng bà kiên quyết không để lộ ra là quá nghèo đến nỗi không thể sắm sanh cho cả hai con - nếu đứa nào từ nay đến hôm ấy có thể làm tốt mọi việc mẹ giao, mẹ sẽ cho phép đi hội

- Và quần áo mới nữa - Cám háo hức tiếp lời

- Ủ, là cả quần áo mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bụt và Bồng

Sáng nay, thời tiết trở lạnh. Đối với chị em Tấm khi thời tiết có thay đổi rất thích hợp để đi bắt tôm tép. Bởi vì, lũ cá tôm như thể thiếu dưỡng khí, sẽ nổi hết lên mặt nước, thành từng đàn xám đen, ra sức hôp lấy hôp để chút không khí trên bề mặt.

Tấm và Cám chỉ có mấy dụng cụ cầm tay, và lại sức con gái không thể bơi ra giữa dòng để bắt cá nên hai chị em chỉ quanh quẩn gần bờ mò cua ốc, xúc tôm tép và mấy con cá lẩn trong đám cỏ rêu.

Tấm mới xuyên đến nơi đây, sợ nhất là lội ruộng, lội ao. Buổi sơ khai còn chưa có thuốc, quả thật địa và rắn nước nhưng nhúc. Tấm sợ mấy con vật này đến xanh mắt mèo, Cám cũng chẳng khá hơn là bao, hai chị em nhát gan cứ riu rít trên bờ bị lũ trẻ cùng thôn xóm cướp hết cả chỗ tốt. Vài bận như thế, đói ăn, túng bán, Tấm hóa liều. Bây giờ, nếu bị địa bầu, cô sẽ lấy gói vải giặt sẵn nơi cạp váy tuốt nó ra ném thẳng lên bờ. Có lần ném phải Cám, bị Cám tru tréo cả buổi, Tấm thì cười như nắc nẻ. Từ khi xuyên đến, duy có lần đó là Tấm thấy mình thắng được Cám. Và cũng có nghĩa cô đã hòa nhập được với cuộc sống này.

Cuối buổi Tấm quả là đã thu được mẻ lớn. Ngoài rổ ốc đá kèm vài con trai, cô còn bắt đầy cả hai giỏ cua và tép, lại thêm vài con cá cò cá riu nữa, ăn không hết có thể đem bán cho mấy nhà khá giả trong thôn.

Cám chỉ dám quần quanh trên bờ nên thu hoạch kém hơn, bù lại cô nàng mót được ít lúa với rổ rau dại đầy ắp.

Đã sắp đến hội làng rồi, cuộc thi sắp đến hồi kết. Cám thèm thường nhìn đồng đồ của chị, hai mắt long lanh những tia sáng tinh quái. Tấm không nói gì chỉ kệ Cám quần quanh, cô thực đã đi guốc vào bụng cô em này.

- Chị Tấm ơi...

- Sao nào - Tấm nghe thấy giọng mình cũng ngọt hơn bình thường, cô cười thâm trong bụng.

- Người ngợm chị bán quá - Cám lại gần Tấm chun mũi hít hà - Xem này chẳng ra bông hoa của làng nữa.

- Thì sao - Tấm vờ không quan tâm.

- Ủ thì, chị nhân khúc vắng, tẩm gọi một lát đi, kéo về mẹ mắng cho đấy - Cám có vẻ hơi ngượng.

- Chị bán thật à?

- Ủ, bán chết đi được, nếu là tôi, tôi chẳng dám qua làng gặp anh Khoai đâu.

Nghe Cám nói xàm, cũng biết tông Cám đang ừ mưu nhưng lòng Tấm vẫn xôn xao kỳ lạ. Từ buổi thoái thác anh Khoai, không hiểu sao trong đầu cô cứ rành rọt nghĩ về người con trai ấy. Anh đứng như chàng nông dân mà cô từng mơ đến, điển trai, thật thà, chăm chỉ. Ngoài đi làm thuê, làm mướn, anh còn lên rừng núi săn thêm các con vật, đồn cũi mang xuống chợ bán.

Bị Cám trêu ghẹo, anh thế mà tin đến gặp Tấm. Tấm trân trọng anh là người tốt nói năng nhỏ nhẹ xin lỗi thay em để chàng trai chất phác này hiểu ra. Nhưng anh lại không muốn hiểu. Nghe tiếng hai chị em Tấm trong làng đã lâu, nay gặp cả hai, đối với Cám là cái lắt đầu chịu thua còn đối với Tấm - anh như trúng phải thuốc mê, không khi nào thôi nhớ về dáng hình xinh đẹp, giọng nói dịu dàng thuyết phục của người con gái ấy.

Và thế là hai chị em rất hay tình cờ gặp Khoai. Cám được lợi lộc lớn, khi thì con gà rừng, quả rừng, khi thì chút gạo cùi. Cô em tinh quái rắp tâm nhận anh làm anh rể, anh cho gì cũng không từ, cười ngọt như mía lùi "cảm ơn anh rể nghe". Tấm thì rơi vào hoàn cảnh khó xử, thường chẳng dám nói mấy lời với Khoai, chỉ khi đêm về sẽ có một hai giấc mơ xuân, nắm tay anh, hôn anh, đầu tựa vai anh trên bờ đê lộng gió.

Thấy mặt chị gái thoát đỏ, Cám cười hí hí rút phăng dây cuốn tóc của Tấm. Tấm đành chịu trận gỡ luôn tóc ra. Tóc Tấm dài mượt đỏ xuống lưng - ánh

lên màu đen nhánh tuổi xuân xanh. Tầm ngó trước ngó sau thấy không có người mới dạn dò Cẩm trông đồ, mình thì lị xuồng bờ sông. Chỉ nghe cô em vắng dạ, một lát đã thấy biến mất, tiếng cười thậm thụt hòa lẫn gió. Tầm lắc đầu cười khổ, bản thân cô đã xác định tránh xa vòng ganh đua thì cần gì.

Không cần yếm đào, chẳng cần vua

Chỉ cần tình chàng cùng em mãi

Tầm ngân nga giai điệu, lòng nở rộ một nỗi chờ mong. Cô không biết đích xác mình mong gì, chỉ là ngọt ngào như men say, nhả to như mật ngọt, đắm cô trong choáng ngợp tình đầu.

... ..

A! - Tiếng hét chưa kịp ra khỏi miệng Tầm đã tắt ngúm. Xung quanh bỗng trở nên sầm lại. Tầm mở to mắt kinh hoàng nhìn bàn tay bịt miệng mình. Bàn tay gân guốc của đàn ông với những ngón tay thon dài mạnh mẽ. Bên tai là hơi thở dồn dập nóng hổi:

- Suyt, em chiều ta, ta sẽ cho em tất cả.

Không cho Tầm cơ hội nói lời nào, người đàn ông lấy một mảnh vải trói nghiêng ngang miệng cô. Tầm ú ớ, giãy giụa, muốn quay lại đánh hấn nhưng hấn khỏe đến nỗi, cô cảm giác xương cốt cô như bị vặn nát. Chưa kịp ngấm cơn đau, ngực Tầm bỗng mát lạnh. Mảnh yếm trắng bị giật ra thô lỗ làm hai bầu ngực rung lên phát đau. Tầm cố phản kháng, lòng hoang mang tột cùng, trong cơn mờ mịt - hàng ngàn câu hỏi lấp nghẹn đầu óc cô.

Người đàn ông lấy chính mảnh yếm bịt mắt Tầm. Hấn cũng không thèm cời vấy cô, một tay vội vàng bóp bầu ngực tròn căng xoa nắn, một tay hất tã vấy vón đã ướt lên lưng cô. Một lực xuyên thật lớn làm trước mắt Tầm vụt đen. Tiếng hấn rên rỉ đầy nhục cảm. Không để cô kịp thở, cơn đau sau đòn cao hơn cơn đau trước, người đàn ông húc mạnh liên tục như một con trâu đực đến mùa. Miệng hấn thở hồng hộc, liên tục kêu “hay, hay” như niệm chú. Tầm đau đến chết lặng. Xuyên qua làn vải trắng, nước mắt cô trào ra nóng như phải bỏng. Đầu cô nặng trĩu trong cơn đau thể xác lẫn tâm hồn.

Hóa ra tất cả chỉ là một giấc mộng, nào xuyên không, nào Tầm Cẩm, cuối cùng cô vẫn chỉ là người bị chà đạp mà thôi.

Quá mức đau đớn Tầm ngất xỉu. Trong không gian xám xịt, cô thấy mình co rụt bên góc tường khóc như mưa. Rồi có một ông Bụt hiện lên “Tại sao con khóc?”

Trước mắt bỗng chói sáng, Tầm ngược đôi mắt đã đau nhói vì khóc, vì bị thít chặt, thậm cảm nhận thân mình, cô thất thần...cuối cùng “là mệnh thì không thể tránh...”.

- Sao cô khóc - Tiếng nói phát ra làm Tầm giật mình liếc mắt sang. Một người đàn ông tóc trắng phơ cầm cây phát trần trắng đứng nơi đó. Tầm ngưng lại vài giây, chợt mừng rỡ ôm mảnh vải cuộn quanh mình bò dậy.

- Ngài là Bụt sao?

- Ha ha cô nương thật thú vị - Người đàn ông nói, giọng khác lạ như một người đàn bà chanh chua - Ta không dám nhận. Ta là người ở lại truyền thông điệp. Cô nương đã được ngài sung hạnh, hãy nhận lấy cái này.

Nói rồi người đàn ông đặt vào tay Tầm một con cá gỗ có khắc chữ cổ, trông giống cái lệnh bài.

- Ngài rất vừa lòng với cô, sẽ còn tìm cô, cô cầm lấy cái này - nó biểu trưng cho một nguyện vọng. Cô có thể tìm Tri huyện để truyền tin. Chỉ cần là muốn quần áo đẹp, nhà cao cửa rộng...không thành vấn đề.

Người đàn ông nói xong khẽ nghiêng người chào Tầm rồi theo người hầu đứng bên lên ngựa đi mất.

Tầm thất thần nhìn con cá gỗ trong tay, chốc lát phá ra cười sặc sụa. Thật châm biếm làm sao, khôi hài làm sao! Bụt và cá Bống ấy - đều đã gặp thật rồi. Tầm vẫn là Tầm, thất thân vẫn hoàn thất thân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đau lòng

Tầm ngày người đến khi trắng lên mới sức tỉnh. Cô sợ hãi ngó đảo dác xung quanh. Trong đêm tĩnh lặng, tiếng dế, tiếng côn trùng kêu rả rích nghe thật thê lương.

Tầm cố vực dậy tinh thần bê bối, tìm vội những gì có thể mặc được, vệ sinh qua loa cho bản thân, vừa rấm rứt khóc vừa lê chân về nhà.

Con đường đi về hôm nay với cô như dài vô tận. Vùng kín đau rát, sưng nề làm cô bước thật khó khăn. Lần đầu tiên từ khi xuyên qua cô thấy hoang

mang đến vậy. Cô không còn biết đâu là nhà mình nữa.

Đầu óc mù mịt, nước mắt che cả tầm nhìn của Tấm. Cô nhớ thời hiện đại, nhớ thế giới mà quyền của những người dân bé nhỏ như cô còn được tôn trọng. Cô sợ hãi cùng cực cái thế giới quân quyền này. Người giàu có có thể chà đạp lên tất cả. Đã cường đoạt dân nữ, còn ngang nhiên như thể ban ân trạch. Cô căm thù người đàn ông đó nhưng lại chẳng dám vứt vật biểu tượng quyền lực kia. Là thanh niên thế kỷ 21 cô có ngạo khí, có lòng tự tôn. Nhưng trước hoàng quyền, nơi thế giới người ăn thịt người này, có chỗ nào cho cô cất tiếng nói?

Tấm càng nghĩ càng đau khổ. Cô những mong đây chỉ là một cơn ác mộng. Tỉnh dậy rồi cô sẽ hoàn hảo sống an bình như trước, hoặc là cô sinh viên sư phạm Tấm, hoặc là nàng Tấm - miễn là không phải chịu nỗi đau, nỗi sỉ nhục lớn như thế này.

Cô càng không hiểu sao Tấm trong nguyên tác có thể bị cưỡng gian. Câu chuyện vẫn theo mạch như vậy mà lại không phải vậy. Liệu có sự nhầm lẫn nào chăng? Nhưng nỗi đau thật như đêm này, sự khắc nghiệt thật như mặt trời soi rọi này làm bóng rất tâm can cô.

Tấm chọn những con đường vắng mà đi. Dọc đường nghe thấy tiếng người cô sẽ tránh vào góc nào đó đợi họ đi qua. Mãi đến khi thôn canh bắt đầu gõ mõ nhắc nhở, Tấm mới về được đến nhà. Cô hít hơi thật sâu đi vào, đã chuẩn bị cho việc Di truy hỏi thì lại chẳng thấy ai ở nhà.

Tấm mò mẫm trong bóng tối, lấy một bộ đồ sạch sẽ, ra lu múc nước rửa lại lần nữa. Cô thật muốn kỳ hòng cả tầng da. Những cơn đau da thịt lạ là lạ làm cô dễ chịu.

Xong xuôi, Tấm lên giường kéo chăn nằm, đến lúc này những nỗi mệt mỏi đến như thác lũ dường như xô cô gục ngã. Trong mơ màng, cô thấy mình như ở giữa tầng băng lửa, khi lạnh run, khi nóng hầm hập. Cô rên lên gọi mẹ trong vô thức. Thoảng nghe như mẹ đáp lại. Cô vui sướng vui vào lòng bà, nước mắt chảy dài trong nỗi đau ghen ngào.

Tấm ốm đến ngày thứ ba mới suy yếu gượng dậy. Suốt thời gian đó luôn là Cám chăm cô với tâm trạng thấp thóm.

Tối hôm ấy Cám cùng mẹ đi bán tôm tép, nhân thể qua đình làng xem bố trí tổ chức lễ hội.

Nghe đâu năm nay nhà vua hạ giá đi tuần thú, ban thưởng cho những vùng trồng lúa năng suất. Làng của ba mẹ con họ cũng nằm trong số đó. Vì vậy, hội làng năm nay tổ chức rất to, gồm nhiều mục thi thú vui chơi. Cám thật đã bị choáng ngợp, đã quên mất Tấm. Về đến nhà thấy Tấm ốm như đoạn hơi thở thì hối hận, áy náy không thôi. Cám khai thật với mẹ, cũng bị trách móc một trận. Di vừa thương con đẻ, vừa thấy có lỗi với Tấm, không biết xử trí ra sao.

Là Tấm khi tỉnh táo đã nói không đi. Qua trận ốm, Tấm cũng thấu suốt vài phần. Không thể để nỗi đau quật ngã mình. Đáng lẽ việc này cô sớm phải vượt qua từ lâu. Trốn chạy cả đời làm sao được. Và lại linh hồn cô là một cô gái hiện đại, cũng nên sớm giải phóng mình khỏi bó buộc thân phận.

Chỉ mong là sẽ không bao giờ còn phải gặp lại người đàn ông đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lễ hội

Tết Nguyên đán đầu tiên của Tấm ở thời đại này diễn ra khá buồn tẻ. Một phần vì cô vẫn chưa thoát khỏi nỗi ám ảnh, một phần vì nhà Tấm cũng không giàu có gì.

Sau lễ Thượng tiên - lễ dựng cây nêu của Nhà vua tại điện Thái Hòa, quan trên mới ban bố lệnh cho dân chúng được phép dựng cây nêu trong nhà mình. Tấm và Cám được mẹ giao cho đi chọn. Hai chị em ra bờ sông chỗ thường thả trâu, định bụng chặt một cành khiêm tốn mang về. Ở thời đại này, cây nêu là biểu tượng cho sự uy quyền, nhà nào có quyền thế nhất là nhà đó có cây nêu cao nhất. Nhà Tấm nghèo, đến đất ruộng cũng không có, không xứng để trưng một cây nêu cao.

Ra đến bờ sông, không hiểu sao hai chị em lại gặp anh Khoai đứng đó. Trên tay anh là một cành tre vừa phải, đã được chặt cành phụ, nhẵn nhụi cong cong đẹp mắt. Anh có vẻ ngại ngùng, đã lâu rồi anh chưa gặp Tấm, có tạo cơ hội tình cờ thì cô cũng nương theo người trong thôn tránh đi đường khác. Anh rất hoang mang, đã gom hết can đảm tìm Cám nhờ giúp mới được lần gặp này.

Cám cười lém lỉnh, nói vài câu vu vơ đã cầm cành nêu chạy đi biệt dạng. Giữa vùng hoang vắng, cơn ác mộng quấn quanh và chàng trai mình quý trọng luân phiên choán trước mặt làm Tấm muốn ngạt thở. Cô cố kìm cơn nóng rực đã chực tràn nước, thật không biết làm sao đứng vo gấu áo. Từ buổi mất đi sự trong trắng, Tấm trốn chạy anh Khoai nhiều lần, cũng khổ sở dần vật không chịu nổi, cũng từng tự biện hộ cho mình. Nhưng tấm thân không trọn vẹn này khác nào biển cả ngăn cách. Làm sao cô dám đến với anh mà dấu giếm! Làm sao cô dám nói với anh ở cái thời đại mà trinh tiết được lập đền thờ này! Cô biết mình hèn nhát. Nhưng cô có quyền tránh đi. Không phải sao?

- Tấm, em chờ anh một chút - anh Khoai khó khăn mở lời - Em dạo này có được khỏe không.

“Em không khỏe chút nào” - Trong lòng gào thét nhưng ngoài miệng Tấm lại mỉm cười lễ độ - Em khỏe anh ạ.

Trong mắt Khoai tràn đầy vẻ bối rối cùng không tin. Có nửa tháng chưa tiếp xúc Tấm đã gầy đi một vòng. Con người màu nâu ánh nước buồn bã, miệng cười đầy, nhưng như tự giấu, như thương thân. Nói ỏn - đến người chất phác như anh cũng không tin được.

- Nếu có chuyện gì, em có thể tin anh - Khoai nhìn Tấm thâm tình - Anh chỉ có hai bàn tay trắng, không cha, không mẹ, nhưng anh có trái tim, có đầu óc, có sức lực, em hãy tin anh.

Lời này buộc Tấm phải ngẩng lên nhìn Khoai. Người con trai này thế mà dám tỏ tình cùng cô. Nếu là tháng trước hẳn cô sẽ sung sướng nhận lời. Còn bây giờ chỉ là nỗi chua xót. Cô lại mỉm cười nhìn thẳng anh:

- Cảm ơn anh, em quả thực vẫn ỏn. Em xin phép ra về kẻo Di mong - Nói rồi Tấm đành đoạn quay lưng.

Giả như Khoai can đảm thêm chút nữa, xoay Tấm lại, sẽ thấy nước mắt cô như chuỗi trân châu, giọt giọt rớt xuống mặt cô. Tấm vẫn bước xa đi, nhưng thực tế cô như đi trên tầng bông, bước bước đều chông chênh khổ sở. Cô lần đầu tiên biết thế nào là yêu, cũng là lần đầu tiên dứt tình. Đau là khó tránh khỏi.

... ..

Thêm sự việc anh Khoai ngó ý càng làm Tấm như lạc vào sương mù, ngỡ như thời gian không gian đều là hư vô. Cô máy móc ăn, máy móc làm việc, máy móc ngủ, ngủ xong sẽ dậy đúng giờ, tựa như mọi việc vẫn hoàn hảo mà hồn vía đã thất lạc. Di và Cám không phải không nhận ra, chỉ là ở nhà nông nghèo khó, tâm tình nữ nhi chẳng bằng miếng ăn, tết nhất vẫn đi làm như thường, chẳng có ngoại lệ.

Mùng 5 tết, Vua tổ chức lễ Tịch điền - Vua đích thân cày ruộng và cầu cho mùa màng tươi tốt bội thu.

Mùng 6 tết, Vua tham gia cùng dân gian vui tết, địa điểm năm nay là làng Tấm. Nhận được tin quan trên báo xuống, cả nòng nọc diện quần áo đẹp ra đình. Tấm đã định sẵn không đi, nhưng quan trên lại lệnh ai không đi sẽ phạt nặng cả nhà. Vua xa giá, là vinh dự cũng là lễ nghĩa. Cả làng phải chỉnh tề đón vua.

Tấm đành mặc một bộ tươm tất nhất thường dùng để lên chùa, lặng lẽ cúi đầu theo chân mẹ con Cám. Lòng cô cứ xôn xao khó hiểu, tim thoảng khi đập nhanh khi chững lại. Tấm linh cảm sẽ có chuyện xấu xảy ra. Cô hoảng hốt nghĩ trong đầu, cái người đàn ông cường bức cô liệu có thể xuất hiện trong hội làng hay không? Xem cái cách người hô, kẻ ứng đi theo hẳn hôm trước hẳn sẽ là quan to. Vua xa giá hẳn có thể đi theo không, gặp lại Tấm hẳn có thể nhận ra không? Cô sợ hãi nghĩ đến lời người tóc trắng nọ “sẽ còn tìm cô”.

Không, Tấm không thể gặp lại hẳn, cô phải tránh đi. Nhưng còn lệnh vua, lệnh quan không thể không theo. Tấm suy nghĩ mãi, cô lựa lúc mẹ con Cám mãi chuyện trò tách ra một góc lao mạnh vào thân cây to ven đường. Mọi người không ai chú ý, tưởng Tấm đi đường không cẩn thận, vội hỏi han rồi suýt xoa tiếc nuối đưa cô vào nhà dân gần đó nghỉ. Di còn trấn an cô rằng sẽ báo quan việc đáng tiếc này.

Tấm gật đầu vâng dạ, tim vẫn đập như ngựa phi, chút nữa, cô chỉ cần va mạnh hơn chút nữa, có phải cô sẽ lại xuyên không trở về với thời đại của mình hay không!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhà vua

Tấm nghe ngóng tiếng cười nói, tiếng tung hô đến lúc mệt quá thiếp đi. Chẳng biết qua bao lâu, tiếng chân sầm sập chạy vào làm Tấm choàng tỉnh. Di lao vào như một con gió lốc, nước mắt nước mũi giàn rụa, quần áo xốc xếch, chẳng còn vẻ gì là vừa mới đi hội về:

- Giời ơi, giờ còn ngủ được à - Bà lao vào Tấm vừa lay vừa dúi - Con ơi đại nạn rồi, đại nạn rồi...

- Di nói xem như thế nào? - Tấm đỡ lấy lưng bà ngó ra ngoài sân - Cám đâu rồi? Sao Di về có một mình?

- Con Cám đắc tội với người ta rồi, quý nhân đấy - Bà vật vờ ngồi phịch xuống đất, bắt đầu bứt tóc gào khóc - Giời ơi sao tôi khổ thế này, con gái tôi, Cám ơi...

- Con Cám bị quan giải đi rồi Tấm ạ - Bà Hoa chủ nhà ngồi xuống giúp Tấm đỡ người - Nó chẳng hiểu sao bị người ta xô đẩy ngã vào xa giá của vợ vua bị lôi đi rồi. Cũng không biết là đi đâu, nghe nói là giải vào nhà lao Huyện đấy - Bà tặc lưỡi - Tội nghiệp, còn trẻ thế mà...

Bà Hoa không cần nói hết câu, Tấm cũng có thể tưởng tượng nhà lao có bao nhiêu khủng khiếp. Chỗ ấy không dành cho người ở, huống chi một cô thiếu nữ như Cám.

Tắm vùng dậy, chỉ kịp bảo "Bà trông giúp Di con" rồi chạy thực mạng.

Cô không muốn Cắm lấp lại tình cảnh của mình, không muốn một đóa hoa xuân sắc như thế bị vùi dập dưới gót lữ quan quyền thói nát. Cô phải đi xin cho Cắm. Cô nhớ ra cả Bổng, nhớ ra người tóc bạc đã dặn cô rằng nó tượng trưng cho một nguyện vọng. Cô muốn cứu em. Đầu cô phải gấp lại con người trơ tráo đó, đầu cô phải đi vào con đường đó.

Đường về nhà quá ngắn, Tắm chạy chả mấy đã về đến. Lật ra góc giường, nắm con cá gỗ trong tay, Tắm lại chạy tiếp không ngại ngại. Cô chỉ sợ khi dừng lại cô sẽ không nhấc chân nổi nữa. Cô nào muốn là anh hùng, cô chỉ muốn bảo vệ người thân của mình.

Tắm đến được lễ hội thì đã gần tàn. Mặc kệ sự việc xảy ra, trai thanh gái lịch bà con dân làng vẫn vui chơi như phải thế. Cô chạy nhanh quá làm rớt cả một bên hài trên đường đi. Tắm không dừng lại vẫn cứ chạy tiếp. Sôi nghiêng chân cô đau đốn, con cá gỗ trong tay đâm mạnh vào từng thớ thịt, tất cả nhắc nhở cô con đường không thể quay về.

Cứ như vậy đi, cùng lắm là chết - Tắm nghĩ - Chết rồi có thể về với thế kỷ 21, với cha mẹ thật sự, với những con người biết nói lý. Tắm không muốn bán khoăn nữa, đã quá khổ rồi, cô hết chịu nổi rồi.

Tắm túm một lính canh, câu được câu chẳng phân trần. Anh lính nhìn cô lom lom, có lẽ cũng là dân làng, cảm thương cho tình cảnh của mấy mẹ con liền tặc lưỡi dẫn cô đi. Cửa quan đầu dễ vào, Cắm lại vướng phải tội lớn như thế, còn được giải vào nhà lao đã là tránh việc xấu cho ngày lễ rồi.

Đứng trước cửa Huyện nha, anh lính còn khuyên Tắm mấy lần, thấy Tắm kiên quyết quá liền kệ cô đứng đó.

Tắm lấy hết can đảm của người hiện đại đi lại gần, chia cá gỗ trong tay trình bày với mấy tăng người mới được cho phép vào gặp Tri huyện.

Phủ Huyện không tính là lớn, không quá xa hoa, so với nhà dân thật là uy nghi bề thế, nhưng với một người hiện đại như Tắm, đã từng du lịch thăm thú các cố đô từ Bắc vào Nam thì chẳng có mấy sức lay động.

Tắm bình tĩnh đứng đó, cố giữ hơi thở đều đặn chờ đợi. Đầu cô tưởng tượng ra những ông quan béo tốt, râu cá trê, vẻ mặt sáng bóng vẻ hường thụ. Nhưng đi ra lại là người khác.

- Cô nương, hạnh ngộ - Giọng nói nhu âm như của đàn bà đã ăn sâu vào trí nhớ làm người Tắm bất giác run lên không thể tự kiềm chế. Tắm rèm lay động rồi lộ rõ hình dáng của người đàn ông tóc trắng cầm phát trần. Ông ta mỉm cười nhìn cô rất lạ, tay còn lại rảnh rỗi chọt vuron ra.

Một bàn tay với những ngón thon dài chắc chắn khẽ đặt lên. Phía dưới góc rèm lộ ra đôi giày màu đen viền vàng, góc áo dài đen thêu hoa văn rồng cười mây.

Cổ Tắm cứng nhắc, cô không thể điều khiển nổi mình nữa. Lý trí hét lên bảo cô cúi đầu xuống nguy hiểm, nhưng thân thể cô bất tuân. Cô chết lặng nhìn người đàn ông hiện ra từ góc ấy, hình dáng cao lớn, mào chuồn màu vàng, bên dưới vành mũ là một cặp mắt tràn đầy uy lực với cặp lông mày rậm rạp xé về tóc mai. Người ấy mỉm cười môi mỏng, cất giọng âm trầm:

- Gặp lại nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhập cung

Tắm quên nhiều thứ lắm, bởi vì trí nhớ của cô vốn kém. Nhưng có chết cô cũng sẽ không quên được âm điệu này. Nó như thanh âm ma quỷ đòi mạng trong những con ác mộng của cô.

- Hồn xược, sao cô nương dám nhìn thẳng long nhan, sao không quỳ xuống hành lễ - Tiếng quát the thé vang lên làm Tắm sợ hãi, không đợi cô điều khiển, đầu gối đã tự sụp xuống trong vô thức. Tắm co người lại úp mặt lên hai mu bàn tay:

- Dân nữ gặp qua Hoàng thượng.

Miệng Tắm tung hô, trong lòng thì cuồng nộ nổi lên cuộn cuộn. Hóa ra ngày ấy là Nhà vua, chính là nhà vua đã cưỡng bức Tắm, không trách được sao cô không nghĩ ra. Ai mà biết được đáng chí tôn thời nay lại có khía cạnh súc sinh như thế, gắp con gái nhà lành đẻ xuống cường hiếp bất chấp luân thường đạo lý.

Phi! Cái gì mà lưỡng tình tương duyệt, cái gì mà chàng chàng thiếp thiếp, đều là lừa đảo cả.

- Trẫm miễn lễ - Nhà vua hạ giọng, còn giả trách mắng vài câu vị thái giám tóc bạc bên cạnh đã làm cô kinh sợ. Tắm tạ ơn xong vẫn không ngừng đầu dẩy, cô biết nhìn thẳng long nhan là tội chết, chỉ là Vua đang có hứng thú với cô nên không chấp lỗi mà thôi.

- Chẳng hay nàng tên là gì? là con cái nhà ai? ở nơi nào - Ánh mắt vua khiến Tấm gai người.

- Thừa hoàng thượng dân nữ tên Tấm, chỉ là con người lái trâu, không có quê nhà cụ thể, hiện đang sống cùng mẹ và em gái. Em gái dân nữ sáng nay trót kinh động xa giá xin Hoàng thượng thứ tội cho - Tấm nén lại tình cảm riêng, nhân thể cầu tình cho Cám. Cô bước chân vào đây cũng chỉ vì mục đích này.

- Em gái nàng ấy ư?

- Dạ, bẩm hoàng thượng là cô gái ban sáng ngã vào chân kiệu của Hoàng quý phi nương nương - Vị thái giám trả lời.

- Tha cho nàng ấy đi

Qua khoeo mắt Tấm thấy tay áo đen khê vung, cô thở ra nhẹ nhàng “thành công rồi”

- Còn nàng - Tấm giật thót người khi những ngón tay lạnh lẽo như rấn nước khê chạm cằm. Theo độ nâng, trước mắt Tấm dần hiện rõ khuôn ngực rộng của nhà vua - Truyền chỉ của trẫm, nàng Tấm dịu dàng đức độ, làm trẫm rất vừa ý, xứng được nhập cung hưởng ân trạch...

Nói chưa dứt câu, nhà vua chột hời Tấm:

- Một chiếc giày của nàng đâu?

- Thừa hoàng thượng dân nữ đã làm rớt trên đường đến đây.

- Làm rớt à - Giọng ồm ồm nước đôi của nhà vua thông thả vang lên - Toàn, người thay trẫm thu xếp truyện này, ừm một giai thoại nhất giày gập người thì sao nhỉ, rất hay đấy ha ha, cứ thế đi.

Nói xong, nhà vua quay người đi mất.

Tấm sững người ngồi lại, chậm chạp tiêu hóa những gì đã nghe. Thái giám tên Toàn truyện ý chỉ của vua cho phép cô đưa em gái về nhà ở vài hôm. Còn cho người hầu thay quần áo mới cho cả hai chị em, đưa hai người về bằng kiệu mềm.

Cám thấy Tấm thì khóc như mưa, chẳng cần biết đầu đuôi chị đã cứu mình ra sao vội vã ôm lấy Tấm. Tấm dịu dàng xoa lưng Cám, an ủi vỗ về cô em đã thất sắc. Được một hồi, Cám quá mệt nên thiếp đi, Tấm ngồi tựa vách kiệu thất thần.

Số phận như một chiếc thông lọng đang từ từ thít chặt cô vào vòng bi kịch. Là người biết rõ nội tình, Tấm làm sao có thể hồn nhiên cho rằng mình có thể có một tương lai tươi đẹp, vợ chồng tình cảm yêu thương như trong truyện. Cô biết mình đã một chân bước vào đầm rồng, không thể quay đầu nữa rồi.

Một hai hôm sau, trong làng bỗng lan truyền một giai thoại. Rằng Tấm bị mẹ con Di ghê thiết kế không được đi hội, do ở hiền gặp lành được ông Bụt, cá Bống thần giúp đỡ, có quần áo đẹp đi chơi hội. Tại đây Tấm làm rớt hài thêu, nhà vua nhất được trả lại cho nàng còn sinh tình cảm với người con gái tốt đẹp, không kê gia cảnh nàng nghèo khó quyết đưa nàng về cung làm vợ.

Có người bảo truyện không phải thể liên bị quan trên tổng giám do lan truyền tin đồn bậy bạ. Dần dần không ai còn dám nhắc đến chuyện thật sự xảy ra nữa. Giai thoại dần phủ khắp cả nước. Ai cũng xuýt xoa hâm mộ nàng Tấm xinh đẹp tốt số, các cô nương đến tuổi cập kê thì thi nhau thêu những đôi hài đẹp nhất mong gặp lang quân vừa ý.

Một ngày tháng Giêng không lâu sau, Tấm từ biệt mẹ con Cám và bà con láng giềng đi theo đoàn đón dâu vào cung. Đến lúc ra khỏi làng, nhập hội cùng Tấm còn có mấy cô gái xinh đẹp khác. Mỗi người một vẻ, mặt ủ mày chau hay hãnh tiến đều có đủ.

Tấm chẳng trò chuyện cùng ai. Cô không cần người ta thương hại mình, cũng đủ khôn ngoan cách xa ganh ghét. Cô muốn giữ lòng mình phẳng lặng, bởi kẻ cô cần đối phó còn đang ung dung nơi cung cấm kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cung cấm thâm sâu tựa biển cả. Cửa gỗ ngàn tầng giam bụi hoa

Đi rông rã mấy ngày trời, đội ngũ đón dâu mới về đến Từ Cấm Thành.

Trong thời gian mới được thu nhận, nhóm người của Tấm phải tập trung tại Đoan Trang viện để học mọi phép tắc, luật lệ, nghệ thuật xử thế, các điều cấm kị, học nghệ thuật phục vụ vua, ăn nói, đi đứng...

Tấm được học rất nhiều thứ, đã lâu lắm cô mới được đắm mình trong không khí tri thức như thế. Các nữ quan Lục Thượng rất nghiêm khắc, làm sai

thường bị phạt nặng, nhưng Tầm không sợ. Còn được học là còn cách ngày gặp lại vua rất xa.

Về thứ tự cấp bậc phi tần trong triều đình hiện tại đặt làm chín bậc: Hoàng quý phi ở trên bậc nhất giúp Hoàng thái hậu trông coi lương thực và chỉnh tề công việc bên trong cung.

Quý phi, Hiền phi, Thần phi bậc nhất hay là “nhất giai phi”.

Đức phi, Thục phi, Huệ phi bậc nhì hay là “nhị giai phi”.

Quý tần, Hiền Tần, Trang tần bậc ba hay là “tam giai tần”.

Đức tần, Thục tần, Huệ tần bậc bốn hay là “tứ giai tần”.

Lệ tần, An tần, Hoà tần làm bậc năm hay là “ngũ giai tần”.

Tiếp dư làm bậc sáu hay là “lục giai tiếp dư”.

Quý nhân làm bậc bảy hay là “thất giai quý nhân”.

Mỹ nhân làm bậc tám hay là “bát giai mỹ nhân”.

Và Tài nhân làm bậc chín hay là “cửu giai tài nhân”.

Dưới tài nhân là “tài nhân vị nhập giai”, là những người được tuyển chọn để làm tài nhân, kẻ dưới là cung nga thể nữ.

Các cung phi may mắn được phục vụ và được vua yêu mến sẽ được tấn phong đến chức cung giai cao nhất, tuy nhiên số này hiếm hoi, phần đông phải chịu thân phận bỏ rơi trong lục viện.

Lần này cùng Tầm nhập cung có hơn mười người, chưa kể số những tú nữ đã nhập cung trước đó. Cộng với số giai nghi có phẩm vị, vua lâm hạnh hết trong một năm còn là điều khó.

Để tuyển cung phi, triều đình thường chọn các con gái của quan đại thần trong triều, con của người nào có phẩm trật cao thì được tuyển vào cấp bậc cao, phẩm trật thấp thì cấp bậc thấp. Con của thường dân được tuyển vào cung là những trường hợp đặc biệt, phải đẹp và khi mới tuyển thì chưa được xếp vào cửu giai mà chỉ được gọi là “tài nhân vị nhập lưu”. Tầm cũng là một mỹ nữ dân gian nên ban đầu đến cung nga bình thường cũng đều có thể lên mặt với cô.

Cung Khôn Thái là nơi dành riêng cho Hoàng quý phi ở, điện Trinh Minh là nơi ở của các bà phi, viện Thuận Hy là nơi các bà Tần ở, ngoài ra còn có viện Đoan Huy, Đoan Thuận, Đoan Hoà, Đoan Trang và Đoan Trường là chỗ ở của các bậc Tiếp dư, Tài nhân, Mỹ nhân, Quý nhân cùng những tài nhân vị nhập giai, các viện trên gọi là “lục viện”.

Như thế, Tầm lí ra phải thuộc tầng thấp nhất, còn không được phép ngụ tại các viện, nhưng vì cô đã trao vua “đêm đầu”, và lại theo cách vị thái giám kia bóng gió, cô rất được lòng vua nên vua đặc cách phong thưởng cho cô làm bát giai mỹ nhân, cho cô ở tại viện Đoan Huy.

So với các viện, viện này gần điện Càn Thành nơi vua nghỉ nhất, không cần nói cũng hiểu rõ điều đó nghĩa là gì. Tầm kiên cường chịu đựng những ánh mắt ganh ghét, đố kỵ, cần học gì thì dốc tâm học vậy. Đây là chiến trường của cô, đã chấp nhận bước chân vào, cô sẽ không để mình hi sinh uổng phí.

Cũng là điều may, theo luật lệ những tháng đầu vào cung, các cô gái phải ngậm miệng để khỏi bật lên những tiếng thường dùng trong dân gian và không phạm húy. Nếu bề trên cho phép có thể đáp lời không hơn. Điều này giúp Tầm tránh bao thị phi. Bản thân Tầm cũng không phải mối uy hiếp quá lớn với các giai tần bên trên nên chẳng có ai mạnh động đến xử lý cô.

Trải qua một tháng, Tầm dần mài dũa được những gai góc của bản thân. Cô nghĩ bây giờ nếu phải đứng trước vua, hẳn cô có thể trả lời bình thản đôi câu mà lòng không sóng dậy.

Lại qua vài ngày nữa, rốt cuộc bên quân sự cũng thông tri Tầm chuẩn bị hầu ngủ nhà vua. Hôm đó Tầm được cung nga hầu tắm từ sớm, lại bị khống chế ăn rất ít. Cô phải ngồi chờ rất lâu, khi được lệnh đến cung Càn Thành lại phải trải qua bước trang điểm cuối cùng, bị lột sạch quần áo, quần trong một cái chăn màu đỏ. Một thái giám trẻ khỏe vác cô trên vai, đưa lên kiệu kín, sau đó là theo cửa hồng điện Càn Thành vác vào.

Tầm cảm giác mình thật chẳng khác một con vật bị lột da chờ chết. Lấn át trong cô là nỗi sợ hãi và cả sự khuất nhục. Từ một sinh viên thể kỷ 21 biến thành cô thôn nữ nghèo khổ rồi thành món đồ chờ người ta chơi đùa, thật là một thử thách bạo ngược.

Điều làm Tầm càng kinh sợ hơn là khi đứng trước tấm màn màu vàng sáng trước long sàng, cô còn nghe thấy một thứ âm thanh làm lòng cô run lên. Cô đứng ở đó mãi, dưới lớp chăn màu điều đẹp đẽ, thân thể như tảng băng lạnh.

- Nàng còn định đứng đến bao giờ - Tiếng đàn ông trầm thấp cắt ngang - Vào đây với trẫm.

Thân mình Tầm cứng ngắc, cổ hít hơi mấy lần mới đủ sức vén tấm rèm nặng trĩu lên. Một đôi con ngươi sáng quắc về lý thú đang khóa chặt biểu tình trên mặt cô. Dù cô không nhìn, Tầm vẫn không thể tránh hình ảnh dâm dục trước mặt. Một cung nga đang khúm núm quý giữa hai chân nhà vua, mái tóc đen búi chặt nhấp nhô. Không kiềm được, cô nhắm chặt đôi mắt.

- Hừ thật vô dụng - Một tiếng bịch vang lên rồi tiếng hự đau đớn làm hàm răng Tấm đang nghiến chặt run rẩy.

- Trầm lệnh nàng mở mắt.

Tiếng vua đầy quyền uy ra lệnh, hẳn là nói Tấm.

Vừa mở mắt, trần đầy đầu cô là hình ảnh người cung nga áo trắng đến eo, ngực trắng nõn phô ra đang kịch liệt đập phồng. Vẻ mặt nàng ta thật đau đớn, bên khóe môi ngoài máu miệng tràn ra còn đầy dịch nước bọt trong suốt. Nàng ta nén đau bò dậy liên tục đập đầu xin tha. Chỉ thấy vua phất tay nói gọn “xử”, liền có một thái giám tiến vào lôi người cung nga ấy ra ngoài.

Sống lưng Tấm lạnh toát khi nghe tiếng nàng ta nức lên, cô biết thế tức là gì. Ngày mai có một cô gái sẽ không còn được đón mặt trời sau Từ Cấm Thành nữa.

- Sợ sao!

- Vâng thưa hoàng thượng - Tấm bạo gan thành thực đáp lời.

- Còn xem em đã học được những gì - Vua chột đời giọng - Làm ta vui thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Lâm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hầu Vua

Tấm nóng bừng người, không cần gương cô cũng biết lúc này mặt cô trông ra sao. Dù sao Tấm cũng chỉ mới trải qua một lần, lại trong tâm thế không tình nguyện. Ở hiện đại, cô cũng là một cô gái thuần khiết, được giáo dục rằng nam nữ yêu nhau là người tình ta nguyện, thật không tưởng tượng được có ngày mình phải lấy lòng đàn ông bằng thân thể.

Các quan nữ Lục Thượng khen cô thông minh, học một biết hai, nhưng đó chỉ là trên lý thuyết, nào có ai dám thay vua làm người cho các cô nương mới nhập cung thực tập quyền rũ. Và lại thành kiến với vua trong lòng Tấm còn rất lớn, cô không chấp nhận nổi cái tư tưởng cho rằng "đàn ông không hư, phụ nữ không yếu". Giữa một người đàn ông với mình lưỡng tình tương duyệt và một kẻ cường bức mình bất chấp luân thường, Tấm không cho là có thể đánh đồng. Không có tình cảm, vậy thì chỉ có thể là nghĩa vụ.

Tấm cố giữ tay mình cho khỏi run, thả cho mảnh vải đỏ tự do trượt xuống chân. Trong ánh nền mờ ảo, thân hình Tấm hoàn hảo đến từng nét, bờ ngực cao tròn căng như quả mọng, vòng eo thiếu nữ mượt mà, bụng phẳng trơn bóng, làn da được chăm chút cẩn thận ánh lên màu hồng nhạt, giữa cặp đùi cân xứng là khu tư mật huyền bí. Tấm thật sự phải rất vất vả giữ mình đứng yên, bản năng khiến cô chỉ muốn ngồi sụp xuống, co người lại.

- Chỉ có thể thôi sao - Giọng hồ hững của Vua vang lên - Nhìn này, có biết ta có bao nhiêu mỹ nhân không?

- Dạ? - Tấm ngẩng đầu theo lệnh. Đập vào mắt là hình ảnh Vua đang ngồi tùy tiện, chân dang rộng, một tay đỡ thái dương, tay còn lại đặt trên đùi. Vạt áo bào mở sang hai bên còn dang dở cuộc vui vừa nãy. Nhưng vật đàn ông giữa hai chân thì nằm yên. Tấm biết tội, quỳ sụp xuống, vẫn giữ mắt nhìn vua theo lệnh.

- Ta không nhớ xuể những người ta từng lâm hạnh, còn những người sẽ cả đời chết già trong cung cấm, em biết vì sao không? Vua thông thả đứng dậy, những ngón tay thon dài chạm vào cằm Tấm, rồi hạ xuống vuốt ve ngực cô - Bởi vì họ thật giống nhau, những bao thịt đáng chán!

Tấm khẽ rung mình theo nhịp tay đụng chạm của Vua, không dám đáp lời người đàn ông đáng sợ này.

- Em đẹp đấy, nhưng không đủ. Có thấy cung nga vừa rồi không? Nếu muốn ta cho nàng ta cơ hội, không làm được... đi chết đi!

Vị vua tàn nhẫn quay lưng trở lại long sàng. Con mắt hơi xéch nhìn Tấm với một vẻ mơ màng kỳ lạ

- Vậy biết vì sao ta chọn em không?...ta vẫn nhớ, hôm ấy em mặc yếm trắng, váy dập dềnh theo làn nước, nước sông hắt lên ánh vàng, da trắng, thịt trong. Thật là tiên cảnh nhân gian...

Trong lúc vua đắm chìm trong hồi ức thì người Tấm run lên trong nỗi phẫn nộ. Con người này thế mà trơ tráo nhắc lại, trơ tráo phác ra tình cảnh cường bức Tấm. Cô nắm chặt hai bàn tay, đầu ngón tay bấm sâu vào da thịt, thật muốn bóp chết hắn!

- Người đầu, mang đồ vào - Cùng với tiếng Vua gọi, ngay lập tức có một thái giám khom lưng, không cả nhìn đường vội vàng dâng một cái khay trước Tẩm. Tẩm đón lấy, đột nhiên hiểu ra. Là Vua muốn cô mặc đồ này.

Tẩm nhanh chóng mặc vào chiếc yếm trắng và cái váy đụp đen tuyền. Là đồ dân gian nhưng may trong cung, chất liệu cũng khác trời vực. Mặc vào rồi như thể chưa mặc, yếm trắng như tơ trong suốt, bó chặt làm lộ ra hai nụ hoa đỏ nhạt rõ mồn một, váy lụa đen ngắn ngang đùi cũng mang hiệu quả xuyên thấu, gợi lên hình ảnh cô thôn nữ thật đậm mỹ. Tóc Tẩm vốn dài đến eo, đen tuyền xõa ra tạo sự đối lập trắng đen hoàn hảo.

Trong mắt Vua dâng lên một niềm vui thích, chợt cầm bình hoa bên cạnh rút hết bông hắt thẳng vào người Tẩm. Mặt Tẩm tối tằm chưa kịp định thần lại đã bị Vua kéo tới long sàng đẩy mạnh làm cô đập ngực xuống đau điếng.

- Thế này mới phải chứ, làm ta vui nào - Hai bàn tay Vua giật phăng cái yếm vừa được Tẩm khoác lên, đôi tay khỏe đến mức khó tin vận ngược tay cô về đằng sau.

Nháy mắt, cảm giác đau đớn đột nhiên từ bên dưới xông lên tận óc. Tẩm đau đến cơ hồ cho rằng mình sống không nổi nữa rồi, không khỏi mất tự chủ giãy dụa, cho đến khi hai tay nắm chặt được tẩm chăn gấm vàng. Cô ép mặt xuống chăn, giảm thiểu suy nghĩ của bản thân, thậm chí, nhất định phải nhịn xuống. Vua cần cái gì, cô phải cho hắn cái đó, chỉ cần có thể sống sót trong cung.

Nữ quan dạy dỗ cô từng nói, chết rất dễ dàng, khó nhất, là nuốt cái tôi vào trong bụng để cầu sống.

Hắn là Vua, hắn sùng hạnh người của hắn, là ơn, là mệnh. Có bao nhiêu cô gái trong thâm cung chỉ đang cầu chút ân huệ này.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng cũng không giảm bớt được sự đau đớn Vua trút lên thân Tẩm. Tẩm đã suy cho là mình hồng mắt rồi thì Vua rên lên một tiếng ngã trên lưng cô. Vật đàn ông trượt ra khỏi người cô mang theo cả dịch và tơ máu. Cô nằm thờ cổ chờ đến lúc Vua tự động lăn sang một bên liền cúi người lùi ra xa. Tay cô run rẩy chỉnh trang chút đồ, nhân tiện vợ lấy mảnh chăn bọc lại người.

Sau rèm có tiếng khẽ gọi “hoàng thượng”, tiếp đó vài thái giám cung nga tiến vào, người dọn dẹp, người đắp chăn cho hoàng thượng. Một thái giám cung kính vái cô một cái:

- Mỹ nhân, xin thứ tội - Rồi định ghé vai vào vác cô trở về điện Đoan Huy.

- Hượu đã, Bát giai mỹ nhân hầu hạ ta rất tốt, phong nàng làm Lục giai tiếp dư, thưởng cho hai khúc lụa.

Vua dứt lời Tẩm liền quỳ xuống tạ ơn, sau đó được quán chặt như cũ đưa trở về điện của mình. Tẩm biết mình vừa nhận được ân sủng rất lớn, nhưng còn chưa đủ, cô muốn nhận được ân sủng cao nhất - được phép về thăm nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Em muốn gì?

Tin tức Tẩm được sùng hạnh và thăng vượt hai cấp lên Tiếp dư lục giai làm không ít người đỏ con mắt. Nhưng Tẩm chỉ ở tại viện của mình, không đi đâu gây chuyện, cũng chẳng ai có thể tìm cơ đến bắt bẻ cô.

Từ Bát giai lên thẳng Lục giai, theo phẩm cấp Tẩm được các cung nga, thái giám và các giai tần cấp thấp hơn gọi bằng bà. Phải mất một thời gian, cô mới quen với việc đó. Để tránh cảm giác già nua, ừ li trong cung cảm buồn tẻ, dưỡng thân mình tốt lên một chút, Tẩm bắt đầu đi dạo xung quanh thăm thú, nghiên cứu trồng trọt một chút, nuôi mấy con gà cảnh. Vua đã thích cô giống một cô thôn nữ, cô sẽ đáp ứng.

Chỉ là lòng Tẩm không tình lặng nổi, ngày tháng ở trong cung cấm bó buộc làm tâm tình cô chán ngán. Cô thèm về với làng quê mình, thèm cái hạnh phúc nhẹ nhàng khi bắt được con cá, con tôm. Những niềm vui tẹp nhẹp bé nhỏ giờ lại thành xa xỉ. Có lúc cô cũng nhớ về thời đại của mình, lại thăng thốt khi có những ký ức tưởng như mới gần đây mờ nhạt đến không thể ngờ. Có lẽ, cô đã thực sự hóa thành cô Tẩm thôn quê lam lũ, và cô trân trọng vai trò đó. Còn ở đây, giữa Từ Cẩm Thành mênh mông trùng điệp, đến cây cỏ cũng già dỗi, lòng cô không khi nào được yên bình. Những đêm khuya giạt mình tỉnh dậy, cô sẽ ôm chăn khóc, sẽ thần thờ mở tung cửa sổ nhìn ánh trăng, những mong kết nối với một điều gì đó mà đến chính cô cũng còn mong lung.

Lúc không hoài nhớ, cô sẽ nghĩ cách làm sao để nhà vua cho mình ra cung. Trong nguyên tác, Vua cho phép Tẩm về giỗ bố. Nay cách ngày ấy chỉ còn hơn tháng, liệu cô có thể xin ra hay không?

Tẩm không quá tin vào sự sủng ái Vua dành cho mình. Con người ấy là đáng chí tôn, dường như đã tập hợp hết cái cô quả, lạnh bạc của thế gian. Tẩm sợ ánh mắt như rắn của nhà Vua. Khi Vua nhìn cô, chỉ có sự hứng thú của kẻ đi săn nhìn con mồi. Nó lạnh lẽo đến mức dù thân thể Vua nóng hổi cũng không mang lại cho Tẩm chút ấm áp nào.

Lần thứ hai, lần thứ ba... ngoài Hoàng quý phi - người đứng đầu hậu cung - Vua phải làm hạnh theo tổ chế, Tẩm dường như trở thành người được Tôn non phụ ghi tên nhiều nhất. Nhưng chỉ có Tẩm và cung nga thái giám theo hầu là biết đằng sau sự sủng ái ấy là gì.

Vua ngày càng bạo ngược, thú vui giường chiếu ngày càng bệnh hoạn. Có khi sẽ bắt Tấm với một vài giai tần, cung nga khác phục vụ cùng lúc. Có khi sẽ chơi trò bạo dâm. Càng thân cận với Vua, Tấm càng sợ, sắc mặt ngược lại càng vô cảm. Những lúc cần phải chịu đựng cho tàn cuộc hoan lạc, cô thường nghĩ đã khổ thế này cùng lắm là chết. Nhưng Tấm lại sợ thân xác khi chết đi sẽ bị chôn vùi nơi hoàng thành rộng lớn, sẽ không thể siêu sinh về bên làng xóm mình, nên cô lại nuốt nước mắt vào lòng cầu sống.

Cô kiên cường hơn bất cứ ai. Cung nga bên người Vua, những giai tần, tú nữ cấp thấp, người mất, người bị tống vào lãnh cung, người điên dại. Cô lại có thể bình an đi qua năm lần, bảy lượt vua cho đòi - bị thương, sẽ không kêu than, sẽ liếm láp vết thương, ngày mai sẽ lại đứng dậy.

Một tối, theo lệ thường khi Tấm kính cẩn lùi ra sau khi Vua đã thỏa mãn nằm dài trên giường, bỗng bàn tay Vua vươn ra bắt lấy tay cô giữ chặt. Tấm giữ nguyên căn cước đứng lại, bình tĩnh chờ ý chỉ của Vua.

- Em muốn gì?

- Dạ ?

- Ta hỏi là em muốn gì, ta sẽ cho - Vua nhồm dậy kéo Tấm đổ xuống giường chân Tấm va vào cạnh long sàng đau điếng. Cô không nhú mảy, chỉ khẽ hít một hơi.

- Đau sao ?

- Dạ - Mặt Tấm vẫn phẳng lặng. Những ngón tay Vua vươn tới nâng cằm cô lên buộc cô đối diện với mình. Khuôn mặt Vua sau cơn mưa lâm tẩm mồ hôi, ánh nhìn bị cao triều mải bắt về sắc bén.

- Chưa bao giờ ta thấy em kêu đau thì phải,.. à là ta đang hỏi em muốn gì đúng không. Các nàng khác sẽ đòi châu báu, quyền thế cho gia tộc, em thì cần gì ?

- Thiếp muốn về thăm nhà - Hi vọng áp ú bao lâu bật ra nhanh hơn cả trước khi Tấm kịp cân nhắc - Sắp đến giờ cha thân thiếp, thiếp muốn về thấp cho ông nén nhang.

- Nhà sao ? Cái đó được gọi là nhà sao ? Vua lẩm bẩm như tự hỏi. Tấm sống ở quê quá nghèo khổ, bố mẹ lại mất sớm, ở với dì ghẻ cùng em gái khác mẹ, thật tự cho đây là nhà sao. Nhưng lí do Tấm đưa ra thật hợp lý, lại đã nói sẽ ban thưởng, Vua cũng không muốn nuốt lời.

Tổ chế vốn không cho phép giai tần, phi tử của Vua về nhà, trừ khi là bậc quốc mẫu. Từ lâu, để tránh ngoại thích chuyên quyền như các triều đại trước, triều đình đã bỏ phong Hậu, chỉ còn phẩm vị Hoàng quý phi là cao nhất. Tấm không những không phải Hoàng quý phi, thậm chí còn chưa được phong Tần. Nhưng là ý chỉ Vua ban, ai dám cưỡng.

Ngày hôm sau theo lệnh Vua, Tấm được phong thưởng làm An tần trong Ngũ giai tần. Kèm lễ phong thưởng, Tấm được Vua cho phép xuất cung về nhà giỗ bố. Đây là một tiền lệ trước nay chưa từng có, khiến sống ngầm hậu cung vốn đã không phẳng lặng nay âm ỉ nổi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hãm hại

Đoàn hộ giá đưa Ngũ tần về thăm nhà trải qua quãng đường vất vả cũng về vừa kịp ngày.

Đã được thông tri trước, quan lại lớn nhỏ cùng bà con dân làng ra đình cung nghênh từ sớm. Tấm ngồi trong kiệu nhìn dân làng quỳ hai bên khe cau mày, cô biết chẳng qua đây chỉ là cách Vua tuyên truyền cho giải thoát dân gian đã từng tổn công bố trí.

Hắn là lần này vai trò sủng phi của cô được nhiều người hâm mộ lắm. Thực ra, cô cũng cần như vậy. Thân là một thôn nữ nghèo khổ, thể lực đơn bạc, cô cố xoay xở cũng không thể bố trí được gì nhiều. Hậu cung triều Việt tuy phức tạp, cũng không đến độ động tay hại người dễ dàng như các sử sách Trung hoa thường miêu tả, có ganh ghét đầu đá nhưng chỉ ở mức độ nhìn rõ đơn giản. Tấm nghĩ, hắn là nổi bật đến mức này rồi sẽ có người không thể nhìn được.

Theo đoàn hộ giá còn có vị thái giám tóc bạc, đây cũng là điểm khẳng định ân sủng Vua dành cho Tấm. Khi Tấm rời kiệu xuống thấp hương tại đình làng, ông ta là người ra đón tay cô. Nhìn thái độ các quan lại đối với ông ta rất cung kính, có thể thấy ông ta là tâm phúc theo hầu Vua thường xuyên trong những lần nhà Vua xa giá xuống dân gian.

Làm xong mấy thủ tục lễ lạt. Tấm lại được đỡ lên kiệu đi về nhà. Dì và Cám cũng trong số người ra đón, nhưng giữa đông người, lễ nghi không cho phép Tấm nhận thân. Chỉ đến khi mọi người tản về hết, Tấm mới có dịp chào hỏi hai mẹ con.

Trở thành người nhà phi tử của Vua, bộ dáng hai mẹ con cũng bớt lam lũ. Nhà cửa được sửa sang lại trở nên sạch sẽ, thoáng đãng.

Tắm ngồi giường trò chuyện, kín đáo quan sát sắc mặt hai người. Cảm lớn hẳn lên, tính cách lại không đổi, vẫn lí lách như thế, tuyệt không hiện lên vẻ ác tâm. Dĩ thì tâm tình có vẻ phức tạp hơn, lúc nhìn, lúc tránh, khuôn mặt sắc nét có vẻ thẳng thốt kỳ lạ. Tắm khẽ nhắm mắt, thật không biết nên vui hay buồn.

Giỗ bố Tắm vào hạ tuần tháng 3 - đương lúc mùa cau chín rộ. Hái một Chùm cau vàng óng với vài chiếc lá trầu xanh kính cẩn đặt lên bàn thờ người đã khuất, xanh vàng đan xen, hương khói nghi ngút là đã có thể khiến lòng mẹ góa con cô vừa rung rung vừa an bình.

Đây cũng là giỗ đầu của ông. Ngoài ước muốn thoát khỏi cung cấm, Tắm càng muốn thay thân thể này báo hiếu sinh thành. Vô ý chiếm đoạt thân thể con gái ông, lòng Tắm cũng chưa từng thành thoi. Cô trộm nghĩ, nếu lần này có thể thành công thoát khỏi cái lồng son Từ cấm thành vĩnh viễn, không thì cùng lắm là thoát hôn đầu thai cũng không uổng công cô nhẫn nhục chịu đựng mấy tháng vừa qua.

Tắm trong nguyên tắc có thể chết đi sống lại, huyền hoặc như thế, thần kỳ như thế. Còn thực tại cô đang sống, chỉ có máu và nước mắt, tất cả đều là hiện thực tàn khốc. Chết đi rồi sẽ chỉ còn lại nắm xương mục rữa.

Nhưng là chết ở nơi quê nhà, cô cam tâm tình nguyện.

Bữa cơm trưa, Tắm bình thân ăn món cá rán mà Di bảo dành riêng cho cô. Sau khi ăn một lát, Tắm bỗng thấy đôi môi tê dần, cổ họng như thể bị bỏng nóng đến phát đau. Cô nhìn Di, ánh mắt lạnh lẽ mà chất chứa bi ai. Cảm đang đi rửa bát ngoài sân sẽ không bao giờ biết được mẹ mình đang dồn chị gái vào chỗ chết.

- Tại sao???

- Di lạy con - Di đổ sụp xuống ôm chân Tắm, cố giữ giọng nghẹn ngào ở mức thấp nhất - Là quý nhân ấy bảo sẽ giết con Cám, đòi Di chỉ còn mình nó...

- Di nghe này - Tắm gắng giữ đầu óc tỉnh táo - Cả đời con chỉ xin Di duy nhất lần này...khi con chết rồi, xin Di chôn con nơi phần mộ cha con, con cần Di làm điều đó...

Tắm cố gắng nói trọn nghĩa, bụng đau quặn làm cô phải co cả người lại, cô nhìn quanh gian nhà lần cuối, trí nhớ bỗng vụt đến thời khắc cô xuyên đến đây. Nước mắt Tắm trào ra:

- Con cũng là con Di mà...

Mặt Di đang nhăn nhúm trong cảm giác tội lỗi, nghe Tắm thì thảo lời cuối, bỗng đông lại, từng giọt nước lớn lộp độp rớt xuống.

- Không, con ơi, Tắm ơi...ai cứu con tôi với...

Có tiếng chân chạy vào, một lực thật mạnh đẩy bà ra một bên. Giọng ai đó gần nhỏ bên tai:

- Là nương nương ngã cau qua đòi.

Còn con gái ruột của bà đấy!

Nghe đến đó, Di ngồi sững lại:

“Tắm ơi, tội nghiệt này Di mang xuống mồ tạ tội cùng con”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cám vào cung

Sự việc An tần vì báo hiếu cha, nhân ngày giỗ tự mình treo hái cau bị ngã, không may qua đời gây xôn xao cả làng quê.

Ai cũng tiếc thương cho nàng Tắm hiếu thảo tốt đẹp mà ngắn mệnh. Ngoài vòng lính canh, bà con xóm làng đứng vây kín, tiếng khóc thưa nhạt vang lên thật nao lòng. Bên trong nhà lại im lặng kỳ lạ. Thấp thoáng qua rào thưa, người ta có thể thấy cây cau đã đổ rạp, nằm im như một gã tội đồ biết lỗi. Rồi bỗng vang lên tiếng mẹ Cám khóc cầu van xin làm lòng người nghi hoặc.

Tầm hai canh giờ sau, đoàn người khời kiệu ra về, vị thái giám tóc bạc nổi bật vẫn đi đằng trước, theo sát là kiệu, bên trong phát ra tiếng khóc như thể bị nghẹt mũi, gió đưa mạnh bức rèm hiện ra đôi hài thêu phượng quý.

Bà con nhìn nhau kỳ lạ, gạt nước mắt, tôi câu anh câu vô cùng ồn ào:

- Ô thế di thể của bà đâu?
- Tôi không thấy, chỉ thấy người ngồi kiệu, hình như là phụ nữ.
- Kiệu của bà, ai dám ngồi!
- Hay là cái Cám vào cung thay chị.

Lời này vừa buông ra liền làm đám đông sôi sục, hàng ngàn giả thiết về cái chết của Tấm được nêu lên. Ai cũng gật mạnh, cho là mẹ con Dì ghê tham sang giàu bày kế giết Tấm đoạt chỗ, chứ quan quân người hầu chết cả rồi sao mà đề nâng treo cau. Người lắm miệng thì kể lại giai thoại lễ hội hùng hồn như thể mình đã đích thân chứng kiến. Chẳng ai để ý cái người vừa thốt ra câu “Cám vào cung” không phải người làng, thoát cái đã biến mất tấm.

Một hồi náo nhiệt, đám đông thành hội đồng đầu tó. Chỉ đến khi quan trên thông cáo Tấm được triều đình đặc cách cho phép chôn cất nơi quê nhà, bắt đám đông giải tán ai về nhà nấy thì nhà Tấm mới lấy lại được yên tĩnh. Trong nhà, ngoài ngõ đột nhiên vắng vẻ, chỉ còn tiếng khóc ỏi hời của Dì là cứ dai dẳng khôn nguôi.

- Dì đừng khóc nữa - Tấm ôm đầu ngồi dậy. Phải nằm yên giả chết cả canh giờ làm cô đau như người.
- A ma.... ma...
- Dì đừng sợ, là con đây!
- Tấm ơi, dì lạy con, con sống khôn thác thiêng, con tha tội cho đi..
- Thật là con mà - Tấm nén con tê lại gần Dì - Đây Dì xem, da con ám lại rồi.

Trong lúc trấn an Dì, Tấm cũng thờ ra nhẹ nhõm. Cô vừa đánh cược mạng sống của mình, đánh cược với số phận của Tấm. Sẽ chẳng phải là vô nghĩa hay sao nếu đến nửa chừng nàng Tấm lại chết bất đắc kỳ tử. Phải có một ân số trong sự tích nàng Tấm sống lại, và Tấm đã tìm được ân số đó.

Thật ra cũng nhờ việc ở thế giới hiện đại, ông nội cô từng bị ngộ độc cá nóc. Loài cá này sinh sống ở biển, ngư dân bắt được khá nhiều, người biết thì bỏ đi, người không biết hoặc tham lam thì đem chế biến. Ông Nội cô không may ăn phải chả cá nóc dẫn đến ngộ độc cấp phải vào viện cấp cứu. Ông đã ngưng thở trong nửa tiếng. Khi bác sỹ chuẩn bị ký vào giấy báo tử, ông đột ngột sống lại. Bác sỹ giải thích trường hợp của ông là ông đã chết lâm sàng, khác với chết thực sự. Việc này được lên trang đầu rất nhiều báo lúc bấy giờ, người nhà suu tâm lại, Tấm đọc không biết bao lần. Thậm chí trong nhà còn treo mấy bức ảnh cá nóc tô màu rất sống động.

Người hại cô có lẽ khinh thường cô gái quê nghèo khổ, không biết biển là gì nên đã công nhiên để nguyên con cá. Thật là đem lại lợi ích lớn cho Tấm. Cô biết cách ăn để làm sao cơ thể chỉ tiếp nhận lượng độc chịu đựng được. Chỉ không ngờ cô cũng giống ông mình, đã chết lâm sàng một thời gian. Lại nhờ vậy mà thành công qua mặt được đoàn tuý giả.

Nghe Tấm ngắn gọn giải thích sự việc chết giả, Dì thần thờ cả người, tỉnh táo lại lập tức vai bần thờ bỏ Tấm cả tạ tội, cả tạ ơn phù hộ. Xong lại quay sang khóc thương tâm.

- Còn chuyện gì Dì giấu con sao? Chuyện em Cám là thế nào?
- Thật là đáng tội Dì, nhưng sao trời không đánh chết tôi đi, trời ơi là trời - Đang vật vã, Dì bỗng túm lấy tay Tấm - Phải rồi con vẫn còn là phi tử của Vua, chỉ cần con về cung xin cho nó, con ơi con phải cứu lấy nó, nó là em con, dì lạy con...

Tấm giang tay đỡ người mẹ đang đau khổ, rất kiên nhẫn hỏi rõ.

- Nhưng Dì cần cho con biết đầu đuôi câu chuyện đã.
- VẬY...vẬY thì Dì nói.

Lúc con chưa về nhà, có người đã đe dọa Dì, rằng con Cám từng đụng đến quý nhân, tội lớn lắm, nếu không làm theo lời họ, họ sẽ giết nó, làm theo thì bỏ qua...

- Vậy tại sao lại có chuyện sau này - Tấm hình dung vị quý nhân trong lời Dì, làm việc giết người mà ung dung thế...
- Là họ bảo sẽ giữ con Cám để tránh Dì làm mồi, họ bảo sẽ cho nó giàu sang, có thể một bước lên mây, nhưng họ ác thế có khi nào giết luôn nó.

Tấm thờ dài. Thật là ghen tị cùng Cám, có mẹ tốt biết bao!

- Họ sẽ không làm gì em ấy đâu Dì yên tâm - “Trừ khi chính con ra tay” lời này Tấm không thể nào nói ra. Tự nghĩ cô cũng thấy rung mình vì sự ác độc của nàng Tấm sau này. Hẳn là đằng sau việc đó cũng có một ân số cần tìm.
- Dì đứng dậy nào, đêm còn dài, con còn nhiều chuyện cần nói với Dì lắm.

Theo đà đỡ của Tấm, hai mẹ con mò mẫm trong bóng tối ngồi lên giường. Muốn được sự ủng hộ của Di, cô sẽ phải kể hết những chuyện mà cô từng nghĩ sẽ chôn chặt trong dạ đem theo xuống mồ, kể từ buổi chiều đau lòng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Là Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Vàng Ảnh, Vàng Ảnh

Bóng đêm đi qua, tiếng gà gáy cất lên râm ran báo hiệu ngày mới đã đến.

Ngoài ngõ lao xao tiếng người. Lệnh quan trên cấm, không ai dám vượt ra khỏi vòng ranh giới cấm cò. Không vào được, bà con đành gọi vói vào hỏi nhà cần giúp đỡ dọn dẹp com nước hay không, nghe thật âm lòng.

Tấm đã nằm vào áo quan dành riêng cho mình, trên mặt phủ lớp vải xô màu trắng. Cô không lo bị người lật tẩy, vì với thân phận cao quý hiện nay, không người nào ở đây có gan động vào cô.

Trên thực tế, cô đã được khâm niệm cẩn thận, đã được đặt vào áo quan. Giờ chỉ còn đợi làm lễ chôn cất là xong.

Nhưng có điều gì đó cứ mãi luẩn quẩn nơi dạ làm Tấm không yên. Mọi việc diễn ra thật suôn sẻ, từ lúc ra cung, thuận lợi trúng độc, thuận lợi tỉnh lại, thuận lợi được chôn cất tại quê nhà.

Tấm luôn biết, câu chuyện sẽ đi theo mạch, nhưng là cô cũng rõ hơn ai hết nào có thần thánh, chỉ có những kẻ giả thần giả quỷ nhúng tay vào mà thôi.

Giữa lớp lớp áo niệm, Tấm bỗng thấy lạnh lẽo, rùng mình.

Di thì tâm trạng khá hơn một chút. Qua một đêm, dường như thành kiến với con riêng của chồng đã mất dần mất dạng. Lần đầu tiên, bà cảm thấy mình được tin tưởng, được có ích đến thế.

Hồi đêm, nghe Tấm nhát gừng kể lại những nỗi đau cô từng trải qua, bà vừa đau lòng vừa tức giận. Trời sáng, bà như được tiếp thêm sức mạnh, lau hết nước mắt, đứng dậy lo toan cho tang lễ, đầu vào đây gọn gàng. Không thể để Tấm đi về cái nơi ác mộng đầy ắp. Vì bà và Cám, Tấm quả thực đã hi sinh quá nhiều. Bây giờ chính là lúc mẹ con bà đền bù cho cô.

Nhưng là mỗi khi nghĩ đến con gái, bà lại đau lòng đoạn ruột. Đành rằng như Tấm phân tích, quý nhân ấy còn cần đến bà, còn kiêng dè nhà Vua, sẽ không giết nó. Chỉ là nhờ đâu, Vua tham sắc, bất chấp thu nó vào hậu cung, thì con gái bà phải làm sao? Con gái bà còn ngu dại như thế, không bằng được một góc của Tấm, sống ở nơi người sống ta chết bằng cách nào?

... ..

Mặt trời lên cao, đội ngũ tang lễ do quan lại địa phương cử ra đã tập hợp đông đủ tại nhà Tấm. Do di nguyện của An tần và nguyện vọng của người nhà là an táng như một thôn dân bình thường nên tang lễ được giản lược hết mức có thể.

Quan tài Tấm đơn giản, để trên xe trâu, dân làng nhập cùng đội ngũ tang lễ đi bộ hai bên suốt chặng ra đồng.

Bên cạnh mộ bố Tấm đã có một khoảng hố đào sẵn. Dân làng thương tiếc xót xa cung cản làm lễ hạ huyệt cho cô. Mỗi người bốc một nắm đất tượng trưng kèm hoa ném lên nắp quan tài. Giữa lúc khóc than, chợt nghe người Di cầu xin gì đó với quan quân. Việc lấp mộ bị dừng lại khá lâu, sau cùng đại diện bên tổ chức thông báo sẽ để một thời gian chưa lấp mộ vội, vì khi sinh thời, An tần rất yêu quê hương, trước khi mò yên mà đẹp muốn dành mấy canh giờ để lệnh bà ngắm nhìn làng quê lần cuối.

Nghe trọn, có người cảm động càng khóc thương tâm, có người nhỏ giọng nghi kỵ lẽ nghĩa không đủ nương nương sẽ không được siêu thoát. Cuối cùng vẫn là quan quân ra tay dẹp đám đông, chỉ để lại Di và anh Khoai-là người sẽ giúp gia đình đắp mộ khi đến thời điểm.

Đêm tối dần bao trùm làng quê, tiếng chó sủa, mèo kêu xa xăm vọng lại, khói bếp dật dờ trên những mái nhà làm khung cảnh ngoài đồng càng thêm tiêu điều.

Lúc này, chẳng cần đuốc soi, Di đứng canh chừng. Khoai khẽ nhảy xuống đuôi quan tài bắt đầu đục dờ.

Ánh trăng bàng bạc, lúc nắp quan tài vừa bật lên, vội vã phủ một màu huyền ảo lên gương mặt Tấm. Đôi mắt nâu biết nói, môi anh đào khẽ mở. Khoai như bị sét đánh, sững lại ngơ ngẩn nhìn.

Nhớ ngày hôm qua, nghe tin người trong lòng đột ngột mất, Khoai đau đến không thở nổi. Bản thân anh khi mở nắp quan tài còn nửa tin nửa ngờ, chỉ là anh nguyện tin tưởng, nguyện trông chờ vào phép màu sống lại. Anh sinh ra số đã cơ cực, cha mẹ mất sớm, sống hèn mọn như cỏ cây, chỉ nhờ vào quyết tâm và đôi bàn tay mà có ngày hôm nay, nào biết đến thần tiên là gì. Anh cũng chưa từng mong ước xa xôi cho đến khi gặp Tấm.

Giờ đây, sau hết thấy đau lòng, người con gái anh yêu đang ở ngay trước mặt.

Đột ngột, từ đôi mắt người con trai kiên cường ấy rót xuống giọt lệ chất chứa, đầu xuống má Tấm ấm nóng làm nổ tung mọi giác quan của cô.

Đi đứng trên miệng huyết nom thấy đôi người bên dưới bất động nhìn nhau, sốt ruột lên tiếng giục giã, Tấm với anh Khoai mới ngượng ngừng thu lại cảm xúc. Theo đà anh Khoai vừa nâng vừa đẩy, Tấm trào lên. Chờ cho Khoai đóng nắp quan tài cẩn thận, ba người hợp lực lấp mộ.

Xong xuôi, nương theo bóng đêm, Tấm từ biệt Di vội vã bước thấp bước cao cùng anh Khoai đi về phía núi.

Ngon núi cách khá xa làng, còn hoang sơ, nhưng Khoai hay đi săn thú đốn củi nên rất quen thuộc. Dưới gầm trời của Vua, trước mắt Tấm chỉ biết đi con đường này. Ôn định rồi cô sẽ tìm cách đưa Cám ra khỏi cung, rồi cả nhà cô sẽ lại được sum họp.

Viễn cảnh phác ra thật hạnh phúc mang thêm cho Tấm động lực cùng anh Khoai vượt qua quãng đường xa xôi.

... ..

Tại điện Cần Chính nơi Từ Cẩm Thành uy nghiêm, nhà Vua ngồi trên ngai vàng, đôi tay gác hai bên ngai nhẹ nhẽu đưa đẩy. Đã nghe tường thuật lại toàn bộ sự việc của An tần, cả một núi những diễn tiến, nguyên nhân, hệ quả, chỉ đổi lại cái khế cau mày của nhà Vua.

Vua ngồi cho đến khi lên đèn mới thông thả đứng dậy đi ra bên hông điện. Nơi ấy có treo một cái lồng đẹp đẽ, son son thiếp vàng. Trong lồng, chú chim Vàng Anh đang xôn xao nhảy nhót.

Nhà Vua chợt quay mặt nghiêng sang bên thái giám già đang kính cẩn đứng hầu, giọng lạnh nhạt:

- Hừm, thật quá quắt, ngay dưới mắt trẫm..

Ngài đưa ngón tay khẽ lay cái lồng làm chú chim càng thêm hốt hoảng.

- Vàng Anh, vàng Anh...

Toàn này...ngươi bảo, chim vàng anh đã muốn bay đến thế, trẫm thả nó ra, nó còn biết đường quay lại không!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tình Chàng Ý Thiếp

Đi suốt cả đêm, đến sáng ra Tấm và anh Khoai mới đến được chân núi. Chân Tấm đau đớn chảy máu, phần vì đường xa, phần vì đi bộ vội vàng bị cỏ gai cào rách.

Khoai thương cô, đã mấy lần đề nghị công Tấm nhưng cô kiên trì từ chối. Dù đang bỏ trốn, cơ hội gần gũi người thương ngay trước mặt, nhưng bản tính Tấm không cho phép cô làm ra những hành động như vậy. Huống hồ, anh Khoai là một người vô tội, bị Tấm lôi kéo vào hành động lần này đã là quá lắm. Tấm trên danh nghĩa vẫn là phi tử của Vua, thông đồng với nam nhân khác ấy là tội phản nghịch phải tru di cả nhà. Khoai vốn mồ côi, chẳng còn người thân để liên lụy, nhưng Tấm còn mẹ con Cám. Đã gây nhiều sóng gió thế, nỡ nào vì tình riêng cô lại đưa họ lên đoạn đầu đài.

Đôi trẻ có yêu mà không thể bày tỏ, đành như hương hoa một thoáng hương trong đêm, kín đáo quan tâm nhau.

Vắt và thêm nửa canh giờ nữa, hai người mới lên được lán tạm mà Khoai dựng trong hang đá, nhằm làm nơi trú chân những khi lên núi dài ngày. Hang đá lạnh lẽo, không có hơi ấm con người, đi sâu vào trong dần hẹp lại, có cả nước sâm sập dưới chân, trên đầu những nhũ đá lấp lánh bạc còn đang giọt giọt nhịp nhàng.

Tấm nhanh chóng quan sát tính toán, biết được có thể uống nước trong hang liền yên tâm thu vén xung quanh đợi Khoai trong lúc anh đi kiếm đồ ăn về. Khoai có vẻ lo lắng, chốc chốc khi kiếm được món gì đó lại nhanh chóng mang về hang đá. Khi thấy Tấm làm rất tốt công việc của mình, mới yên tâm đi tiếp.

Đến chiều, tạm coi như đã đủ đồ ăn, Khoai ngồi lại bên bếp, ngượng ngừng đến nỗi còn không nhìn sang Tấm, tay cời lửa đảo loạn làm hoa lửa bay tứ tung. Tấm cũng thấy khó mở lời, thật không biết bắt đầu ra sao.

Đến lúc đồ chín, cô mới chủ động bới củ mài bóc sạch đưa anh:

- Anh ăn đi cho nóng.

- Cảm ơn em - Giọng Khoai khàn khàn do im lặng quá lâu. Anh chìa tay cầm, xong lại che ngang miệng ho húng hắng.

- Em có làm được gì đâu.

Tấm nói hết cả hai lại rơi vào im lặng. Nhưng Tấm nghĩ sự yên lặng này thật thanh bình, hạnh phúc làm sao! Ngọn lửa trước mặt nóng bỏng làm cô chưa lúc nào thấy sự tự do chân thực đến thế.

- Em định như thế nào? – Khoai ngập ngừng nhìn quanh - chỗ này không thể ở mãi được.

Hiển nhiên là Tấm có nghĩ đến điều đó. Cô là người khá thực tế, không dễ rơi vào ảo tưởng. Cô không cho rằng mình có thể sống luôn ở đây.

Một người phụ nữ chân yếu tay mềm như Tấm, ở vùng núi hoang sơ này khác nào đem dâng bữa ăn cho thú dữ, kể cả có tránh được cô cũng không thể tự mình kiếm ăn, mà như thế làm sao có thể tính đến việc đón mẹ con Cám. Không thể chỉ mãi đi đào củ mài về ăn thế này.

Còn anh Khoai, sớm muộn anh cũng phải về làng. Cuộc sống của anh không phải để làm nền cho mẹ con cô. Người con trai tốt đẹp như anh xứng đáng có một cuộc sống đầy đủ, đúng nghĩa.

- Em muốn chờ cho sự việc lắng xuống. Mấy ngày nữa em sẽ xuống thôn dưới chân núi phía bên kia, em biết có một thôn như thế. Bà con trong làng hay kể thôn ấy rất khó vào, dân lại thưa thớt, em có thể đi làm thuê mướn như em từng làm. .

- Tấm à, anh không biết em có chuyện gì. . . anh cũng sẽ không hỏi, chỉ là em có thể tin tưởng anh, có thể dựa vào anh nếu cần. . .

Tấm nhìn về cái mặt của Khoai lòng chợt buột nhói một cơn đau không tên. Trong ánh lửa hồng, khuôn mặt chân thành của anh Khoai như đá tảng, cương nghị lại rực lên một màu đỏ đáng nghi.

Đôi mắt nâu xinh đẹp long lanh. Tấm khẽ hít một hơi mỉm cười. Hạnh phúc cũng làm người ta muốn khóc.

- Tấm không tin anh sao ? Khoai hẳn là đã lấy hết can đảm, đôi tay khỏe mạnh lại thật nương nhẹ bắt lấy hai cánh tay Tấm.

- Em tin anh chứ! - Nước mắt Tấm không kiềm được chảy dài - Chỉ là, anh Khoai à, mình không có duyên phận, anh hiểu, em cũng hiểu, em như vậy đã là tội chết, không thể làm việc gì có lỗi với mọi người nữa.

- Anh không sợ - Khoai đồng ý, thật muốn ôm người con gái bé nhỏ này vào lòng - chỉ cần em gạt đầu, anh sẽ lo cho em, cho người nhà em mãi mãi.

Lời tuyên thệ của Khoai như liều thuốc an thần cực mạnh. Tấm mỉm cười rức rờ , qua làn nước mắt, Khoai hiện lên sáng chói như một vị thần lại chân thực đến từng đường nét.

Chỉ cần thế thôi anh Khoai ạ, lời này em xin khắc ghi, lỗi hẹn cùng anh nhưng có trời biết, đất biết, tình cảm của anh sẽ theo em suốt cả cuộc đời!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoàng Cung Sóng Gió

Sự kiên quyết của Tấm làm Khoai vừa cảm phục, vừa bất lực không biết làm sao.

Không lay chuyển được cô, anh lẳng lặng thu lại tâm tư, sẽ theo dõi, sẽ chăm sóc, nhưng tuyệt sẽ không nhắc lại làm cô khó xử. Anh bố trí cạm bẫy xung quanh hang đá, lại kiếm thêm thật nhiều củ để Tấm sưởi ấm và xua đuổi thú dữ. Bản thân anh vội vã xuống núi về làng.

Điều này Khoai cũng không muốn, nhưng mọi việc xảy ra quá gấp gáp, anh chưa thu xếp được gì. Việc anh tự dưng biến mất, không khéo lại mang tới phiền toái không đáng có.

Khoai về đến làng, nhanh chóng đem chút tiền tiết kiệm được đổi thêm gạo, thức ăn khô, nhắn nhủ bà con kẻ cận mình sẽ đi săn dài ngày trên núi.

Xóm giềng không ít người biết tâm tư của Khoai, cho là anh đau lòng muốn tránh đi một thời gian, tỏ ra rất an ủi, còn cho anh thêm vài đồ ăn vật trổng được.

Khoai chỉ mất ít canh giờ là có thể lên lại hang động. Thể lực anh vốn tốt, quen đi đường rừng núi, không mất công dắt thêm một người, tốc độ thật đáng kinh ngạc. Đứng trước cửa hang, thấy Tấm đã đang làm đồ ăn, nhịp tim ồn ào mới chịu dịu dần lại.

Khoai cười nói khỏa lấp, bày ra những thứ mình mang, số cũng đủ dùng cho hai người trong nửa tháng. Lại nói về thôn nhỏ kia, anh đã từng xuống rồi, khung cảnh thanh bình, con người hiền hậu, rất thích hợp với Tấm. Chỉ là thời điểm xuất hiện không nên quá sớm.

.....

Điện chính của cung Khôn Thái là điện Cao Minh Trung Chính – Là nơi ở của Hoàng Quý phi, vị trí đắc địa nằm ngay sau lưng điện Càn Thành. Điện mang vẻ thâm nghiêm đặc trưng, lại được mềm hóa bởi khí âm của phụ nữ.

Lúc này trong điện đang diễn ra buổi Lễ nhạc. Vua ngồi nơi ghế chính, Hoàng quý phi dịu dàng ngồi bên cạnh, chốc chốc sẽ nghiêng đầu nói nhỏ, nụ cười như hoa lan, e ấp vừa đủ, thật khiến các nàng phi tần nhìn mà ghen tị.

Vốn đã tường Vua sủng ái An tần đến thế, chẳng còn đặt Hoàng quý phi vào mắt nữa, nào ngờ An tần không may hương tấn thân vong, đến di thể Vua cũng không ngó ngàng. Có người nói là An tần bị mắc ôn dịch, không thể mang về cung, có người lại bảo An tần ngã tan xương nát thịt không thể đưa về.

Nhưng phiên bản nào cũng làm lòng người cảm khái. Yêu thương của nam nhân vốn đã như áng mây qua trời, sủng ái của Vua còn phù phiếm hơn.

Lại nhìn Bát giai mỹ nhân nơi kia, vốn là em gái An tần, là em khác mẹ. Chị vừa mất, đã nhanh chân vào cung, được Vua nhìn trúng phong làm Mỹ nhân. Dù sao cũng đã là một bước lên mây, thật khiến người chị chưa ấm mồi nơi thôn quê chạnh lòng. Và lại, Mỹ nhân cũng thật khó gần, cặp mắt sắc bén không nhả ra chút cảm tình, cái miệng cong cong vốn rất gợi cười lại luôn mím lại lạnh nhạt. Chúng phi tần thật không hiểu sao nhà Vua lại để ý đến nàng ta.

Mặc bên tai rất ồn ào, Cám ngồi đó như mất hồn. Bên dưới vẻ sắc lạnh mà chúng phi tần gán ghép cho cô là một nỗi chênh vênh cùng cực. Cám còn nhớ rõ ngày chị về, cũng đã thấy chị trúng độc bỏ mình, nào có cái gì là trèo cau, là ôn dịch. Trong lúc đau lòng lại bị bắt đưa về đây, bị quản giáo, bị mắng nhiếc, rồi tình cờ gặp Vua - người anh rể trong thâm tâm - lại vô lý được đặc phong làm Mỹ nhân sống nhưng lạ trong một viện.

Cám như đi từ cơn mơ này sang cơn mơ khác, bối rối, bấn loạn, đành mang bộ mặt này để tự bảo vệ mình. Phi tần khác đâm thọt, cô sẽ không quan tâm, nhưng là mắng cô tranh của chị, làm chị chết không nhắm mắt thì cô không chịu nổi.

Cô thật không muốn cái gì mà cung vàng đệm gấm, lòng cũng đã có người thương nơi quê, chỉ ước làm sao chấp được đôi cánh bay về với thôn làng mình.

- Mỹ nhân thấy vậy có được không?

Tiếng Vua đột ngột xoáy vào miền suy tư làm Cám sực tỉnh. Cô vội vàng hướng về phía ngài làm ra vẻ biết lỗi.

- Xin thứ cho thiếp đã xao nhãng.

- Nàng ấy, thật giống con trẻ ham vui - Vua nhẹ giọng trách mắng, ánh mắt cung chiều thật khiến Cám nổi da gà. Không biết vì có gì, ngoài lễ vua tôi, Cám luôn có một nỗi sợ đặc biệt với nhà Vua, mặc dù ngài cũng chưa nói nặng cô bao giờ.

- Là ta đường đột rồi, nghe nói Mỹ nhân xuất thân từ dân gian - Hoàng quý phi mềm mại tiếp lời - hần em rất giỏi dệt vải thêu thùa, sắp tới lễ thượng thọ Hoàng thái hậu, chúng nữ muốn tỏ lòng hiếu thảo tự tay dệt lụa kính dâng ngài, chẳng hay em có nguyện ý.

- Nhưng thiếp quả là không biết dệt vải.

- Em thật hay nói đùa - Hoàng quý phi che miệng cười duyên - Như vậy đi, em đừng khiêm tốn nữa, không thì chúng nữ cũng không có cách nào báo công cùng hoàng thượng.

Lời này tuy là nhún nhường nhưng thật đã dồn Cám vào đường cùng, không tuân theo là không xong. Liếc nhìn vẻ mong chờ của Vua, Cám cắn răng gật đầu.

Chỉ là việc giải trí nơi cung cấm, không làm được, chả lẽ lại giết cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Oan Khuất

Nguyễn Toàn là thái giám Thủ đẳng, giữ chức vụ Điện sự, trực tiếp hầu cận bên cạnh nhà Vua. Ông vốn là “giám sinh” - tức là người sinh ra vốn đã khiếm khuyết, không thể làm người đàn ông bình thường.

Được đưa vào cung từ nhỏ, do khôn khéo hiểu lòng người, ông rất sớm được cất nhắc, theo hầu nhà Vua hiện tại đã được gần hai chục năm.

Là người thân cận nhất của vua và biết rất rõ về đời tư của ngài, nhưng có những hành động, lời nói của Vua ông không tài nào lý giải được. Bản thân lại không toàn vẹn, ái tình lục đục cái biết cái mơ hồ, có những lần thật đã làm khó vốn hiểu biết nông cạn của ông.

Như mấy ngày trước, Vua phê tấu chương một mối, sinh nhả húng ra chái hồng điện cần Chánh nghe chim Vàng Anh hót.

Con chim Vàng Anh với bộ lông vàng rực rỡ, điểm xuyết đen tuyền vốn rất được Vua ưu ái, hôm ấy quả thực muốn chết, Vua gọi rồi đến ông suy thể nào nó cũng không chịu hót nữa.

Vua Sai ông nhắc cái lồng xuống, trong lúc ông còn đang bê, Vua đột nhiên thò tay vào trong bắt lấy chú chim tội nghiệp, không nói thêm lời nào tự tay bóp chết nó. Con chim xinh đẹp mới này còn nhảy nhót, phất chốc mở há ra, sự sống tắt ngúm trong đôi mắt tròn xoe. Xong Vua vứt con chim đi, còn thông thả lấy khăn chậm chạp lau từng ngón tay dính máu.

Quả thực khi ấy, kẻ vốn đã từng trải, chai lỳ như ông cũng không khỏi lạnh toát sống lưng.

Ông còn nhớ, lúc quay đi Vua bỗng nói một câu vô thưởng vô phạt:

- Ngươi bảo, nằng chơi đùa đã đủ chưa? Trẫm thì buồn chán thật rồi!

Chẳng phải là đánh đổ kẻ hèn mọn như ông sao!

.....

- Ngươi tự mình xem đi!

Nguyễn Toàn cúi đầu nhận mệnh, vội vàng nhặt lên quyển tấu chương Vua vừa quăng xuống đất. Nếu ông không nhầm, trong giọng Vua có một sự hưng phấn kỳ lạ. Thật trái với nội dung không hay của quyển tấu chương này.

Từ lâu, để tránh sự lộng quyền của các thái giám trong cung cấm, triều đình đã sử dụng hệ thống thái giám vào những việc sai vật chứ nhất định không cho can dự vào triều chính. Ông cũng không phải là ngoại lệ, vì đối với Vua, chức vụ thần tử càng cao, nguy cơ càng nhiều. Nhưng là thi thoảng, khi Vua hứng khởi, sẽ cho ông xem một hai điều, sẽ phân tích cho ông thế cuộc. Ông hiểu, Vua coi mình như cái hòm kín, nghe được điều gì chỉ có thể sống để bụng chết mang theo mà thôi.

- Thừa hoàng thượng, việc này....

- Hừm, Bát giai Mỹ nhân thế mà to gan, dám hạ độc mạn đà la vào thuốc nhuộm y phục dâng Hoàng thái hậu, trẫm thật muốn biết, ai cho nằng ta cái lá gan đó.

- Kính thưa Hoàng thượng, Bát giai Mỹ nhân vốn là em ruột của An tần...

- Gan ngươi lớn rồi đó, Toàn - Trước cái nhìn sắc nhọn của Vua, thái giám Nguyễn Toàn vội vàng quỳ sụp xuống. Tay tự giác liên tục vả miệng mình “Nô biết tội, xin hoàng thượng khai ân”.

- Ngừng đi – Nhà Vua vẻ phiền chán phất tay – Ngươi cứ diễn mãi cái trò ấy. Quân pháp bất vị thân, Mỹ nhân có tội còn phải xử nặng hơn dân thường.

Lại đây mài mực cho trẫm.

Nguyễn Toàn vâng dạ, nhanh nhẹn đến bên thư án vén tay áo mài mực, quả thực mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám lơ đãng gì nội dung Vua viết.

Chẳng biết có phải do hoa mắt không, ông lại thoáng thấy khóe miệng Vua khê cong lên.

.....

- Là anh trai con thật mà ! Tầm đưa tay lên lau mồ hôi, thật khổ khi phải nhắc lại mãi câu này.

Bà con thôn làng mới rất đáng yêu, còi mớ, chỉ tội hơi quá quan tâm chuyện riêng nhà người ta. Cô đã nói bao lần rằng Khoai chỉ là anh trai mình, nhưng họ lại bấu môi mà bảo, có anh trai nào chăm sóc em, nhìn em theo cách đó. Khoai cũng góp phần giải thích, càng giải thích càng đen. Mọi người nhìn đôi trẻ, cứ cười cái kiểu chúng tôi biết tổng rồi nhé làm Tầm thật rầu lòng.

Khoai lại càng làm cho cô tức giận. Đã chuẩn bị chỗ ở cho cô tươm tất xong, anh vẫn lần lữa không chịu về làng ở. Biến mất một thời gian, chỉ về qua làng rồi lại lên núi săn bắn, kiếm chút đồ đổi chác đồ sinh hoạt cho Tầm. Tầm tỏ ý ngại, anh sẽ lên ở luôn trên núi, chỉ thi thoảng xuống thăm cô.

Ánh mắt thâm tình khiến cho nước sông cũng sôi ùng ục, bảo là anh em có quý mới tin. Đến Tầm cũng dần dần không còn tin tưởng vào sự quyết tâm của mình nữa.

- Mà con từ đâu tới nhỉ? - Bà bác đang giặt đồ bên cạnh chột thối mắt. Tầm xinh đẹp như thế, hiền dịu, chất phác, thật giống cô con gái quê. Nhưng lần đầu Tầm lại ngọc ngà, hình dung yếu điệu như thể tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng.

- Bà này thật lảm chuyện - Một Bà nhiều tuổi hơn xen vào trách móc – Đã nói là bố mẹ mất sớm, anh em nó lưu lạc nhiều nơi ấy đâu...

- Là tôi hỏi vậy thôi, vì á, nếu cháu nó từng sống ở làng bên kia núi, hẳn là biết chuyện nhà đấy...

- Bà bảo cái chuyện phi tử của Vua phạm tội bị giải về quê chờ xử ấ à?

- Đấy đấy...thật là ác quá đi, đến cả mẹ vua cũng muốn làm hại, tôi còn nghe mẹ con nhà ấy từng giết con riêng của chồng để cướp chỗ trong cung kia đấy...

- Lạy phật bà.....thật là thất đức quá đi- Bà lớn tuổi hơn chép miệng – Chúng ta á, người nghèo đừng có cố với cảnh cao, với cao té đau mà..

Tấm không nghe nổi hai bà nói gì nữa. Tiếng cười nói vang một khúc sông, truyền vào tai cô chỉ như tiếng cả đàn ong vù vù. Cô xây xẩm mặt mày chột ngồi phịch xuống. Nước té ra xung quanh làm ướt cả mấy người phụ nữ. Vội xin lỗi, thoái thác mình có việc gấp, Tấm ôm mấy bộ quần áo hăng còn sũng nước chạy như bay về nhà.

Cô tự nhủ, phải về làng ngay bây giờ, nhưng bằng cách nào? Anh Khoai có biết việc này không, sao chưa nghe anh bảo với cô?

Hắn là sự thật rồi, vì hồi hôm thấy anh có vẻ là lạ. Đầu óc Tấm quay cuồng trong nỗi sợ, chân đi qua lại đến phát đau.

Cám à, em phải chờ chị, nhất định em không được có việc gì! Tấm thăm cầu nguyện, thăm tính toán cách cứu Cám, trong khi chính cô đã xem nhẹ một việc, bây giờ, trên danh nghĩa, cô đã là người chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trở Về

- Di, là con.

Tấm khẽ nói, thân mình đồng thời lách qua cửa. Dưới ánh trăng mờ, thoáng dáng người thiếu nữ đang ngồi dưới đất, một bên khuỷu tay chống lên giường, tay còn lại thông dài chán nản. Nghe tiếng Tấm, người Di nảy mạnh, vội vã ngước lên. Trên đôi mắt hơi xéch giống hệt Cám còn loang loáng nước.

- Tấm à, sao con lại về - Giọng Di vừa hốt hoảng vừa cô nén thấp xuống - Con về làm gì!

- Di ơi, con biết hết rồi!

- Con đi đi, con về thì làm sao được bây giờ, con Cám chết mất thôi, con ơi - Di vừa nắc nghẹn vừa nói, nội dung chẳng ăn nhập, nhưng Tấm hiểu, Di đang giằng xé giữa hai đứa con.

Tuy rằng Tấm ra mặt, cơ hội Cám được cứu là không dám chắc, nhưng không có cô, còn chẳng có một tia hi vọng nào.

- Di để con đi đi thôi - Tấm cũng không kiếm được nước mắt giàn giụa - Con dám về là con đã quyết rồi. Nhà Vua rất sùng ái con, hẳn là sẽ cho Cám cơ hội. Còn hơn là để em chết oan.

Lời này đánh thẳng vào lòng yêu con của người mẹ. Bà đích xác là không nỡ, cũng đã mấy lần dọm đi cầu Tấm về, nhưng ra đến cổng làng bà lại không bước được nữa.

Con bà là người, Tấm không phải là người sao. Để cứu con mình sao bà nỡ dồn Tấm vào nơi địa ngục kia, huống chi bà đã thề với trời sẽ không bao giờ hại cô nữa.

Nay Tấm tự đưa đến trước mặt, bảo đấy mẹ đổi con lấy em đi. Mắt bà sáng lên tia hi vọng, nhưng lòng thì tối tăm như hang sâu, thâm rửa xả bản thân ti bỉ hàng trăm lần.

- Sao có thể được...

- Di cứ để con thử, thấy không ổn con sẽ chạy đi thật xa, sẽ không quay về nữa - Tấm cho bà một liều thuốc an thần, mắt kiên định nhìn vào mắt bà.

Mất một lúc sau, Di khó khăn gạt đầu. Tấm nén cảm giác mất mát quen thuộc, đỡ bà ngồi lên giường, lại thấp dầu chuẩn bị cho hai mẹ con chút đồ ăn.

Về phần Khoai, đưa Tấm về làng xong, anh chờ trong nhà yên ổn mới đi về nhà mình. Chuyến này đưa cô về, anh biết mình có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Lần cô vào cung năm trước đã lấy của anh cả hồn vía, còn giờ đây nói chặt đứt đường sinh mệnh của anh cũng là còn nhẹ.

Nhưng anh tôn trọng quyết định của cô. Chẳng phải anh yêu cô cũng chính vì những điều làm nên cô như thế hay sao. Đau lòng lúc này thì thật ích kỷ. Khoai đành nén lại, Tấm làm gì anh sẽ giúp cô điều đó, không nề hà khó khăn, nguy hiểm.

Cô vào cung, anh sẽ ở lại làng chăm sóc gia đình cô. Nếu bất hạnh cô bị trừng phạt, anh sẽ theo cô xuống suối vàng bầu bạn. Làm đôi uyên ương nguyện

đòi đòi bên nhau.

Sáng hôm sau, Khoai sang nhà Tấm từ rất sớm. Trời mùa hạ, đầu canh giờ Dần hẵng còn mờ tối. Tấm và Di đã dậy từ lâu, cô làm chút đồ ăn để mang đi, vội bận một bộ đồ tươm tất nhất rồi đi ra ngoài cửa. Khẽ đụng mắt với Khoai, cô vội cúi đầu lảng tránh. Nếu bây giờ nói cô có lỗi với ai nhất, thì đó chính là anh. Cô nợ anh quá nhiều, nhưng cô sợ, chỉ cần biểu hiện chút yêu thương sẽ là vạn kiếp bất phục, không thể quay đầu lại nữa.

Ba người đều mang tư tâm, lặng lẽ nói nhau đi trong đêm, cảm tưởng chặng đường thật quá dài, lại như quá ngắn.

Đến huyện nha, trời đã sáng rõ. Ngoài cửa, lính gác vẫn còn ngái ngủ, vành nón gục xuống tận ngực, chốc lại giật một cái hốt hoảng.

Tấm đã đội nón quai thao, thêm cái khăn sa mòng trùm lên, đánh bạo lại gần đọc cáo thị. Vốn là sinh viên sư phạm khoa tiếng Trung, Tấm biết khá nhiều chữ Hán, trong quá trình bồi dưỡng tại Đoàn trang viện, cô may mắn được học thêm chữ Nôm, nhưng học còn chưa ra đầu đuôi nên xem văn tự cô còn phải đoán phần nhiều.

Đại ý cáo thị nói, Cám được ân sủng của Vua mà không biết khiêm nhường, lại nhân lúc làm quà dâng thượng thọ Hoàng thái hậu dám hạ độc mạn dả la vào thuốc nhuộm vải nhằm đổ tội mưu hại Hoàng quý phi. May thay phát hiện kịp thời nên không gây ra án mạng. Vua cho giải Cám về quê, chịu xét xử. Mong dân chúng lấy gương đó làm bằng. Dầu là phi tử của Vua, đã phạm pháp, trị tội như thứ dân.

Đã biết phần lớn, Tấm không còn ngạc nhiên. Di cùng cô cũng thống nhất rằng Cám không thể làm ra chuyện bực này. Cám có đánh đá chua ngoa cũng là chuyện trong nhà. Và lại Di cũng cho biết Cám đã ưng người làng, vào cung, được sắc phong là bất đắc dĩ, sẽ không vì tranh sủng mà làm ra việc hại người. Nên chỉ có thể là Cám bị oan.

Vấn đề ở đây là ngoài kêu oan hộ Cám, mẹ con Tấm cũng không có bổn sự gì hơn.

Tấm hít sâu một hơi, lại gần đánh thức lính canh, ôn tồn xin gặp Tri huyện. Thấy cô nương ăn mặc chỉnh tề, nói năng đoan chính, viên lính canh cũng lấy lễ đáp lại, nhận đủ thông tin liền gọi người bên trong đi truyền lời.

Tấm nhớ lần trước muốn gặp tri huyện phải qua mấy tầng thông tri, liền kiên trì giữ lễ đứng chờ.

- Dạ thưa cô nương - Một người ăn mặc giống sư gia, tư thái vội vàng ra cửa, hướng ngay Tấm vái dài - Tri huyện chúng tôi cho mời cô nương vào gặp.

- Tôi và bà đây đi cùng cô ấy - Khoai bước lên chấp tay làm lễ - có thể cho chúng tôi đi cùng hay chăng?

- Xin thứ lỗi, tri huyện đã nói rõ chỉ gặp riêng cô nương, mời bà và anh đây ngồi chờ uống chén nước.

Nói rồi nghiêm cẩn mời Tấm đi trước, bản thân vừa đi sát sau vừa chỉ đường. Đến phòng chờ đã gặp Vua lần trước, sư gia mời Tấm ở lại chờ rồi đóng cửa đi mất.

Tấm đi qua lại xung quanh, đứng tại căn phòng này làm lòng cô bồn chồn không yên. Đến lúc vịn tay lên bàn uống nước, cô chợt lạnh người. Trên cái đĩa trắng men trắng nổi bật mấy miếng trầu têm thật khéo, hai bên miếng trầu được người chăm chút tia rõ hàng cánh phượng như đang muốn bay lên.

Tấm chột dạ ngó quanh, bỗng nghe rõ ràng tiếng phì cười, tiếng vỗ tay và tiếng chân đinh đặc bên kia vách phòng

- Thật là khéo làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cổ Nhân

Hệt như lần trước, từ sau tấm rèm Vua thông dong bước ra, chỉ khác là không có thái giám Nguyễn Toàn nâng đỡ.

Có thể dùng từ nhân nhả để hình dung cách đi của Vua. Tấm quỳ hạ thấp người, ngang tầm mắt là vạt áo bào màu tím, thêu họa tiết bạch vân đang nhẹ nhàng đưa.

Cô gần như nín thở, cảm giác ánh mắt như rắn của Vua đang bò chậm chậm trên lưng mình. Căn phòng âm âm mát mà mồ hôi cô rịn ra hai bên tóc mai, sắp nhỏ được thành giọt.

- Dân nữ gặp qua Hoàng thượng.

- Nàng biết trẫm sao? - Giọng Vua trầm trầm - Biết là trẫm, không chịu bỏ nón, phải chăng là muốn chịu phạt.

- Dân nữ không dám, chỉ là sợ kinh động đến Hoàng thượng, dân nữ có chết cũng không đủ bồi tội.

- Trẫm lại muốn xem, điều gì có thể khiến trẫm kinh hoàng đây. Huống chi giọng nàng quen thuộc như thế, làm trẫm thật tường niệm cố nhân...

Nói dứt lời, nhà Vua còn thờ dài phụ họa, vẻ thâm tình tràn đầy trong giọng nói.

Đây là một mặt khác Tầm chưa bao giờ thấy ở Vua. Số lần Tầm gặp Vua cho đến hiện tại có thể đếm trên hai bàn tay, lần nào cũng là bạo ngược cầu hoan. Những khi ấy, Vua không xưng hô với cô như bình thường, chỉ thích thì thầm bằng chất giọng riêng biệt, gọi em xưng ta, y như phường bất thiện háo sắc chọc ghẹo con gái nhà lành.

- Xin phép hoàng thượng - Tầm đưa hai tay lên cời quai buộc nón, đặt sang bên cạnh, xong xuôi mắt vẫn rũ xuống, kính cẩn quỳ nơi đó.

Ánh nến sáng trưng trong phòng soi rõ mái đầu xanh mướt, nổi lên đường rẽ ngôi trắng ngay giữa. Hai vành tai non mềm còn thấy rõ lớp lông măng mịn màng, cặp lông mày lá liễu, lông mi đen dày như hai dè quạt rũ xuống. Bên dưới cái mũi thon thả còn đang lăm lăm mồ hôi là đôi môi đào mộng, có một vết răng rõ nét còn hằn trên ấy.

Vua như thế mất tự chủ, cúi thấp xuống trước mặt Tầm. Ngón tay cái thon khỏe miết mạnh lên chỗ dẫu răng, mấy ngón còn lại đỡ cầm đẩy gương mặt Tầm ngẩng lên đối diện với mình. Ánh mắt nâu u uẩn sọc trắng vào mắt Vua, khiến vẻ sắc bén sững lại vài giây.

Vua đột nhiên thờ mạnh, trong giây lát Tầm có linh cảm kỳ dị rằng Vua đã muốn bóp chết mình.

- Thưa hoàng thượng, dân nữ thật là oan khuất - Tầm run run cất tiếng, đôi mắt nâu trong vắt trượt ra mấy viên trân châu lăn tròn.

- Nàng có oan ư? - Vua lại thờ mạnh như hất ra - Nói trẫm nghe xem, trẫm thật muốn biết sao An tần đã mồ yên mã đẹp của trẫm lại xuất hiện nơi đây.

Vua trở lại với vẻ ung dung, thả cầm Tầm ra, bước đến bàn uống nước ngồi xuống, tay nhắc lên miếng trầu tèm cánh phượng ngắm nghía.

- Thưa hoàng thượng, dân nữ bị người hãm hại, quả thật đã từng chết rồi - Thấy Vua vẫn không ừ hừ gì Tầm đành tiếp lời - Khi dân nữ về nhà giỗ cha, đã bị đầu độc, theo mẹ dân nữ kể lại khi đó dân nữ thực đã chết rồi, các thái giám tùy nữ theo hầu có thể chứng thực cho dân nữ. Cũng không biết vì sao, khi đang chôn cất dở, dân nữ đột nhiên tỉnh dậy. Chính mẹ của dân nữ và người giúp chôn cất bấy giờ cũng đã rất hoảng sợ. Dân nữ trộm nghĩ, mình coi như đã chết rồi, sống dậy kỳ quái như thế chẳng khác nào thứ dữ, sẽ gây tổn hại lớn cho hoàng thượng và đất nước. Nên mẹ con dân nữ đành giấu kín chuyện, lấp mộ lại rồi đưa dân nữ đi sang làng khác sống.

- Thật là kỳ kỳ ỷ ỷ - Vua hờ hững nói, chẳng may may cho Tầm mặt mũi - Nàng thân là phi tử của trẫm, lại ngang nhiên giả chết, hành động bỏ trốn ấy nàng biết bị trị tội gì không?

- Dân nữ biết tội, khẩn xin hoàng thượng soi xét. Từ trước đến nay nào có người bình thường nào chết rồi mà có thể sống lại. Dân nữ thật muốn quay về cung hầu hạ hoàng thượng, chỉ sợ miệng đời ác nghiệt cho dân nữ là quý quái mê hoặc quân tâm.

- Vậy sao nàng còn trở về, phải chăng nàng quá thương nhớ, muốn về bên trẫm hay sao? Hay là còn điều gì trẫm chưa rõ hết?

Lời Vua nghe như mở ra cánh cửa cho Tầm nhưng lại khiến cô cảm thấy thực muốn rùng mình. Cô miệng khô, lưỡi bỏng, vị Vua ác nghiệt này lại cứ vờn cô như vờn mèo. Tầm cúi thấp xuống, trán chạm hai tay, bày ra vẻ quy lụy nhất.

- Cẩn tâu hoàng thượng, là dân nữ muốn về bên hầu hạ hoàng thượng.

- Tốt, tốt, có lời này của nàng, quả là trẫm thấy thực hả lòng, không uổng công trẫm thương nhớ nàng suốt thời gian qua.

“Thật giả dờ” - Giả mà có thể bày tỏ, Tầm sẽ hết lời đó vào mặt Vua.

- Cũng là hoàng thượng ưu ái dân nữ.

Diễn trò phụ thê tình thâm, khiến Tầm nổi hết cả gai ốc. Cô được Vua đỡ dậy ngồi lên ghế bên cạnh, một tay nhà Vua cầm tay cô âu yếm, tay còn lại khoác nhẹ lên lưng. Thật muốn bao nhiêu ân ái thì có bấy nhiêu!

- Nàng nói xem, phải trị tội kẻ hại nàng ra sao? - Dáng vẻ Vua tư lự nhẹ nhàng giống như đang bàn chuyện tối nay bắt con gà nào để giết thịt. Tầm đã toan quỳ xuống nhưng Vua giữ chặt lấy không buông. Cô đành ngồi chịu trận nhẹ giọng thưa:

- Tạ ơn hoàng thượng minh xét, dân nữ không biết ai đã hại mình, nhưng điều làm dân nữ căm phẫn là, để che dấu tội lỗi, kẻ đó lại rắp tâm đưa em gái dân nữ vào cung rồi bày kế hại nó, em gái dân nữ thật là oan khuất quá... Nói đến đây không cần cố gắng, nước mắt Tầm tự nhiên giọt giọt rớt xuống. Nỗi âm ức khi sắp phải về lại cấm cung làm cô không kiềm được xúc động.

- Án của Mỹ nhân, trẫm tự có chủ trương, nàng cho là trẫm không biết xung quanh trẫm xảy ra điều gì sao - Vừa nói, Vua vừa nhìn thẳng vào mắt Tầm, ánh mắt thấu suốt, lạnh băng làm cô chột dạ.

Thân là đế vương, giữa muôn vàn tranh đấu lại có thể ngồi vững được trên ngai vàng mười mấy năm trời. Lần đầu tiên, Tầm sâu sắc cảm nhận vị Vua này không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chim Lạc

Hiếm khi Vua lại không đòi hỏi, có nhà hứng ngồi nghe Tầm nói chuyện như hôm nay.

Tầm nửa thật nửa giả kể về khoảng thời gian cô trốn đến làng chân núi, tuyệt sẽ không nhắc đến lúc ở cùng anh Khoai.

Vua vẻ chăm chú lắng nghe, có khi sẽ hỏi thêm vài vấn đề khác bên lề. Tầm nói có vẻ rất thuyết phục, Vua thì tỏ ra rất tin tưởng, rốt cuộc cũng không còn phân rõ được ai đang lừa gạt ai nữa.

Vua giữ Tầm lại chừng nửa canh giờ rồi cho đòi Tri huyện đến.

Đã đến huyện nha lần thứ hai, Tầm mới trông rõ mặt viên quan này, đúng như trong tưởng tượng, béo tốt, xu nịnh. Thật là thời nào cũng chẳng thiếu quan tham.

Có lẽ vì béo, mặt ông ta nhễ nhại mồ hôi, bộ dáng co rúm. Cứ mấy chốc lại bị vị phạt gia thâm trầm này viếng thăm, bày bố, chiếm vị trí của mình như ông quan này, nếu là mình cô cũng sẽ không an ổn nổi.

Đến khi nhìn rõ mặt Tầm, ông ta mới chân chính khiếp đảm, nếu không kiêng dè Vua ngay cạnh, có lẽ ông ta đã la hét ầm ĩ. Bình sinh, những người làm việc xấu xa nhiều là chúa gọi nghi thần nghi quỷ, sợ bị yêu ma điểm tên.

Tầm được sự chấp thuận của Vua, giải thích qua một lần chuyện mình chết đi sống lại, nhưng thêm thắt vào yếu tố thần linh trợ giúp. Quả nhiên, ánh mắt sợ hãi của viên quan biến thành sùng bái, còn coi Tầm như thể phạt bà giảng thế.

Có lẽ đã tính đến phản ứng này của mọi người, Vua mới không để lý do bỏ trốn của Tầm vào mắt.

Sau đó Tầm được cho phép vào nhà giam thăm Cám. Thật tốt là, Cám không đến nỗi tiêu tụy mất tinh thần như lần trước. Tính cách cô kiên cường, mạnh mẽ hẳn lên, khi Tầm bỏ nón ra, Cám thậm chí còn chấp nhận được ngay sự thật. Cô vừa ôm Tầm vừa khóc bảo em biết là chị không chết mà, làm Tầm cũng khóc theo.

Chị em thăm thiết - Thật không uống cô hi sinh nhiều như thế.

- Em kể cho chị rõ ngọn ngành xem nào - Tầm chờ Cám bình tĩnh lại, cầm tay em thân tình hỏi.

- Cũng không có gì nhiều - Cám mừng rỡ mọi chuyện - Em đã nói không biết dệt nhưng cứ bị ấn vào tay, cũng vì thế mà em chẳng làm được việc gì ngoài trông nom lúc mấy thể nữ nhuộm vải, em chẳng làm gì chị Tầm ạ.

- Chị tin em mà - Tầm trấn an - Oan của em chính là việc nhuộm vải này đây. Em cố nhớ xem lúc ấy ngoài em có ai có thể lại gần bề nhuộm không?

- Thì là mấy thể nữ đó, cũng phải đến 5 người.

- Vậy đã tra từ các nàng ấy chưa?

- Tra rồi chị ạ, thấy bảo không được gì - Cám xui xuống chán nản - Họ kiên quyết không nhận. Và lại họ đều là thể nữ tại các cung, đánh chó cũng sợ làm mất mặt chủ...

- Thế suốt thời gian đây em có đi ra ngoài không? Chẳng hạn như đi vệ sinh hay có ai gọi em ra ngoài.

- Chị thật là - Cám bủi môi - Nhuộm được tám vải dâng lên Hoàng thái hậu phải mất 21 lần nhuộm, mỗi lần mất nửa canh giờ, chỉ bảo em có phải ăn uống nghỉ ngơi không chứ. Hôm ấy, trời nắng đẹp bọn em cũng mất cả ngày, còn phải phơi sương đêm nữa cơ đấy...

Cám nói xong vẫn còn biểu cảm đã khổ còn bị vu oan.

Tầm không tưởng tượng trình tự, vì nhà Tầm nghèo khổ, hai chị em cùng không biết dệt, nhuộm như nhau.

Việc này, quả là rấp tâm đồ tội, thời gian dài như thế, xen vào những lúc Cám nghỉ ngơi, bất kỳ ai cũng có thể ra tay hạ độc.

- Vậy có người của Hoàng quý phi trong số đó không?

- Sao lại không chứ, hai người lận đó chị gái à, cung của bà ấy nhiều người nhất mà.

- Vậy chị biết rồi - Tấm âm thầm thu nhặt những điểm đáng nghi vào trong lòng.

Thực ra từ lúc Vua khẳng định Tấm không cần xen vào chuyện này, cô biết mình đã có thể bỏ gánh nặng xuống. Với trí lực non nớt của cô mà có thể nhìn ra những lỗ hổng, chẳng lẽ Vua lại bỏ qua.

Tấm an ủi Cám thêm một lúc, nhân tiện nhỏ giọng vắn tắt kể lại những gì mình đã trải qua từ khi bị đầu độc. Cám lại nói cho cô một tin tức kỳ lạ, rằng Cám vẫn còn nguyên vẹn. Trước mặt phi tần, Vua tỏ ra sủng ái Cám nhưng kỳ thực vẫn chưa động vào cô. Lần duy nhất triệu Cám thị tẩm, Vua lại chỉ nói mấy chuyện kỳ quặc, ví như bóp chết một người ở vị trí nào là dễ dàng nhất. Thật khiến Cám vừa lo sợ, vừa rét lạnh tâm can. Cho nên đối mặt với Vua, Cám chỉ có tâm thế vâng mệnh phục tùng.

Từ biệt em, hứa hẹn vài điều, Tấm ôm lòng ngổn ngang ra khỏi nhà giam.

Bên ngoài, dưới ánh mặt trời, Vua yên lặng đứng chấp tay sau lưng, bóng người sừng sững đồ thật dài trên nền sân lát gạch đỏ. Xa xa là mấy thái giám, quan lại địa phương đang bồi rối đứng cầm ô, không dám tiến đến.

Nghe tiếng bước chân Tấm, Vua khẽ nói như thể chỉ để cô nghe:

- Đến lúc chim lạc trở về tổ rồi, em nói có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vê Lâm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giải Oan

Lần này Vua mặc thường phục vi hành, đội ngũ gọn gàng, chưa hết ngày thứ tư đã về đến kinh thành.

Tấm cùng Cám ngồi trong chiếc xe ngựa kiểu dáng đơn giản, giống như nhà phú hộ bình thường, dọc đường bình bình an an không gặp bất trắc gì.

Tấm rất mừng khi Cám không bị áp giải bằng xe riêng, tuy rằng cũng thêm người bảo vệ, giám sát bên cạnh, nhưng là ý nghĩa khác. Tấm bạo gan đoán hẳn Vua đã có đáp án và trong đáp án ấy Cám vô tội.

Nghĩ thế, lại có một chuyện thật kỳ quái quấy nhiễu tâm tư Tấm. Vậy mục đích Vua cho công khai, làm ồn ào việc đưa Cám về quê xét xử có ý nghĩa gì. Cô đã tự cười mình khi thoáng nghĩ rằng, Vua làm vậy là để lôi cô ra khỏi chỗ trốn. Không nói chuyện, Vua không hề biết Tấm còn sống, mà với bản tính lạnh nhạt, coi phụ nữ như công cụ giải trí của ngài, việc để một người xông vào chiếm lĩnh tâm khảm thúc giục làm ra hành động kinh thế hãi tục đến thế là không thể xảy ra. Chỉ là trùng hợp Tấm biết chuyện, luống cuống liều mạng chạy đến cầu tình trong khi chính nhà Vua đã có chủ ý riêng, hẳn là vậy.

Nếu đã không có thế này, không có thế kia, chỉ còn lại một mục đích cho chuyến đi lần này, ấy là ở quê nhà Tấm có câu trả lời cho vụ án oan của Cám.

Tấm điếm qua, mẹ con cô chẳng có bốn sự gì, huyện nha cũng không tra xét thêm được chút nào, vậy cái gì sẽ hấp dẫn nhà Vua. Hay đây chỉ là hành động lung lạc, một chiêu đánh lừa kẻ thực sự ra tay. Vậy thì, ắt là về đến Từ Cẩm thành sẽ có kết quả mà Tấm mong đợi.

Bởi vậy khi cuối, quả là Tấm đã an ổn ngủ một giấc bù lại mấy ngày đêm vất vả vừa qua.

Cám vẫn tỉnh táo đỡ lưng cho chị, cô thực tình không phải chịu khổ lắm, tuy ở nhà giam nhưng được đối đãi cũng gọi là chu đáo. Nay có chị ở bên cạnh chấn hưng tinh thần, lại vừa được gặp mẹ, dù chỉ thoáng qua cũng làm cô thật yên lòng, an dạ.

Có điều, nhìn Tấm ngủ bên cạnh, đầu lông mày còn nhíu lại trong cơn mê, Cám thực thấy khó chịu vô hạn. Thời gian ngắn ngủi, nguy cơ tứ phía, không nói được gì nhiều với chị nhưng là Cám biết, để cứu cô, Tấm đã phải bỏ qua những gì - sự tự do, tình yêu, hạnh phúc riêng của bản thân.

Cám chưa bao giờ cảm thấy giữa chị gái mình và Vua có cái gì gọi là lưỡng tình, yêu thương. Qua thời gian ngắn ngủi ở trong cung, cô cũng cảm nhận rõ sự lạnh lùng, vô tình. Giữa người với người chỉ là cầu và cung, mua bán và đổi chác, không có một chút ấm áp gia đình. Vua không yêu thương gì phi tần của ngài mà phi tần của ngài cũng chỉ coi ngài như ông chủ, đơn thuần hầu hạ, vâng mệnh đòi lấy giàu sang phú quý cho bản thân, gia tộc.

Khác hẳn với tình cảm giữa Tấm và anh Khoai, không cần gì nhiều, chỉ cần một ánh mắt có thể nói lên tất cả. Thế mà chỉ vì cứu cô, Tấm lại vứt bỏ tất cả quay lại. Nói Cám không nghĩ gì thì hóa cô là người bạc bẽo vô tình hay sao.

Nhưng ngược lại, Cám lại mong chị mình nếu đã quay về có thể thông suốt quên đi đoạn tình cảm này. Đau khổ còn hơn mất đầu. Con kiến hôi còn mong được sống.

Đùa với Đế vương, kết cục sẽ vô cùng tồi tệ.

Về đến Từ cấm thành, hai chị em được chỉnh trang, che dấu dung nhan, rồi được bí mật đưa về một gian phòng lạ. Lúc này Tấm có thể chắc chắn rằng Cám đã được minh oan. Hai chị em như trút được gánh nặng, vui vẻ ngồi nhìn nhau, chờ đến lượt mình.

Tầm canh giờ sau quả nhiên Cám được gọi đi. Tấm ở lại thật sốt ruột, cứ mãi ngóng động tĩnh bên ngoài. Đến lúc vài cung nga vào thay y phục cho cô đúng theo phẩm cấp An tần cũng đã là nửa canh giờ nữa trôi qua. Tấm được che chắn, đưa thẳng đến cung Khôn Thái - nơi cư ngụ của Hoàng quý phi - nơi thích hợp nhất để giải quyết những vấn đề nhạy cảm trong nhà đế vương.

Bước vào cửa, trước mắt Tấm là hàng hàng các phi tần, cung nga, thê nữ đang quỳ đầy đất. Người người đều nín thinh, đầu cúi gằm về sợ hãi. Trên ghế chính vị, Vua ngồi nghiêm cẩn, ánh mắt khắc nghiệt còn đang giữ nguyên.

Trông thấy Tấm tiến vào, Vua vẫy tay lệnh cho cô đến gần. Làn váy đỏ thắm hơi dài quét ngang mặt đất, Tấm giữ hơi thở ổn định đến bên cạnh Cám cũng đang quỳ mọp thì hạ gối làm lễ, giọng thanh mảnh cất lên cũng đủ làm mấy bóng lưng giật mình:

- Thần thiếp An tần khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế.
- Trẫm cho phép nàng đứng dậy - Vua ôn tồn cất lời. Chờ cho Tấm an vị, Vua tiếp tục:
- An tần, nàng hãy kể cho trẫm cùng các vị ái thiếp đây nghe chuyện nàng bị đầu độc ra sao, được thần tiên phù trợ sống lại thế nào, đúng như nàng đã kể với trẫm, thật rõ ràng, chi tiết!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đèn Đáp

Từng học ngành sư phạm, lại vốn là một sách, việc gây dựng một câu chuyện đan xen thật và giả sao cho thật chân thực, sống động không làm khó được Tấm. Cô còn lý giải mọi yếu tố thần linh gặp được rất gần gũi, không giống chút nào với những kẻ chuyên phun nước bọt, bịa chuyện nói láo.

Qua khóe mắt thi thoảng thấy Vua gật đầu tán thưởng, lại thấy bóng lưng mấy phi tần càng thêm run rẩy, Tấm thật thấy hả dạ.

Làm hại người ta, hại không được, lại bị ông trời điểm tên chi tội, quả là đủ đau.

- Dạ thưa hoàng thượng, ngay khi thần thiếp được ban phép sống lại, đã nằm mộng thấy Bụt hiện về báo rằng, kẻ kia lại đang muốn ra tay hãm hại Mỹ nhân - vốn là em gái ruột của thiếp. Thật là trời xanh phù hộ cho thiếp gặp lại hoàng thượng, được Hoàng thượng tin tưởng đưa về cung vạch trần kẻ ác độc nọ...

- Đã là vậy, An tần, có kẻ đó trong số những người ở đây không?
- Dạ thưa hoàng thượng, có ạ - Nhận được ánh mắt ra hiệu của Vua, Tấm mạnh dạn gật đầu, chắc nịch nói.
- Nàng hãy chỉ đích danh kẻ đó cho trẫm.
- Thưa hoàng thượng, chính là nàng ta.
- Thưa hoàng thượng, oan cho thần thiếp, An tần thật là ngậm máu phun người

Tấm vừa dứt lời đã có kẻ vội vàng rơi vào bẫy. Cũng không trách nàng ta được, Tấm đứng ngay sát bên, lại ở tư thế trên cao nói vọng xuống. Các nàng quỳ gần nhau, kẻ có tật, lại đã nghe khùng bố tinh thần nãy giờ, nghi Tấm được thần tiên trợ giúp sẽ chỉ ra mình, ắt giật thót vội vàng đi biện minh. Huống chi lúc Tấm chưa đến nàng ta vốn đã bị nhắc vài lần.

Vua mất lạnh nhìn vị được xưng là Hiền phi kia đang kể lể, khóc lóc như bà bán rau ngoài chợ, có bao nhiêu là ngán ngẩm. Tưởng rằng cao tay, đã lắt léo qua được mấy lượt tra xét của Vua, lại bị đánh bại bởi đòn tâm lý đơn giản.

Tấm mới ngạc nhiên hơn cả. Vị Hiền phi này với cô đụng mặt không quá 3 lần, tại sao lại có thể căm ghét đến nỗi hết âm mưu giết cô lại quay sang hãm hại Cám. Vốn dĩ là cô thà lười vị Hoàng quý phi cao quý quỳ ngay bên cạnh, không ngờ lại cất vô được người này. Mục tiêu thay đổi làm Tấm nghi ngại, tạm thời án binh bất động, theo dõi về mặt, hiệu lệnh của vị phật gia chân chính ngồi trên cao kia.

- Được rồi - Vua phát tay cắt ngang những lời dài dòng của Hiền phi - Ngươi nói ngươi oan ức, vô tội, vậy trẫm hỏi ngươi tại sao trên người con cung nữ đã chết kia lại có mặt chỉ của ngươi.
- Oan khuất quá thưa hoàng thượng - Bị nhà Vua dùng giọng điệu hỏi cung, giọng nức nở của Hiền phi càng thêm thê thiết - Thần thiếp đâu có đưa mặt chỉ gì cho nó, hẳn là có kẻ rắp tâm đồ tội cho thần thiếp, con cung nữ ấy chết cháy rồi làm sao trên người có mặt chỉ gì còn được...

- Ô thật thú vị - Vua vươn người ra phía trước - Trẫm có nói cho ngươi là nó bị chết cháy sao?

- Là... là thần thiếp nghe họ nói thế - Hiền phi lấp bắp.

- Ngươi chỉ trẫm xem ai nói, ai lại biết trong khi việc này ngoài trẫm và một số người sẽ không bao giờ nói ra, chỉ có hung thủ thực sự là tòng tạt - Vua ngồi thẳng dậy, hai tay vỗ vào nhau ra hiệu, lập tức có một thái giám bê lên cái khay nhỏ, trên khay là mấy xâu tiền đồng. Vua nhặt lên một xâu rung cho nó kêu leng keng, giữa bầu không khí trang nghiêm, âm thanh vang lên nghe thật quý dị.

- Hiền phi, ngươi nhận ra thứ này không? Trẫm cho phép ngươi ngẩng đầu lên.

- Dạ là tiền đồng thừa hoàng thượng.

- Tiền đồng loại gì?

- Thứ cho thần thiếp không trông rõ từ xa.

- Ngươi còn cần trông rõ? Hay để trẫm xem hộ ngươi nhé, là đồng tiền một cân.

- Thần thiếp không hiểu ý của hoàng thượng.

Từ cái gáy tron nhẵn của Hiền phi trượt xuống càng thêm nhiều mồ hôi.

- Toàn, ngươi nói rõ cho nàng ta biết xuất xứ của số đồng xu này.

Vua dứt lời, thái giám Nguyễn Toàn liền dùng chất giọng âm nhu kể về lai lịch của những đồng tiền một cân trên khay. Tầm nghe rõ, trong lòng thầm dựng lên ngón cái, nhà Vua quả không phải người đơn giản, có thể tra sát như vậy.

Đại thể, đồng tiền một cân vốn là đồng tiền triều đình đúc thử, sau khi đúc xong Vua và quần thần tự nhận thấy không phù hợp cho lưu hành trong dân gian liền loại nó. Số lượng đúc thử ít ỏi được phân phát cho các cung làm đồ cho các bà phi khen thưởng người hầu. Khi ra cung họ có thể đổi lấy đồng tiền thông hành. Mà trong mỗi cung, sẽ có một cuốn sổ ghi chép rõ lại từng khoản thu chi này. Chi cần tra từ cuốn sổ, kẻ đưa tiền mua chuộc cung nữ nọ sẽ không thể thoát.

Như Tầm dự đoán, Hiền phi đang quỹ lập tức xuội lợ ngồi phịch xuống, tay ôm mặt, nước mắt như vỡ òa tràn qua từng kẽ ngón tay. Nàng ta không thanh minh lời nào nữa, nhận hết từ việc mua chuộc cung nữ nọ tầm độc mận đã la cực mạnh lên tầm vài lúc đến thu, nhân tiện làm cho mình trúng độc chút ít ngắt xiu. Một mũi tên trúng hai con chim, vừa loại được cái gai trong mắt là Mỹ nhân, vừa làm cho Hoàng quý phi bị liên lụy vào. Khi Mỹ nhân bị giải về quê, ngỡ là đã xong, liền giết cung nữ nọ diệt khẩu, lại bày ra hiện trường là tự thiêu bên khung cửa. Nếu chẳng may Mỹ nhân thoát nạn, sẽ còn nhiều người ở các cung bị lôi vào chứ không riêng gì nàng ta. Ai ngờ một phút sơ sẩy, bị nắm thóp. Nhưng Hiền phi sống chết không nhận tội giết Tầm. Vua liền cho người lôi ra ngoài, giam lại chờ hồi sau truy xét.

Cả cung Khôn Thái lại trở lại im phăng phắc, chỉ còn tiếng hít thở nông sâu của mọi người. Có vài nàng còn rung rung vai cầm nín khóc, hẳn vì quá là sợ hãi. Vua im lặng ngồi nhìn, ánh mắt như điện, không chút hơi ấm, thật giống như nhìn lũ vật mình nuôi. Sau cùng ngài thở dài mềm giọng:

- Các nàng đều biết vai trò của mình, đã có không ít ngày tháng bên trẫm, thế mà vì chút ganh tị hiềm khích nữ nhân mà ra tay hãm hại, đổ oan cho người tốt...Nhà Vua dừng lại một chút, ánh mắt bắn đến Hoàng quý phi đang quỹ gần ngài nhất.

- Còn nàng, Hoàng quý phi, trẫm tin tưởng giao nàng chăm lo cho Lục cung, nàng lại thất trách để xảy ra chuyện thị phi này, phạt nàng nửa năm bổng lộc, cung vụ sẽ để Hoàng thái hậu trông nom một tháng. Nàng còn lời gì để nói không?

- Hoàng thượng anh minh, thiếp quả thực có lỗi lớn, xin nguyên chịu phạt - Hoàng quý phi giờ này mới lên tiếng, thân thể run rẩy xúc động, trên má còn hoen nước mắt, trông thật đầm đìa, khiến người thương tiếc.

Nhà Vua gật đầu về hải lòng, lại quay sang Tầm vẫn đang đứng khiêm cung một bên.

- An tần, nhờ đức độ hơn người, chết đi lại được thần tiên trợ giúp sống lại. Án của nàng trẫm sẽ tiếp tục tra xét trả lại cho nàng công bằng. Nay trẫm phong nàng làm tam giai tần Hiền tần, mong nàng sẽ lấy đức độ hơn người đó làm phúc cho lê dân, bách tính..

- Thần thiếp tạ ơn hoàng thượng - Tầm quỹ xuống, trong lòng tự nhiên không tránh khỏi nặng nề.

Phân vị càng cao, cơ hội ra cung càng thấp.

Người phải trừng phạt đã phạt, người cần ban thưởng cũng đã công bố. Vua căn dặn thêm vài điều rồi lệnh cho các nàng trở về. Riêng Tầm, Vua giữ lại bên cạnh.

Tầm bước theo chân Vua trong Tử Cấm thành rộng lớn. Đã qua đoạn lo lắng, cô lại thấy cung cấm tường vây bao quanh đột nhiên như ập trở lại, thít mình trong sự ngột ngạt đến khó thở.

Tầm kín đáo thở dài, lại giật thót khi nghe Vua thì thầm:

- Sự việc đã ngã ngũ, phải chăng em cũng nên đền đáp ta!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đồng Sàng Dị Mộng

Là một người con gái đầu mang tính cách truyền thống, nhưng được tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, Tám vốn không hề bài xích, thậm chí còn cho rằng chuyện ân ái giữa vợ chồng là thiên kinh địa nghĩa, là nhu cầu tự nhiên cũng như ăn, uống, ngủ, nghỉ.

Cũng chính vì đến từ hiện đại, cô được giáo dục đầy đủ về quyền của con người, được dạy rằng, ái tình giữa nam và nữ chỉ có thể đầy cảm xúc, thăng hoa khi hai bên yêu thương, tình nguyện đến với nhau.

Lọt vào thế giới quân quyền này, lại dây dưa với người đàn ông quyền lực nhất, tất cả nhận thức của Tám về tình yêu đôi lứa đều bị đập nát một cách phũ phàng.

Lần đầu vào cung là bị động, lần hai là chủ động xông tới, Tám không ngại thơ khi cho rằng có thể giữ chút kiêu ngạo ít ỏi còn lại. Đã xác định trở lại sống nơi thâm cung, chung chồng với mấy trăm người phụ nữ xuất sắc, còn ra vẻ thanh cao coi thường ân sủng thì thật ngu xuẩn. Nhất là không có nhà Vua chiếu cố, người đàn bà sống nơi cung cấm khác nào con kiến hôi, người người đều có thể dẫm đạp.

Thông suốt là thế, nhưng ấn tượng tồi tệ ghim trong lòng quá sâu, cứ đứng trước Vua là sợ hãi, sợ cam chịu, sợ đau đớn cứ như dòng thác lũ cuốn phăng bức tường lí trí Tám công phu dựng lên.

Ngày trước, Vua lệnh là tuân theo, Vua muốn là cưỡng lấy nên Tám luôn ở tâm trạng bị động chịu đựng, chờ cho qua, dù có bị hành hạ, nhưng kiên cường thì cô có thừa.

Nay thì cách cũ không sử dụng được nữa, làm cô thật vô cùng khổ sở. Những bài học ở Đoàn trang viện trước kia đã như nước chảy qua cầu, không còn đọng lại chút dấu vết.

Tám hiện tại quỳ trước mặt Vua, bối rối, mặt đỏ lựng nóng rùng rục, không biết nên bắt đầu từ đâu. Vị Vua cao quý thì thật thư thái ngồi chống tay hai bên đùi, đôi mắt như chim ưng đã khép kín, khỏe mỗi còn hơi giương lên, như thể thách thức, như thể còn trong mộng đẹp. Tám thật hi vọng là về thứ hai, thật mong canh dài qua đi để cô trở về với góc riêng của mình. Lòng như thể bị ai xoắn cùng nhéo mạnh.

- Em còn định chờ trời sáng ư? - Cặp mắt lim dim khẽ mở, ánh mắt Vua thật khó tả, không có vẻ mông lung, buồn ngủ chút nào.

- Thiếp thật vô năng, xin hoàng thượng trách phạt.

- Không ngờ ái thiếp của ta lại thích ngược như vậy, rất tiếc là hôm nay không đáp ứng em được, ta mệt rồi.

- Vậy thần thiếp hầu hoàng thượng đi nghỉ - Tám chớp vội lời Vua, không kịp để ý biểu cảm trong mắt ngài.

- Cũng được thôi, nếu em không muốn, có thể gọi em gái em thay thế, chắc, một thiếu nữ vừa đến độ, hẳn là sẽ rất vui.

Nghe từ “vui” từ sâu trong kẽ răng Vua phát ra, Tám hoảng hốt cả người, không dám nghĩ đến hình dung tan nát của Cám, tệ hơn là cái chết đang chờ đợi. Tám bình an đi qua những lần hầu ngủ không có nghĩa người khác cũng vậy. Đã thấy đủ nhiều, đủ ám ảnh để cô ôm vội chân Vua cầu xin:

- Không, không đòi thừa hoàng thượng, chỉ là thiếp lo lắng cho sức khỏe của hoàng thượng...

- Thật là ngoan - Vua vuốt ve mái tóc Tám vẻ cưng nựng - Vậy em còn chờ gì nữa!

Sát lại gần Vua hết mức, Tám cố vớt mọi cảm xúc ra đằng sau, khẽ nâng người dậy, tháo ra áo ngoài cùng yếm. Bầu ngực trắng như sữa lộ ra mát lạnh làm hai nụ hoa hồng hào se cả lại. Hầu Vua cúi ra chiếc quần lụa trơn, Tám hít một hơi sâu. Lần đầu cô trông rõ đến thể vật của đàn ông. Giữa đám cỏ rậm rạp, vật ấy còn đang thiu ngủ. Thật sợ hãi khi tưởng đến việc cô sẽ không làm nó dậy nổi, và sau đó là kết cục vong mạng như những cung nga nọ.

Tám khẽ chạm vào, hơi giật mình khi nó rung nhẹ, vận hết cả can đảm nắm vào tay, miệng đưa sát lại ngậm lấy. Dường như ngay lập tức, vật trong miệng thành linh tinh dậy, càng phồng phao lên làm Tám những muốn ngạt thở. Đâm lao phải theo lao, Tám bình tĩnh đưa hai tay nâng ngực áp lại cọ xát bên ngoài, đầu cúi gằm, miệng liên tục lên xuống, cố nhớ lại chi tiết các nữ quan chi dạy, thì thoáng còn đảo lờn cần nhẹ nhàng. Kỹ thuật không lấy gì làm cao siêu lại khiến Vua rùng mình, hai tay mất tự chủ ôm chặt cả đầu Tám ghì xuống. Tám cam chịu, xem nhẹ vật to lớn trong miệng, cố nhịn đi cảm giác buồn nôn làm cho xong việc của mình.

Đến khi Vua gằm nhẹ, một thứ dung dịch đặc sệt, tanh lợm vọt thẳng vào cổ họng Tám, không được phép, Tám chỉ dám hé miệng cho chúng chảy bớt ra. Cổ họng đau xót, dạ dày nhộn nhạo, nỗ lực nhịn nôn làm cô nghẹn thở.

- Em thật giỏi - Vua nhìn Tấm bằng ánh mắt sáng quắc - Lên đây với ta.

Vua vừa nói, vừa lôi kéo Tấm lên long sàng, tay kia thô bạo gạt bỏ làn váy còn vướng víu. Không có đạo đầu, đè Tấm bên dưới, Vua xộc thẳng vào, tay vỗ mông ra hiệu cô cong người lên đón nhận.

Tấm chôn mặt xuống lớp nệm gấm xa hoa, nước mắt tự dưng không kìm được giọt nối giọt thấm xuống.

Đã nhiều lần gần Vua như thế, chưa lần nào Tấm có thể thành công coi như bình thường. Có đôi khi cô thật hận bản thân mình quá cố chấp, để người đã đau, tìm lại càng thêm đau.

Tình cảm bất tuân lại biện minh, nếu như cô không bị con người này cưỡng bức, không bị đưa vào cung, thân thể tư cách đều không bị vấy bẩn, cô sẽ được yêu thương đúng nghĩa với người đàn ông mình yêu, chứ không phải chịu giày vò thế này.

Nước mắt làm mắt Tấm, má Tấm như phải bóng. Những cú thúc không ngừng nghỉ làm da thịt cô chà mạnh xuống chấn nệm ran rít.

Đầu óc Tấm mờ mịt trong nỗi hận, nỗi hổ thẹn, bỗng trượt khỏi khống chế bay về cái buổi trong hang đá nơi quê nhà, đến đôi tay khỏe mạnh với lòng bàn tay ấm áp dịu dàng của anh Khoai lúc anh hứa hẹn sẽ chăm lo cho cô cả đời.

Có cái gì đó lan tràn trong lòng Tấm, thất lại nơi bụng, chạy dọc sống lưng như luồng điện. Trước mắt tối đen bỗng vụt sáng, mọi cảm giác đau đớn biến mất, cả cơ thể cô như trôi bồng bềnh trong vài giây ngắn ngủi.

Đến khi định thần lại, bàn tay Vua vốn đè lên lưng Tấm đã chuyển sang bóp chặt cổ cô. Sau tiếng Vua thét dài mẫn nguyện, trong lúc dòng sinh lực đang chảy vào người Tấm, giọng nói âm hàn như rắn khê bò vào tai cô:

- Đồng sàng dị mộng, em cũng đủ can đảm đấy.

Càng lúc càng ngạt thở, trước lúc mất đi ý thức, Tấm buông thả nghĩ “Được chết đi cũng thật là tốt”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ôm Nặng

Dường như Tấm đã ngủ một giấc thật là dài, bằng cả một năm, trải qua đủ bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, nhưng là ở thế giới cũ của cô.

Đầu tiên cô thấy mình đứng tại căn gác sáng trưng đèn điện, trên giường là thân thể chính mình trông trơn không còn quần áo. Nằm bên cạnh là gã đàn ông đã dọm cưỡng bức cô lúc trước.

Tấm kia và gã lại như được nhìn qua tấm gương một chiều, đối diện trần trọc mà chỉ có cô là nhận biết. Tấm thấy gã sờ soạng thân thể mình, cô muốn xông đến đánh đấm gã nhưng vô ích, tất cả chỉ như hình ảnh đa chiều, không thể chạm tới.

Rồi cô nhận ra bên dưới thân người Tấm kia đầy máu, dây cả ra hai bên vách đùi trắng nổi bật. Thân người nhìn gần đầy những dấu vết đỏ tím quen thuộc. Cô ngã quỵ xuống nền gạch, rốt cục cũng hiểu ra, thân thể cô nơi đây cuối cùng vẫn không thoát nổi vận mệnh.

Lát sau Tấm trên giường tỉnh dậy, ngơ ngác như một chú nai con, ôm đầu nhìn xung quanh. Gã kia ôm lấy người Tấm lại càng làm cô hoảng loạn. Cô định chạy đi thì bị gã bắt được, tiếp tục cưỡng bạo. Đến lúc thỏa mãn, gã đứng dậy mặc quần áo ra khỏi phòng. Tấm kia khóc rất lâu, khi người chủ lên phòng vừa ngượng ngùng vừa kiên trì đuổi đi mới lập cập mặc quần áo, nhìn vụng về như trẻ lên ba.

Bấy giờ, Tấm đã có thể khẳng định, Tấm kia chính là nàng Tấm tại thế giới cổ này.

Bị ông trời đùa giỡn, hai cô gái cùng tên đã thần kỳ vượt qua thời gian hoán đổi linh hồn cho nhau, lại cùng chịu số phận bị chà đạp như thế.

Tấm theo chân nàng Tấm đi khắp nơi, đã thấy nàng sợ hãi, co rúm người khi nhìn các phương tiện giao thông, những tòa nhà cao chọc trời. Nàng Tấm nép vào một góc vắng khóc mãi cho đến khi được người nhà Tấm tìm thấy. Tấm vốn đã mất tích một đêm, bố mẹ cô cùng hàng xóm đều đổ xô đi tìm.

Nhìn thấy bố mẹ sau nhiều ngày xa cách, Tấm khóc như hụt hơi thở, mãi quần quanh bên họ, tham lam ngấm từng đường nét, nghe từng lời của họ.

Cô theo họ đưa nàng Tấm về nhà, đau lòng khi họ khóc than vì nàng Tấm đã không còn bất cứ nhận thức nào về thế giới xung quanh nữa.

Rồi họ phát hiện thân thể Tấm bị xâm hại, cảm phần làm đơn đưa lên lực lượng chức năng. Qua dò xét phạm vi tìm được nàng Tấm, cảnh sát khoanh vùng được đối tượng cưỡng hiếp, chẳng bao lâu đã bắt gã vào tù.

Nàng Tấm được xác định tổn thương thân thể cùng tinh thần được đưa vào viện điều trị. Tấm kiên trì theo sát nàng, âm thầm khích lệ nàng hòa nhập với

thế giới, vỗ về nàng trong những đêm dài hoảng loạn.

Phải đến nửa năm sau nàng Tấm mới có thể nói chuyện với bố mẹ, có thể hiểu người khác đang nói về điều gì.

Nàng Tấm được cho đi học tiếp. Trường Đại học lại phát hiện cô không còn chút kiến thức cơ bản nào. Vì mục tiêu chữa trị tâm lý cho Tấm, trường vẫn để cô học tập không chấm điểm, bạn bè cũng cố gần gũi cô. Nhưng có một ngày Tấm biến mất, bởi vì tâm lý bị sang chấn vẫn không thích hợp nổi. Bố mẹ tìm được đành đưa nàng Tấm về, từ đây chấp nhận nuôi cô như khuê nữ trong nhà.

Lại thêm nửa năm nữa trôi qua, cô dần đọc thông viết thạo, đã nở nụ cười, đã nói nhiều hơn một câu. Gia đình Tấm trở nên hạnh phúc, xôn xao tiếng cười.

Tấm đắm chìm mãi trong cảnh tượng ấy, trộn lẫn là cảm giác ghen tị và cả hạnh phúc, nước mắt cứ thế rơi mãi không ngừng được.

Miệng khô căng, cổ họng nóng cháy, cô bỗng như rơi tụt xuống đường hầm tăm tối. Cô mơ hồ cảm thấy có người đang lay mình, có ít nước tràn vào kẽ môi, tiếng thì thầm lại như ma quỷ đòi mạng bên tai:

- Nếu em còn không tỉnh, ngày mai, không đêm nay ta sẽ triệu Cám thị tằm, sẽ giày vò cô ta, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Tấm cố mở đôi mắt đau nhức nhưng bất lực, đành dùng hết sinh khí còn lại thăm rủa vị Vua thất đức kia chết không nhắm mắt, bị dày xuống 18 tầng địa ngục đòi đòi không được siêu thoát.

Lại nghe giọng ấy hừ khê:

- Phải ngoan thế chứ, thật làm ta...

Sau đó là tiếng ồn ào, có người tiến vào khe vách mí mắt cô, đặt tay lên mạch nghe ngóng. Rồi bên ngoài tiếp tục ồn ào hồi lâu. Một hồi, Tấm ru mình vào vùng lảng đãng, mong sẽ được gặp gia đình lần nữa, nhưng cổ máy cũng không kết nối được.

Cô thầm nhủ “Cũng phải thôi, ai có phận người nấy, nàng Tấm đã kiên cường đến thế, lẽ nào mình buông xuôi, thôi đừng trẻ con nữa thôi oi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thất Sủng

Khi Tấm hoàn toàn tỉnh táo, có thể miễn cưỡng mở được mắt là lúc trời đã sáng rõ. Ánh nắng bên ngoài rừng rực trùm lên má cô một tầng ấm nóng, để chịu đến mức muốn thở hắt ra.

Tấm cử động đôi tay mỗi như, xò ra năm ngón. Ánh nắng đỏ hồng xuyên qua cả làn da trắng trong, làm nổi bật những đường gân xanh mờ.

Đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy thế ngắm nhìn bàn tay mình, còn cả gương mặt này nữa? Sống dường như là để qua ngày. Không quan tâm dường như là để quên đi cô đang sống tạm trong thân thể một người khác.

Tấm hé miệng cười buồn, môi khô cháy rạn ra một đường nhỏ. Một vị máu tanh ngọt ủa tói lấp kín cả khứu giác lẫn vị giác của cô. Tự dung nước mắt Tấm rớt dài xuống má.

Hóa ra tất cả luôn chân thực như vậy, chỉ có cô là luôn trốn tránh, là phải đi trách nhiệm với bản thể này. Sâu trong thâm tâm, cô luôn chờ một ngày mình được trở về nhà, lại mong lung không rõ đâu mới là nhà chân chính của mình.

Giấc mơ dài vừa qua quả thực đã mờ mắt cho cô. Sống với những gì hiện tại. Đơn giản như loài thú, chăm chút xây tổ cho mình, rồi sẽ tìm được cảm giác nhà đích thực.

Tấm cứ nghĩ mong lung như thế cho đến khi Cám ào đến. Cô em ranh mãnh ngày nào giờ khoác khuôn mặt như mướp đắng, ngồi trách móc kẻ lẽ không khác gì bà già. Tấm nghe thật hạnh phúc, miệng đau không thể cười lớn, chỉ nhìn Cám tủm tỉm làm Cám càng điên người nói ác liệt hơn.

Không trách được, hóa ra Tấm đã chìm trong con bạo bệnh lâu đến thế. Sắp nửa con trăng trôi qua, cô vẫn nằm yên vô tri vô giác. Thái y viện đã bó tay, bảo rằng nếu người bệnh không còn muốn sống sẽ cứ thế mà chết đi, không tỉnh lại nữa.

Tấm chợt nhớ lời dọa dẫm mình nghe thấy lúc tinh thần mới hồi lại, liền lo sợ hỏi Cám thì Cám bĩu môi nguyền dài “Chồng chị còn đó, em không tranh”, làm cô thật dở khóc, dở cười.

Chính Cám cũng không cho rằng Vua đã đến, ngài bận trăm công ngàn việc, nào có thời gian quan tâm đến người ngài đã tống về viện Thuận Hy trong tình trạng sống dở chết dở. Cám thật căm phẫn, đã có lúc nghĩ, không có yêu thương ít ra vị đế vương này vẫn có chút sùng ái đối với chị gái mình, nào

ngờ lại bạc đến thế. Cô cũng không cho rằng là lỗi của chị mình, chị gái cô bình sinh nào biết chọc giận ai!

Đến Tắm cũng cho là tự mình nhất gan tướng tượng ra, tự mình ám ảnh đến nỗi sợ cả gió thổi cỏ lay.

- À kể chị nghe chuyện này, đừng sợ ngắt xiú luôn nhé – Cám cho chị ăn uống, vệ sinh xong liền giờ thôi ngồi lê đôi mách.

- Em cứ nói đi, tinh thần chị vững vàng lắm.

- Vị Hiền phi ấy, chết rồi chị ạ - Cám làm vẻ nghiêm trọng.

- Sao lại chết, không phải Vua cho giam giữ lại sao? - Tắm ngỡ vực nhấn hàng mây dài, thu lại biểu cảm trên choker.

- Em cũng không rõ, bà ấy đột nhiên xuất hiện tại khu dệt vải, chẳng biết bằng cách nào ngã vào vạc nước sôi người ta đun để trưng tằm, đến lúc thể nữ kia phát hiện ra suýt chết ngắt, nghe nói đến giờ còn không dám ăn thịt luộc...

Tại Tắm nghe Cám nói, mắt thì mông lung nhìn vạt nắng ngoài cửa sổ. Cám có vẻ vừa lòng với kết cục này, cũng giống đại đa số người khác, để hà hê khi kẻ ác bị trừng trị. Tắm thì nghĩ xa hơn, vì cô cho rằng có nhiều chuyện về ngoài là thể mà chưa chắc đã thế. Thật là cái ác bị trừng trị hay chỉ là chuyện cá lớn nuốt cá bé!

Đối với vị Hiền phi này, tội nghiệt nàng ta gây ra cô vẫn còn mờ mịt, lại chết bất đắc kỳ tử, khổ sở như thế, phải chăng vẫn còn uẩn khúc gì?

Dù nàng ta chưa nhận tội giết Tắm nhưng Tắm khẳng định người hại cô và Cám chỉ là một. Mà bàn về gia thế, Hiền phi cũng không hiển hách gì, cha chỉ giữ chức quan chánh lục phẩm tri phủ nhỏ nhỏ, tiền tài có bao nhiêu lại có thể bày bố tạo nên cái chết của cô, còn bịt miệng cả đoàn tùy tùng theo hầu, trong đó có cả thái giám thủ đẳng Nguyễn Toàn. Không chút chùn tay, nàng ta tiếp tục bắt Cám vào cung rồi tạo hiện trường bày mưu hãm hại. Đang bị giam giữ nơi cấm cung, lại có thể một mình thoát đến nơi ấy, tình cờ lúc không người ngã vào vạc nước sôi mà chết. Thật đủ li kì, đủ nghi vấn!

Suy nghĩ nặng nề làm Tắm vừa mới hồi phục nhanh chóng đuối sức.

Cô gạt đi, nằm xuống giường thanh thoi nghịch tóc, thắm tiêu hóa sang mớ tin tốt lành Cám vừa thông báo.

Hậu cung đang đồn đãi là Vua ghé lạnh Tắm, cô ốm gần tháng mà không thấy ngài đến thăm nom. Rồi là các bà phi hà hê nói móc Cám rằng, tướng là đã bước một bước lên mây, nào ngờ cũng là ngã xuống bùn lầy...

Tắm nghe thật vui vẻ, có thể vì thế mà được sống những ngày tiêu dao, tự tại, có khổ một chút cũng không hề gì.

Chẳng phải cô vốn là cô đại bờ ao sao, bùn nào mà còn sợ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lũ Lụt

Tắm hưởng thụ được thêm vài ngày nắng ấm thì trời chuyển bão.

Những cơn mưa như trút nước liên tiếp đổ xuống không để cho người kịp thở. Hệ thống thoát nước trong Tử cấm thành rất tốt mà nước cũng luôn trong tình trạng xâm xấp cổ chân.

Một hai ngày đầu, các bà phi thật chán chường khi không thể đi chơi, thêm vài ngày nữa là buồn rầu vì Vua không còn triệu các bà hầu ngủ nữa.

Những buổi chiều càng ngày càng kéo dài, nên trong điện Cần Chính hầu như cả đêm không tắt.

Thái giám Nguyễn Toàn một hôm chống lên hai con mắt đã muốn sụp xuống, thi thoảng lại vẩy tay ra hiệu cho các thái giám dưới quyền đổi nền chỗ này chỗ kia.

Ông khề liếc nhà Vua đang trầm tư ngồi trên ghế rồng. Trước mặt ngài nhiều thêm một chiếc bàn lớn, bày la liệt những sơ đồ, kế hoạch, báo cáo tình hình chống lụt. Trống đã điểm canh một, Vua vẫn chưa hề nhúc nhích, thậm chí cơm nước cũng không màng, trên người còn nguyên bộ long bào được khoác lên từ buổi chiều sáng nay.

Với chức trách chăm lo cho đời sống của Vua, thái giám Nguyễn Toàn rất muốn tiến lên khuyên ngài giữ gìn sức khỏe, nhưng cảnh Vua ném nghiên mực suýt vỡ trán tên thái giám trẻ hôm qua làm ông chùn bước. Ông đã già rồi, chỉ khí vốn đã chẳng có, nay chút dũng cảm còn lại cũng theo dòng chảy năm tháng trôi đi không dấu vết. Cân nhắc chán, ông lại tiếp tục đứng đó, hai chân luân phiên dậm khẽ hòng xua đuổi cơn buồn.

- Khởi bẩm hoàng thượng, quan đề chính xin báo cáo ạ - Tiếng thưa đồng đặc của tên lính ngự lâm làm cả điện Cần Chính như khê rung lên.

Vua ngược khuôn mặt xạm lại vì mệt mỏi vẩy tay ra hiệu đồng ý, liền thấy từ bên ngoài một viên quan đã già, mũ mào quần áo xộc xệch vì ướt, vì chạy vội, lao vào quỳ xuống, đầu đập sát đất khóc rống:

- Muôn tâu hoàng thượng, đề chính vỡ rồi ạ.

Ngay lập tức cả điện xôn xao, Vua ngà phịch lưng ra sau lẩm bẩm “sao có thể như thế” đầy hoang mang.

Từ năm lên ngôi, Vua không dám lơ là, luôn coi trọng thủy lợi, mỗi năm đều huy động bao nhiêu tài lực, vật lực xây các công trình trị thủy, đỉnh điểm là công trình đề chính với chiều dài 580 km được xây dựng, hoàn thiện trong suốt 20 năm.

Nay cái tin đề chính vỡ như cái tát mạnh giáng thẳng vào mặt ngài.

Thái giám Nguyễn Toàn đang lệnh cung nga mang khăn cho quan chính đề lau tạm thì bỗng thấy nơi ghé rồng Vua gục xuống, trên đồng giấy tờ trải rộng trên bàn trước mặt phủ những đốm máu đỏ thẫm ghê người. Ông lập tức la lớn, chạy vội đến bên ngài. Những người khác phản ứng chậm sau một bước cũng hò la lao tới, rồi loạn thành một đoàn.

Một hồi thái y viện, các bà phi đua nhau đội mưa gió xông vào điện Càn Chính. Tiếng bàn tán, la khóc rầm trời như thể thi đua với âm thanh bên ngoài. Muốn bao nhiêu hỗn loạn thì có bấy nhiêu.

Tám lúc đó đã ngủ, bị tiếng la hét, tiếng trống dồn làm cho choàng tỉnh dậy. Cô khoác cái áo choàng mỏng đi ra ngoài cửa.

Bên ngoài mấy cung nga đang bàn tán đầy vẻ nghiêm trọng, hốt hoảng. Tám thấy thế gắng hỏi mới biết đề chính đã vỡ rồi. Thực ra với lượng mưa mấy ngày gần đây, Tám đã có linh cảm sẽ xảy ra nạn lớn.

Ngay như ở thời hiện đại, đề điều được đắp bằng bê tông, cốt thép cũng còn thi thoảng xảy ra vỡ đề. Chỉ là ở thời đại này, tất cả còn là thô sơ, để tu sửa lại sẽ mất rất nhiều thời gian, công sức, lại ít hiệu quả.

Tám thờ dài nhìn trời, đêm nay sẽ có bao nhiêu người mất đi người thân, nhà cửa, ruộng đồng, có bao nhiêu sinh mạng sẽ vụt tắt.

Cô chấp tay cầu nguyện, thành kính mong cho Di cô, anh Khoai cùng bà con ở quê được an lành. Mong là mọi người sẽ kịp chạy lên chỗ cao, đợi cho lũ rút. Đành nghĩ về điểm lạc quan là lũ rút, sang năm ruộng đất sẽ được bồi thêm lớp phù sa mới, nông sản sẽ được mùa, bà con sẽ vực lại được kinh tế. Nhưng từ nay đến lúc ấy bà con biết sống ra sao.

Tám bồn chồn ra ra, vào vào nghe ngóng thêm tin tức. Một lát sau Cám cũng đội mưa chạy tới. Hai chị em ôm nhau cố nói về mấy chuyện vãn vơ, nhưng lỡ nhắc đến mẹ, Cám lại nức nghẹn. Tám an ủi em, lòng càng thêm rối rắm.

Mưa bên ngoài vẫn như trêu ngươi, sầm sập đổ xuống lớp mái ngói lưu ly, hắt cả vào trong làm sàn nhà ướt nhẹp.

Trời sáng, hai chị em mới được báo tin Vua đổ bệnh. Thân là phi tử đang bị ngài ghê lạnh, Tám không biết có nên đến thăm Vua hay không. Nhưng Cám nói đúng, ngoài nghĩa vợ chồng, họ cùng Vua còn là lễ Vua tôi. Hai chị em bàn bạc, sửa soạn gọn gàng rồi vội vã vượt làn mưa đến thẳng điện Càn Thành.

Vua được chuyển về điện Càn Thành từ trong đêm, hăng còn chưa tỉnh. Các thái y đang ngồi hàng hàng bên ngoài hội chẩn, bên trong là mấy bà phi đang cố đút cho Vua chút nước sâm. Thấy chị em nhà Tám đến thăm, họ chỉ ngược mắt lên rồi thôi.

Đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, ai cũng thống nhất trong lòng, còn đi giương mõ đầu đá nhau thì thật ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nguy Cơ Bốn Phía

Sau nhiều nỗ lực cứu chữa, đến cuối canh giờ tỵ nhà Vua mới dần hồi tỉnh. Thái y viện kết luận, do ngài lao lực, thương tâm quá độ, lại không chú ý sinh hoạt cá nhân, đã làm ảnh hưởng nặng nề đến chức năng tỵ vị, dẫn đến khí hư thoát, thổ huyết. Các thái y đều đồng lòng khuyên nhủ Vua nên tĩnh tâm, nằm dưỡng thương, bỏ chính sự sang một bên. Vua yên lặng chờ họ nói hết, chỉ hỏi một câu:

- Vậy trong các khanh, ai tự tiến cử thay ta làm Vua? - Tức thì mặt ai nấy đông cứng lại, về trăm điều muốn nói mà tắc nghẹn, thật đủ đặc sắc.

Thái y khám tỉ mỉ lần cuối xong liền đề Hoàng quý phi đỡ Vua nửa nằm nửa ngồi tiếp tục nghe báo cáo chính sự. Các bà phi còn lại đều phải ngồi chờ cả bên ngoài, người khẽ kiễng chân ngóng vào, người thì vịn ve áo xoắn cả lại.

Tám cùng Cám là kiên nhẫn hơn cả, hai mái đầu xanh cúi thấp yên tĩnh như tượng, giữa lúc rối ren này các nàng cũng không muốn làm cho Vua cảm thấy

phiền lòng thêm

Từng lượt quan các cấp phủ huyện nối nhau vào báo cáo. Mỗi người lại mang thêm vài tin xấu, gương mặt vàng vọt vì bệnh của Vua càng ngày càng tăm tối.

Từ lúc vỡ đê chính tầm giờ tý hôm qua, tất cả các cấp phủ, huyện, tổng, lý, sở chăm lo đề điều trị thủy đã dùng hết mọi cách, huy động hết mọi lực lượng, vật dụng có thể nhằm cứu đê, ngăn cản chỗ vỡ loang ra, giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất. Thế mà, cho đến giờ dần sáng nay, theo tính toán sơ bộ đã có hơn trăm người chết, hàng ngàn ha ruộng đất, nhà cửa, hoa màu bị nước cuốn trôi.

Ngồi nghe ngóng bên ngoài, nhiều bà không cảm được nước mắt, người thân của họ ngoài cung hiện giờ còn đang không biết sống chết ra sao. Tiếng khóc nghẹn đê dằng lay lạn, nhuộm điện Càn Thành trong bầu không khí u ám. Vua nghe thấy, vừa nóng ruột, vừa bức bối lớn tiếng quát át đi:

- Khóc lóc cái gì, Trẫm còn chưa có chết, còn bao nhiêu người sống phải lo ngoài kia.

Thế là các bà im bặt, Vua nói không sai, người chết đã chết rồi, của mất đã mất rồi, quan trọng bây giờ là người sống.

Hoàng quý phi đang quỳ giữ sau lưng Vua bỗng leo xuống khỏi giường, đập mạnh đầu thưa:

- Thần thiếp nhận thánh sủng đã nhiều năm, tài vật tại cung cũng không phải là ít, nay nguyện lấy ra 500 quan tiền, 300 phương gạo kính phân ưu cho Hoàng thượng.

Con số không phải nhỏ, bằng cả năm bổng lộc của chức quan tòng nhất phẩm lúc bấy giờ làm nhiều người giật mình. Vua cười lớn, phá lệ cúi xuống làm động tác nâng đỡ:

- Tốt, thật là tốt, ái phi hãy đứng lên, trẫm thay mặt lê dân cảm tạ ân đức của nàng.

Sau lời này của Vua, người có tâm, người không muốn cũng đều xông đến cầu dâng của cải. Chẳng mấy chốc, thái giám Nguyễn Toàn đã ghi được một danh sách dài.

Mới vào cung như Tẩm, Cám, lại trong tình trạng không được ân sủng, tiền bạc chẳng có gì nhiều, góp hết tài vật liền xin đi góp công trừ lũ, nhưng thân là phi tử của Vua cũng không ai cho các nàng cơ hội ra tuyển đầu, đành nhập hội cùng Hoàng thái hậu ngày đêm dâng hương cầu thần phật phù hộ cho lũ rút mau.

Không biết có phải lời cầu xin đã đến được tai ông trời hay không mà sang ngày hôm sau trời ngớt mưa dần rồi tạnh hẳn. Trong cung mọi người dọn dẹp cây gãy, đất cát ùn lại, rồi hò nhau leo lên tháp lên tường thành nhìn tình hình xung quanh. Cảnh tượng đập vào mắt làm không ít người rơi nước mắt.

Quanh Tử Cấm thành, nước lũ vẫn còn chưa rút hết, ước phải ngập đến đùi người. Theo dòng nước đục ngầu xao động, dập dềnh những cành cây, rác rưởi, xác động vật chết. Mùi ảm mốc, hôi thối gặp trời tạnh ráo bắt đầu bốc thẳng lên. Kinh thành vốn cao ráo đã thế, những vùng dân cư xung quanh còn khủng khiếp đến độ nào.

Buổi sáng Vua ăn được lưng cháo, uống xong bát thuốc Thái y viện kê, lại nén ho lên buổi chiều. Đi qua cổng điện Vua dừng lại bỏ tượng trưng mấy đồng tiền vào hòm. Học theo hậu cung, bên ngoài điện đã đặt một cái hòm gỗ, để mỗi quan đi qua tùy theo bổng lộc ít nhiều sẽ góp tiền vào đó. Còn lúa gạo, nhà quan nào còn dư dả sẽ mang thẳng đến các kho lương trữ lúa cho việc cứu tế - Bình Chuẩn Thương. Tại đây những người nghèo túng có thể mua gạo rẻ hơn bình thường và không giới hạn, từ 1, 2 phương tới cả thưng, đấu, bát.

Trong điện Càn Chính, hai hàng quan đứng ủ rũ, mặt ai nấy đều lo lắng, thất sắc. Sợ Vua trách tội là một lẽ, đến bản thân các quan trên đường vào châu cũng không tránh khỏi thương tâm. Trời dù đã ngớt mưa, bên ngoài cung thể nước vẫn còn lớn, các quan biết tội thất trách đề đề chính vỡ, chẳng ai dám ngời kiệu, đành lợi bộ vào cung nên hình dung ai cũng như chuột lợi, ướt từ đầu đến chân.

Lần lượt từng người lên báo cáo. Mỗi lần một người lui xuống là con số thương vong, thiệt hại trong trận lũ lại tăng lên. Vua nén cơn ghen trong ngực, trầm tĩnh bàn tiếp về kế sách giải quyết sau lũ, ổn định đời sống cho người dân. Ngay ra chiếu thành lập thêm nhiều Bình chuẩn thương, các Nghĩa thương ở các vùng địa phương bị thiệt hại nhiều nhất - chuyên phát chẩn lương thực miễn phí cho người nghèo, miễn thuế khóa cho các vùng lụt nặng tùy theo trong vòng sáu tháng đến một năm.

Chính sách rất tốt, các bước vạch ra đủ sâu sát, nhưng muốn tiến hành suôn sẻ, tiền bạc mới là cả một vấn đề đau đầu. Dựa theo cách đã làm trong cung, Vua ra lệnh cho các quan lại kêu gọi sự ủng hộ của giới thương nhân, địa chủ. Vua một câu, tôi một lời, buổi chiều cứ thế kéo dài đến tận giờ chiều.

Việc tốt chưa thành, việc xấu lại kéo đến. Hai ngày sau, rất nhiều bản tấu cùng dâng lên mô tả nạn dịch đang hoành hành ở các vùng lũ. Người dân sống trong cảnh màn trời, chiếu đất, không có điều kiện vệ sinh, các loại bệnh về mắt, về da, đường ruột thi nhau phát sinh.

Hình dung tình hình lúc này thật là, cái khổ vô cái nạn, khó khăn trùng trùng, nguy cơ bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lập Công

Đói kém, bệnh dịch nếu không giải quyết tốt có thể gây ra nội loạn, hậu quả sẽ thật khó lường, vậy nên Vua cùng các quần thần đã sớm đi đến thống nhất rằng phải chặn đứng được những nạn trên đồng thời và hiệu quả nhất.

Việc quyền tiền trong dân gian tiến hành không mấy suôn sẻ, do các địa chủ và thương nhân không phải ai cũng bằng lòng cắt đi miếng thịt của mình. Qua bàn bạc nhiều lần, Vua đồng ý sẽ cho giới họ một số ân huệ ngang bằng với số của cải họ chủ động đóng góp cho đất nước, cụ thể như giảm thuế, tăng hạn ngạch... Tuy là đơn giản, nhưng hiệu quả thực đáng kinh ngạc. Chẳng mấy chốc, số tiền, gạo thu được đã có thể đáp ứng một phần việc cứu đói cho dân.

Để thuận lợi cho việc chữa trị và phổ biến cho dân về việc phòng tránh bệnh dịch, Vua lại lập ra các Ty lương y ở các tỉnh, huyện và cử các thái y về tận nơi trợ giúp các thầy thuốc địa phương. Những bệnh về đau mắt đỏ, bệnh ngoài da không nguy hiểm đến tính mạng có thể từ từ chữa trị, cải thiện dần, nhưng dịch tiêu chảy xuất hiện, có nhiều nguy cơ bùng phát thành dịch tả làm triều đình đau đầu.

Lịch sử các triều đại trước đã có những con số thương vong đáng sợ đi kèm theo căn bệnh này. Nhà Vua và quần thần vì thế lại thức trắng hàng đêm. Những phương cách đưa ra lại chẳng có gì mới mẻ, đều là đúc rút kinh nghiệm từ những lần dịch trước, mà nếu có hiệu quả đã không từng khiến nhiều người chết như thế.

Thái y viện sôi sục như một nồi nước sôi, một nửa đã ra ngoài xuống dân gian, nửa còn lại bận sức đầu mề trán ở tại kinh thành, mấy mái đầu hoa tiêu thỉnh thoảng lại lắc trần đầy về bất lực.

Tám giờ đang phục vụ tại điện Cần Chính, nguyên là do Vua muốn dùng phương thức an lòng dân, đã cử phần nhiều nhân lực sang quân sự những mảng khác phục thiết hại sau cơn lũ. Các bà vì thế liền thay nhau hầu Vua trong sinh hoạt thường ngày. Tối lượt Tám đã sang tuần thứ ba từ sau khi lũ rút.

Tám vẫn chưa quên lần cuối cùng gần Vua, thành thật đứng một góc nhỏ, muốn giảm thiểu sự tồn tại của mình, nhưng những lời bàn bạc lại cứ chảy vào tai cô không sót một chữ. Cô thầm nghĩ, thật là thời xưa thuốc kháng sinh không có, cách chữa lại thô sơ không chú trọng mục tiêu nên người chết nhiều là phải. Trong lòng cô giậm dặt, thật muốn tiến đến nói ra, hiềm nỗi thân là phi tử của Vua, đứng ở điện Cần Chính này đã là vượt phạm vi cho phép, còn bàn tới chính sự trước mặt Vua, quan chẳng phải là tự gây họa mất đầu hay sao! Hiện ra ý tưởng liệu Vua có cảm kích, hay lại đột nhiên nhớ ra lỗi cũ!

Tám cứ đứng phân vân cho đến khi buổi chiều kết thúc. Khẽ ngước lên, thấy Vua đang ngả người ra ghế, tay xoa mi tâm đầy vẻ mệt mỏi, cô tiến đến rót trà cho ngài rồi nhẹ nhàng lui lại phía sau trong im lặng.

- Kính thưa hoàng thượng, thần thiếp xin thỉnh tội - Không thể chịu được nỗi day dứt trong lòng, nhân lúc tâm tình Vua chưa chuyển xấu Tám liền quỳ rạp xuống đất. Trong chốc lát, cô lại cảm thấy cái nhìn xoi mói quen thuộc của Vua đang bò trên gáy mình, nhưng có lẽ vì ngài đã quá mệt mỏi nên bớt đi nhiều sự sắc nhọn, không gây cho Tám cảm giác khó chịu như mọi lần.

- Nàng thì có lỗi gì! - Giọng Vua dù nhẹ, cũng không tránh khỏi mỉa mai.

- Thần thiếp có tội biết mà không nói - Tám càng thêm kính cẩn.

- Nàng nói đi - Vua phiến lòng phát tay.

- Tạ ơn hoàng thượng. Thật ra, khi còn bé ở quê nhà thần thiếp đã từng mắc bệnh tả, đã may mắn được một thầy thuốc dạo ngang qua làng bày cách chữa trị nên cứu về được cái mạng. Mẹ của thiếp đã nhớ kỹ và truyền lại cho thiếp, nay xin dâng lên để hoàng thượng có thể bớt đi nỗi lo.

Câu chuyện này cũng không hẳn là Tám bịa đặt hoàn toàn. Nơi nàng Tám sống khi còn nhỏ quả thực đã từng bị dịch tả hoành hành, chỉ là Tám may mắn thoát nạn, mà mẹ nàng thì đã vĩnh viễn ra đi. Còn bản thân Tám ở hiện đại cũng từng mắc qua căn bệnh này. Thời bé vốn ham đọc sách, những chuyện như cá nóc hay dịch tả cô sẽ không bao giờ quên. Lúc này cần dùng, lại vì sợ hãi mà giấu kín đi thì cô đã uống công làm người rồi!

Vua trong tâm trạng chán chường, cũng không cho là Tám có phương cách gì hay, liền cho một nữ quan biết chữ thay cô viết ra. Đến lúc cầm giấy lên đọc Vua bỗng thẳng lưng ngồi dậy, sau đó vội cho truyền thái y viện.

Các thái y xem rồi bàn bạc, người phản bác, người công nhận, ầm ĩ như chợ phiên. Cuối cùng một vị lão thành nhất tiến đến hỏi Tám:

- Thừa lệnh bà, ở đây có ghi là phải bù nước, nếu là bù nước càng mất nước, vậy bù thêm có ý nghĩa gì ạ? Mà tại sao phải thêm muối cùng đường?

- Thừa ngài, ta xin hỏi ngài một câu, nước mất có vị gì, mồ hôi lại có vị gì - Tám bình tĩnh đáp lễ.

- Nước mất và mồ hôi đều có vị mặn thừa bà.

- Chính là thế, tiêu chảy hay dịch tả đều làm cho người ta mất nước, nước ở đây từ trong các bộ phận trong cơ thể sẽ kéo theo cả đường và muối trong cơ thể tiết ra ngoài. Các ngài sẽ thấy những người bị bệnh đều có triệu chứng da xanh khô, mắt trũng, không có nước mắt, da nhăn nheo không có độ đàn hồi, đều là vì mất nước mà ra. Nhưng uống nước thông thường sẽ không thể bù lại, mà phải pha thêm muối, đường theo tỷ lệ như đã ghi mới có thể cân bằng lại hoạt động cơ thể. Nếu người bệnh nôn ói nhiều có thể cho uống từng thìa gỗ một, nơi nào có dưa quả thì cho người bệnh uống thay nước, ngoài ra nước cháo loãng bỏ chút muối cũng rất tốt...

Tắm vốn không nghiên cứu y học, nói năng cũng không chuẩn chỉ như mong muốn. Nhưng là cô nói khá tỉ mỉ lại dễ hình dung nên các thái y từ phản bác đều nghĩ lại rồi chuyển sang gật gù đồng ý.

Từ xưa, những người bệnh thường bị cách ly, điều kiện vệ sinh không có, chỉ ăn chút quả chất cầm tiêu chảy nên có người đã hết đi ngoài mà vẫn chết vì cơ thể thiếu điện giải, ruột lại bị tác động chỉ cầm tiêu chảy giả. Nay phương cách Tắm đưa ra đã thỏa mãn được nhiều vấn đề về vệ sinh cho người bệnh, cũng là cách ly nhưng trong môi trường được khử trùng, lại giải quyết hiệu quả vấn đề mất nước cho cơ thể, giảm thiểu nguy cơ tử vong.

Tắm đứng giữa điện Càn Chính, bên nói, bên mỉm cười lắng nghe, vẻ khiêm nhường tràn đầy tự tin làm người ta phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Không ngờ bông hoa đồng nội vốn người đời coi thường ấy lại có hương thơm sâu kín đến vậy!

Lần này nếu nhờ vậy mà chữa trị bệnh thành công, Tắm thật đã lập công lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trắng, Đen

Qua buổi đó, Tắm không còn phải đứng hầu tại điện Càn Chính thêm lần nào nữa. Vua có rất nhiều phi tần, nếu để các bà lần lượt xếp hàng chờ đến lượt hầu hạ cũng phải mất đến vài năm mới quay về được người đầu tiên. Tất nhiên, không kể những nàng có phẩm giai quá thấp, sẽ không được để vào danh sách này.

Bù lại, Tắm lại gần như ngày nào cũng báo danh tại Thái y viện. Từ buổi thảo luận trên triều, các thái y tỏ thái độ kính cẩn hơn hẳn, thi thoảng sẽ hỏi cô những vấn đề mà cô đã đưa ra.

Tắm cảm khái, thời kỳ này các thái y cũng thật tận tâm, không có cái vẻ bảo thủ phun râu phì phì, gân cổ phản bác cái mới. Nếu họ không tin, sẽ vặn hỏi đến cùng, không nhượng bộ, nhưng nếu đã vỡ lẽ, được chứng thực, họ sẽ sáng khoái công nhận mà không đắn đo.

Tắm thật thích tính tình này, cũng thật lo âu, vì mớ kiến thức vụn vặt của cô đã muốn cạn kiệt rồi.

Tranh luận lớn nhất là quanh vấn đề có bù nước hay không? Rất nhiều thái y và các thầy thuốc dân gian thời này đều cho rằng, khi mắc tiêu chảy và tả, người bệnh nên kiêng uống nước, kiêng ăn đồ nhiều dưỡng chất, và uống chất chát để làm ngưng việc đi ngoài. Tắm kiên trì giải thích, họ cũng nghe, nhưng chưa tin, vì thế Tắm xin chọn một nhóm người bệnh đã bị cách ly gần kinh thành cho áp dụng theo phương pháp chữa bệnh bù nước đã pha thêm muối đường, ăn uống vệ sinh, nhiều dinh dưỡng và không vội vàng cầm tiêu chảy.

Đây thực ra là một cuộc đua giữa việc tháo nước ra và bù nước vào cơ thể. Qua một tuần, đã đạt được kết quả khả quan, người bệnh sau khi thải độc ruột dần cầm đi ngoài, cơ thể được bù nước và dinh dưỡng đầy đủ đã có sức chống lại bệnh tật. Từ số 20 người bị bệnh, trị khỏi được 17, người chết đều là trẻ nhỏ và người già, hệ miễn dịch yếu ớt. Đây đã là kết quả tốt nhất, vì với phương pháp chữa trị cổ truyền thường chỉ chưa đến 5 người trong số đó có thể may mắn sống sót.

Công nhận kết quả chữa trị, thái y viện nhân ra rộng rãi phương pháp của Tắm trong dân. Người dân được triều đình lo cho cái ăn, lại lo trị bệnh, cảm kích không thôi cứ hướng về Từ Cầm thành quý lạ. Tắm được xưng tụng là phật bà hiện thế, một số người không hiểu vô tâm hay có tâm, lan truyền giai thoại nhặt giấy xưa kia, xây dựng kỳ tích sống lại của Tắm thành một câu chuyện vô cùng ly kỳ, có vài chi tiết tương đồng với chuyện Tắm Cầm thời hiện đại.

Tắm tại điện Thuận Hy nghe mấy cung nga mặt mày hớn hở thuật lại có bao nhiêu bắt đắc dĩ. Sự thật đôi khi bị chìm chết bởi miệng đời, người ta bảo chết đuối trong nước bọt cũng quả không nói ngoa. Cô chỉ mong là Cầm sẽ không vì truyện này mà sinh xa cách với chị.

Câu chuyện đồn đại chưa được lâu, Tắm bỗng thấy các cung nga lại mang vẻ mặt khàng khác. Họ thường lên tẩm năm tậm ba thì thăm to nhỏ, khi Tắm vô tình trông thấy, sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, đầy vẻ sợ sệt, có nàng còn tái mặt rõ ràng. Tắm không hiểu cơ sự, cũng không thể tìm hiểu thêm từ ai khác, vẫn mang tiếng thất sủng, ngoài cung nga trong điện và Cầm ra, cô chẳng có mấy đối tượng nói chuyện riêng. Đến khi Cầm đích thân chạy đến tìm chị sau mấy ngày hôn dỗi đóng cửa thì Tắm mới vỡ lẽ.

- Em mà biết đũa nào bịa chuyện đầu tiên, em khoét mắt nó ra – Cầm đọc địa nói, khuôn mặt căm căm lại khiến Tắm tức cười.

- Em để ý chuyện đó sao, chị à, ai tốt chị đều biết trong lòng, không suy nghĩ này nọ cho đau đầu.

Tắm nói lời này, cũng là kín đáo dạy Cầm. Cầm vốn sôi nổi, thẳng tính, có thể hình dung là “ruột để ngoài da”. Tắm chỉ lo em bị thua thiệt, đã nhiều lần nói lý với Cầm, nhưng cô em gái này nhiều lúc quả thật là vô cùng khó bảo.

- Nhưng chị bảo hoàng thượng, rồi trong cung, cả dân chúng nữa, nếu họ nghe rồi tin theo thì phải làm sao? Em từng nghe mẹ kể, có người đàn bà bị vu là phù thủy, bị dân cạo đầu cho vào lồng heo dìm chết đấy – Nói xong đôi mắt mắt cự ly của Cầm nhắm tịt lại, chắc vì hình dung ra cảnh tượng đáng sợ.

- Chẳng sao đâu em, chị là người thế nào, người có lòng sẽ hiểu, sao phải để ý mấy lời bịa đặt.

Lời này là Tẩm an ủi Cám, cũng là tự trấn an bản thân. Chứ hậu cung là nơi ra sao, Từ cấm thành lại là chốn thế nào, có thể dung chút vẩn này hay không cô còn không dám chắc.

Ngày hôm sau, trong buổi chiều sáng, Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử và Cáo thụ Trung phụng đại phu cùng bắt tay dâng tấu, ngụ ý là, từ xưa thế nước lũ mạnh thường về mùa Thu, năm nay lại bất thường dâng lũ gây vỡ đê, hại chết bao người dân vô tội giữa mùa hè nóng bức, hẳn là có điềm xấu gì! Hay là do quái khí nặng nề, tàn phá long mạch. Lại nghe có chuyện yêu ma, quỷ quái đội mồ sống dậy, thâm nhập, cần quét hậu cung, gây cái chết bất thường cho Hiền phi, làm triều đình sóng gió không yên.

Vua nghe xong, quãng bản tấu trúng mắt Phó đô ngự sử quát lớn:

- Phải chăng ý khanh là trăm ngày ngày đều ngủ với yêu ma, quỷ quái...

- Muốn tâu hoàng thượng, thần không có ý đó, trước nay yêu ma, quỷ quái thường khoác lên cái vỏ đẹp đẽ, mị hoặc lòng người. Từ xưa đã có bao lần chứng như Đất Kỵ, Bao tự...

Nói rồi ngự sử can trường ngẩng cao đầu, nước bọt phun như mưa, kể ra những câu chuyện từ cổ chí kim, lại dẫn những chứng cứ đầy sức thuyết phục về loạn hậu cung các triều đại trước, đầy vẻ căm phẫn, chính trực tựa như đã sẵn sàng sống chết để đổi đầu, tiêu diệt.

Vua nhú mi buồn chán, quay sang Cản chính điện đại học sỹ đang đứng nghiêm trang lắng nghe:

- Cản chính điện đại học sỹ, khanh thấy thế nào?

- Muốn tâu hoàng thượng, Những điều phó đô ngự sử nói cũng đều là sự thật, không phải bịa đặt, thiên tai hay do thế lực yêu quỷ hoành hành, mà việc Hiền phi chết không rõ nguyên nhân cũng làm hậu cung lo lắng không yên, thần trộm nghĩ nhân dịp này làm một cuộc tra xét cũng không phải là không thể. Có thể an lòng người mới là quan trọng.

Cản chính điện đại học sỹ, tuổi tầm ngũ tuần, vẫn mang dáng dấp thẳng tắp như bút kiên định đứng, chực vị quan phía sau cũng nói đứng đằng sau, ào lên hô lớn theo “Kính xin hoàng thượng tra xét” như sóng dậy.

Vua lạnh nhạt thu tất cả vào mắt, hừ nhẹ trong lòng “Thật nghĩ trăm là bù nhìn mặc sức bày bố sao! Lại hòng lấy đông ép buộc, lấy vài bọc kim, đổi trắng thay đen”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Giang Sơn, Mỹ Nhân

Cản chính điện đại học sỹ cùng với Văn minh điện đại học sỹ, Võ hiệp biện đại học sỹ, Đông cung điện đại học sỹ đều là chánh nhất phẩm - tạo nên tứ trụ triều đình. Thời bình, Vua lựa chọn từ quần thần bốn viên quan cao cấp này để làm cố vấn và là thành viên Viện cơ mật. Khi có biến, bốn viên quan đó mặc nhiên trở thành phụ chính đại thần và lập ra Hội đồng phụ chính.

Nói về chuyện xa xưa, Vua vốn chỉ là một trong số 87 người con trai của Thái thượng hoàng. Mẫu thân ngài lại xuất thân từ một thế nữ thấp kém. Thái thượng hoàng gặp bà trong một lần đi dạo trong cung, thấy người thiếu nữ đang lội nước giặt đồ thì sinh lòng, lâm hạnh bà ngay tại chỗ. Khi bà mang long thai, do chưa được Tôn nhân phủ, Quốc sử quán ghi vào danh sách, bị cho là thông đồng với nam nhân khác, suýt bị đánh chết. May mà thái giám theo hầu Thái thượng hoàng hôm đó là người có tâm, biết chuyện vội báo lại liền cứu được mạng bà trở về. Bà thành công sinh hạ một hoàng tử, nhưng phân vị quá thấp, cũng bị Thái thượng hoàng vô tâm lãng quên, vẫn sống một đời nghèo khổ, rồi mất sớm vì lao lực, thương tâm. Lúc này, Vua mới được đưa về nuôi nấng dưới trướng Hoàng thái hậu bây giờ, được cho học hành, được đối xử như một hoàng tử.

Xuất thân không mấy vẻ vang nên Vua rất ý thức việc lấy những điểm khác để bù lại. Trong số các hoàng tử đồng lứa, ngài nổi trội là một người hiền hậu, kiến thức uyên bác, có tài trị nước. Nhưng sẽ là không đủ nếu thiếu đi sự trợ giúp của bộ ba tứ trụ triều đình thời bấy giờ là Cản chính điện, Võ hiệp biện và Đông cung điện đại học sỹ, trong đó đứng đầu là Cản chính điện đại học sỹ - cũng là cha của Hoàng quý phi.

Vua thuận lợi lên ngôi, tất nhiên không tránh khỏi vài vết máu tanh, vẫn nương tựa vào sự giúp đỡ của bốn vị để điều hành công việc đất nước, mối quan hệ nhìn chung vô cùng hòa hảo, Vua tột lòng đã duy trì được 20 năm.

Nay, Vua đã tứ tuần, mà trẻ nhất trong tứ trụ là Cản chính điện đại học sỹ cũng ngoại ngũ tuần, các vị còn lại tóc đã bạc cả, một thế hệ mới 78 hoàng tử, trong đó hai người con trai của Hoàng quý phi, người 18, người 15, đều đã bước sang tuổi có thể bàn việc chính sự. Thật là tre già măng mọc, sóng sau dòn sóng trước.

Thái giám Nguyễn Toàn chính là đệ tử của vị thái giám già khi xưa đã cứu mẫu thân Vua. Ông là người biết khá rõ nội tình, những bước đi của Vua,

những máu và nước mắt Vua đã gạt đi trên con đường đế vương của mình. Càng biết, lại càng im lặng, càng như cái bóng của chính nhà Vua, lặng lẽ đứng đó chờ ngai khi ngoảnh lại sẽ không thấy mình quá cô độc.

Hôm nay, ông lại theo chân Vua ra bên chái hông điện Cần Chính. Cái lồng son son thiếp vàng giờ trống trải, giữa chiều muộn, lọt qua nan lồng vài tia nắng cuối cùng, hắt lên bóng Vua như thể một tảng giam giữ. Vua đứng hồi lâu, đến khi tắt hẳn nắng, khuôn mặt dần chìm trong bóng tối thâm u. Ngài bỗng thở dài, rồi lầm nhảm một mình, tai không còn tỉnh ông chỉ nghe được một chút, gì mà đã cố mà không giữ được, gì mà xác mà hồn.

“Haiz!” - Ông thở dài trong lòng, cũng đến lúc tìm một kẻ thành thật, tư chất tốt bồi dưỡng dần dần, cái thân xác này quả đã già thật rồi.

Buổi tối, sau khi phê duyệt xong tấu chương, Vua đột nhiên hỏi ông về thẻ bài của Hiền tần. Ông toát mồ hôi, vội trí trá khất lần rồi lén lút lấy ra cái thẻ ngà in chữ vàng vốn đã cất sâu dưới đáy hòm. Thật là khó dò như lòng Vua, rõ ràng lần trước, lúc Vua gọi ông vào, ông đã thấy Hiền tần kia nằm yên như tắt thở, trên cổ còn hằn lên vết đỏ tím hình bàn tay, còn nghe Vua quát “Đưa nàng ta đi cho khuất mắt ta”. Ông thực đã nghe lời mang khuất đi thật xa rồi, nay bị hỏi đột ngột, nếu Vua tức giận phạt ông cái tội tự chủ trương, thân già như ông cũng không chịu nổi.

Vua cầm thẻ bài ngắm nghía hồi lâu, lần thứ hai trong ngày ông thấy ngài thở dài. Ông vốn bẩm sinh thiếu sót, không hiểu chuyện nam nữ, thấy cảm xúc của Vua với vị Hiền tần này thật kỳ lạ. Từ buổi đầu lâm hạnh nàng ta, đến lúc gặp lại rồi lệnh đưa nàng ta về cung, cứ tưởng đã là ân sủng nhất rồi, lại xảy ra nhiều chuyện, đầu độc, chết đi sống lại, về cung làm rõ vụ án oan sai, được sủng hạnh một đêm rồi phút chốc lại rơi xuống đáy.

Bản thân ông, Vua sai gì thì làm nấy, nào có tự dám tư hào gì đi lót chân cho ai. Tuy lạ lùng việc Vua bảo ông về quê Hiền tần có xảy ra chuyện gì cũng không được xen vào, nên Hiền tần bị hại chết rành rành nhưng ông vẫn yên lặng. Người đưa tiễn thì cứ cảm, về nộp cho Vua, Vua còn khen ông “Xem ra giá trị của người cũng thật lớn” – Làm ông toát mồ hôi lạnh, bước khễ nói nhẹ suốt cả tháng liền, cật lực tránh mọi sai lầm.

Ông trộm suy đoán, Vua cho triệu Hiền tần có liên quan đến việc xảy ra hồi sáng tại điện Cần Chính. Sống từng này tuổi, trong thâm cung có đầy rẫy những chuyện kỳ bí, là ông mới không tin chuyện Hiền tần chết đi hóa lệ quỷ về gây rối hậu cung. Cùng lắm chỉ là cô thôn nữ chân lấm tay bùn, được Vua sủng ái một chút, lại gặp cơ duyên xảo hợp thoát chết mà thôi. Chưa kể nhờ có Hiền tần mà bao nhiêu người dân thần kỳ thoát chết, không tồn vinh cũng thôi, lại quay sang hại nhục người ta như thế.

Thật là, thứ độc ác nhất chính là miệng lưỡi thế gian, thâm hiểm nhất chính là lòng người!

Mãi suy nghĩ, thái giám Nguyễn Toàn đi vượt qua mấy tên thái giám cấp dưới, khẽ ho một tiếng, mới bước trở lại và chỉ cho chúng mấy chỗ còn chưa dọn sạch. Nghe ông dặn dò đón người, mấy tên còn non trẻ, miệng để trên đỉnh đầu, lại dám ngang nhiên thắc mắc sao nay Vua cho đòi Hiền tần, bị ông nạt cho tối tăm mặt mũi. Thực chất Vua cũng mới chỉ truyền gọi hậu cung trở lại nửa tháng gần đây, chủ yếu là mấy phi tần bậc cao, đã có nhiều đóng góp, hay có người nhà lập công lớn trong cuộc chiến chống lũ lụt vừa qua. Hiền tần cũng lập công lớn, nhưng là thị phi giăng đầy trời, chẳng ai nghĩ Vua có thể để tâm đến trong thời gian này.

.....

Tắm lại một lần nữa trải qua thủ tục rườm rà của việc thị tắm. Đến khi cô đứng trước giường, Vua đã nằm yên như say ngủ từ lúc nào. Tắm lên nhìn gương mặt người đàn ông mình chung chăn gối bấy lâu. Trong ánh nến vàng nhạt, mặt mày ngài vẫn không mất đi vẻ góc cạnh. Tuổi đời chắc đã đến bốn mươi, hàng lông mày đậm xéch cao về tóc mai, cặp mắt tuy nhắm lại vẫn rõ nét như được điêu khắc, sống mũi cương nghị, bờ môi rắn rỏi. Hình dung không phải một người đẹp trai, nhưng đường nét tổng thể phù hợp và đặc biệt tràn đầy hơi thở đàn ông mạnh mẽ. Tắm trộm nghĩ, nếu đã chấp nhận hòa nhập cùng thân thể này, phải chăng cô cũng nên mở lòng nhìn nhận ngài, không phải như Vua một nước, mà như người chồng của mình, phải chăng cô cũng nên mài nhẵn những gai góc trong lòng, quên đi những đau đớn đã qua.

- Em ngắm đã đủ chưa? – Vua đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào Tắm, không để cô kịp thực hiện mấy nghi lễ quỳ lạy rườm rà, vẫy tay ra hiệu cho cô đến gần.

Tắm quỳ sát giường, khuôn mặt tuy đã khéo léo giấu đi, sự thấp thỏm vẫn còn lộ ra nơi tấm chăn đỏ trễ xuống, trắng hồng mê người. Vua lại như không để ý, lưỡi biếng nằm tại chỗ, bàn tay to lớn khẽ lùa qua má Tắm, nâng gáy cô lên:

- Em nhìn ta này – Vua nhẹ nhàng yêu cầu.

Tắm từ từ ngẩng đầu, ngạc nhiên đong đầy trong đôi mắt nâu nhạt, gò má trắng mịn ửng hồng, môi mọng khê hé. Lạc trong ánh nhìn trong trẻo ấy, Vua đột nhiên thở hắt ra, bàn tay không tự chủ trở lại vuốt ve má cô:

- Em còn trẻ quá, lại kiên cường đến thế, như đóa sen nơi bùn lầy, thật làm ta chói mắt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Buông Bỏ

Đột ngột tay Vua ghì Tắm lại, đôi môi như chớp chiếm lấy môi cô, mạnh mẽ tách ra đôi môi hồng phấn, xen vào tận bên trong, chiếc lưỡi không kém thế

ào ạt xông tới cuốn lấy lưỡi cô, vờn quanh, thân thiết. Tấm sững người, đôi mắt nâu còn không biết cách, mở to tràn đầy kinh ngạc, tim tự dưng nhói đau kỳ lạ. Vua thế mà lại đang hôn cô. Không chỉ riêng với Tấm, mà như cô từng thấy, những khi gần các phi tần cung nga khác, Vua chưa bao giờ hôn họ. Ai cũng có nhiệm vụ lấy lòng Vua, còn ngài chỉ việc chờ đợi hưởng thụ. Nên là Tấm không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Vua có vẻ bất mãn về cứng nhắc của Tấm, liền cắn vào môi cô trừng phạt. Môi rách nhẹ, mùi máu ngai ngái, vị mặn đặc trưng tràn đầy miệng cả hai. Vua khẽ liếm môi Tấm, mắt nhìn xoáy vào tận sâu trong con ngươi nâu nhạt kia, bỗng nhiên cảm nhận rõ sự giật thót của hai thân thể. Đôi tay vững chãi của ngài xốc mạnh Tấm lên giường, đầu chôn vào hõm cổ cô hôn liếm, không đủ lại chạy xuống cầu thêm mềm êm nơi gò ngực căng tròn. Tay ngài hấp tấp gạt đi lớp chăn đỏ phiền phức, lòng bàn tay đàn ông mạnh mẽ xoa nắn mạnh bầu ngực, làn da bụng mượt mà, môi hôn lên cái rốn sâu đẹp đẽ, thậm chí còn đảo đầu lưỡi trong đó làm Tấm giật nảy người, chân tay phản ứng co lại kẹp Vua trong một vòng ôm khít khao.

Vua ngẩng lên nhìn Tấm, nhìn thẳng vào sự ướt át mê ly nơi đáy mắt cô, con ngươi cũng bùng lên con nóng cháy, con xúc động kỳ lạ như muốn bóp nát, muốn nghiền qua tất cả, lại đổi thành một cái hôn trần trọc. Hai thân thể đã thoát hết chướng ngại, áp vào nhau gần sát, tràn đầy cảm xúc là làn da nóng ấm, sức lên là mùi cơ thể riêng biệt của đàn ông và phụ nữ, lại hòa quyện hoàn hảo đến thế, ngọt ngào đến phát cuồng.

Một tay Vua nâng cổ Tấm, để chiếc lưỡi càn đào sâu khám phá, tay còn lại chạy tới nơi đàn bà, khẽ vờn quanh như an ủi, dịu dàng mơn man. Chưa bao giờ được trải qua những khiêu khích dồn dập như thế, Tấm nóng bừng đến từng tắc cơ thể, mỗi lỗ chân lông đều như dân nờ, mồ hôi tinh mịn rịn ra mang theo càn nồng đậm hương phụ nữ làm chính bản thân cô cũng xấu hổ lẫn choáng ngợp. Bàn tay Vua bên dưới làm cô thật không biết làm sao, lí trí bảo không được phép chống lại, nhưng vòng eo, cái hông thì tự động uốn, như vừa muốn tránh xa, lại vừa muốn đến gần, sau cùng bàn tay can đảm bắt lấy tay Vua, giọng nghẹn ngào:

- Thiếp khó chịu.

Khác với sự thấp thòm của Tấm, Vua đột nhiên cười lớn, tiếng cười như chuông khánh, mang đầy âm điệu vui vẻ hải lòng. Ngài nhanh chóng đề lấy đôi chân muốn khép lại, chen hẳn vào giữa, bàn tay sau gáy Tấm đẩy đầu cô lên, ánh mắt lạ lùng sáng như sao, khuôn miệng như tạc nhả rõ từng lời:

- Em nhìn ta này, nhìn kỹ vào, chỉ được phép yêu mình ta, nghĩ đến mình ta, không còn ai khác, em đã nhớ chưa! – Sau lời cuối cùng, Vua nhấn mạnh hông, đưa vật đàn ông kiêu hãnh chìm vào người Tấm. Cô thở dốc, kinh ngạc khi không thấy một chút đau đớn nào, vòng bao bản thể cô chặt chẽ, ôm ấp lấy Vua, mỗi khi ngài mạnh mẽ thúc vào, lại đáng xấu hổ muốn thít chặt lấy.

Dường như chưa bao giờ Vua từng kiên nhẫn đến thế với ai trong đời, ngài chắc nịch trao bản thân mình cho cô, chứ không phải là đòi lấy, không chút hoang mang thu trọn những biểu cảm của cô vào mắt, biết cô đích xác đang ở với mình, cả thân thể và tâm hồn, lòng chột dâng lên một thứ thỏa mãn chưa từng có.

Thế là ngài biết mình không xong thật rồi, lòng nghĩ, tay càng ghi thêm thân hình người phụ nữ này vào lòng, hông càng chuyển động mạnh mẽ, muốn đem tất cả cùng hòa lẫn, cùng bùng nổ. Đến khi nghe tiếng nấc nghẹn của Tấm, thấy cô khẽ lắc mái tóc đen đã nhể nhại mồ hôi, một cảm giác thư sướng không gì sánh được như pháo hoa xộc bung trong lòng.

Vua ôm chặt chẽ Tấm, để đầu cô áp vào cổ mình, tự dưng ấm nóng trào ra khỏi mắt, miệng bật ra tiếng như thể phẫn nộ, như con thú gầm gào bi thương, rồi dần lắng xuống cảm nhận những mằm mống đang trôi đi, tràn vào cơ thể Tấm như bị hút lấy. Ngài ngả ra nệm, tay vẫn ôm chặt Tấm, trong hít thở của mình lại cảm nhận rõ ràng hít thở của cô, hai lồng ngực kề nhau dinh dính mồ hôi, mùi hương ân ái tràn ngập từng tắc da thịt. Chỗ kia vẫn gắn kết chặt chẽ, ngài còn bất mãn với Tấm khi cô muốn nhích ra xa, tay vợ thêm chút chắn nhét đầy dưới mông.

Chính Vua cũng không muốn nghĩ tại sao nữa, đêm nay cứ như vậy, ngày mai là chuyện ngày mai, còn bây giờ chỉ cần ôm chặt người trong tay là được rồi.

Phía ngoài thấy lâu không có động tĩnh liền hỏi vọng vào:

- Thừa hoàng thượng...

- Ở nguyên ngoài đó – Vua trầm giọng, dùng cả tay chân đè lại thân thể không yên trong lòng – Sai người về điện Thuận Hy lấy bộ đồ cho Hiền tần, nhớ cái miệng của người, Hiền tần tối nay là bị phạt quỳ ở chỗ tắm.

- Dạ, thừa hoàng thượng...

Mùa hè nóng bức, vừa hoan ái xong nhiệt khí càng tăng, thật muốn tắm rửa một chút, nhưng là Vua ôm chặt lấy Tấm, không để cho cô cựa quậy chút nào. Trong không khí quấn quanh thứ mùi ngượng ngùng làm Tấm rậm rịt không yên. Cô đánh liều ngước lên nhìn Vua, liền thấy ngài cũng đang cúi xuống nhìn mình, trong con ngươi không có vẻ buồn ngủ, lại như tràn đầy tâm sự.

Vua thấy chắc cũng đủ thời gian liền thả Tấm, từ nơi kết hợp tràn ra dịch ái làm Tấm càng thêm đỏ mặt. Vua không để cô xuống giường, bản thân sắp gối tựa lưng, ôm Tấm vào lòng, bàn tay không yên phận còn xoa nắn khắp nơi nhè nhẹ.

- Ta có chuyện cần nói với em – Vua mào đầu – Chắc em có nghe chuyện đồn đãi mấy ngày gần đây, ta không để tâm, nhưng những kẻ khác lại muốn bôi chuyện, ta không thể lấp đi, chỉ có thể thiết thời em. Em chỉ cần nhớ dù có chuyện gì xảy ra, nhớ luôn kiên định tin vào ta, ta sẽ không để em bị hại.

- Vâng, thừa hoàng thượng – Tấm ngoan ngoãn đáp lời, Vua đã bảo đảm như thế, với năng lực của ngài cô không có lý do không tin.

- Nếu, giả sử như em có gì – Tay Vua đặt nơi bụng Tấm ấm nóng – Hãy chỉ báo lại với Nguyễn Toàn thôi, hẳn theo hầu ta đã lâu, là người ta tin tưởng.

Tấm không dám nói gì thêm, lờ mờ hiểu được những hành động hôm nay của Vua, trong tâm xôn xao những suy nghĩ rối rắm. Cô rất rõ cách tính ngày thụ thai, cũng biết mấy ngày này cô rất dễ có, chỉ là nếu nguy cơ vậy quanh sao nhà Vua còn mạo hiểm gieo mầm trong cô.

- Nếu có chuyện xảy ra, ta sẽ cho người đưa em an toàn xuất cung, chỉ cần nhớ lời ta dặn – Vua bắt cảm Tấm khiến cô đối thẳng mắt với ngài – Nếu không phải ta đích thân đi đón, hoặc là Nguyễn Toàn, em không được trở lại, hãy đi thật xa, nhớ không được quay lại tìm ta vì bất cứ điều gì!

Biểu cảm của Vua quá nghiêm túc làm Tấm chỉ biết trân trọng gật đầu. Vua xúc động ôm chặt Tấm vào lòng, dùng nụ hôn thay muôn ngàn lời muốn nói, cuối cùng cuốn thành một khối, lại bắt đầu giai điệu ái ân. Cả phòng nóng rực như giữa lò lửa, người Tấm như được vớt ra từ chậu nước, ướt át, mềm mại.

Niềm vui thích, sự thống khổ, hội hợp và phân ly, tất cả như phát cuồng, vùn vụt làm những tấm rèm vàng trịch như lay động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Diễn Tuồng

Sáng sớm, tin Tấm được Vua truyền hầu ngủ lại thành bị phạt quỳ cả đêm tại điện Càn Thành làm không ít kẻ vui sướng. Các bà túm lại, xì xầm to nhỏ, có người còn quả quyết đã trông thấy Tấm bị dẫn trở về điện Thuận Hy trong vô cùng chật vật.

Hiếm khi thấy các bà đồng lòng đến vậy kể từ khi Vua triệu hầu ngủ trở lại. Thế mới sức nghĩ, niềm vui của con người nhiều khi thật biến thái, cả một đàn ruồi nhặng bầu lại vui sướng nhấm nháp vết thương của kẻ sa cơ, cũng còn chưa ngộ ra rồi sẽ đến thời khắc của mình.

Tấm vốn xuất thân từ dân gian, bước đến ngày nay đã là vô hạn ân sủng. Bàn tay cô trắng trẻo, không có tiền nắm chắc, không có gia tộc kê lưng, thế mà kỳ diệu liên tiếp thăng phẩm giai lên tam giai tần. Người cao hơn thì thấp thỏm sợ cô leo lên cướp chỗ tốt, kẻ dưới thấp thì càng mong cô ngã xuống để dẫm đạp leo lên.

Là đời quá lạnh bạc hay nhân duyên của Tấm quá thấp, cô cũng không muốn suy nghĩ nữa. Người ta ném gạch đá cô thản nhiên nhận, giữ lại không khéo còn xây được cả thành trì. Đã có lời của Vua, cô cũng giữ tâm tĩnh lặng chờ đợi tất cả. Bây giờ cần nhất là bản thân cô phải thấu suốt. Giữa lưới nhện trùng trùng, càng quấy chỉ càng thêm bị quấn chặt vào hơn mà thôi.

Nhớ đến buổi sáng lúc chia tay, Vua còn lưu luyến ôm chặt cô như muốn khám sâu vào thân thể. Nhiệt độ nóng hổi truyền đến dường như đã làm bốc hơi những vết loang đau thương trong dĩ vãng. Tấm yên lặng trong vòng tay ngài, mắt bỗng đóng đầy lệ. Làm đế vương, quyền lực dầu đứng đầu thiên hạ, cũng thấm thía cụm từ “thân bất do kỷ”, muốn yêu thương một người còn phải trải qua nhiều cung bậc, đi qua nhiều khúc quanh như vậy.

Tấm đã cảm nhận được tấm chân tình ấy, chỉ là không biết đối đáp ra sao cho ổn, nếu lạnh lùng sẽ làm ngài thương tâm, nếu quá quy lụy dựa cả vào ngài sẽ thêm bao gánh nặng. Nên là cô chỉ biểu hiện sự mong lung, như thế Vua sẽ không quá suy nghĩ, sẽ mạnh tay làm những gì ngài muốn. Tấm tự nhủ, ngày mai còn xa, chỉ có giờ phút này, hiện tại trong cái ôm của ngài, mọi thứ mới lộ ra chân thực nhất.

Tấm yên bình tại điện của mình 3 ngày, sang ngày thứ tư, cô được truyền gọi đến cung Khôn Thái. Thân là phi tử Vua, mới đang trong quá trình tra xét nên Tấm không phải trình diện tại nơi chuyên trách. Khi cần, cô sẽ được đưa tới cung Khôn Thái để đối chất, đã nhận tội mới chuyển sang Đại lý tự tiếp tục xử lý. Trường hợp của Hiền phi, còn chờ bước chuyển sang Đại lý tự, lại chết không rõ ràng, nay buộc tội sang Tấm, cũng không biết kẻ muốn vu vạ kia dựa vào điều gì. Chả lẽ bảo cô lúc đang hôn mê có thể điều khiển âm binh bắt nạt ta từ nơi giam giữ ném vào vạc nước sôi hay sao?

- Thần thiếp Hiền tần khấu kiến hoàng thượng, Hoàng quý phi - Tấm quỳ xuống làm lễ, mắt giữ tiêu cự nhìn xuống dưới, không may may để tâm hình ảnh trước mặt.

- Mời Hiền tần đứng dậy - Chất giọng mềm mại của Hoàng quý phi vang lên.

- Tạ ơn hoàng thượng, hoàng quý phi.

- Hôm nay ta mời Hiền tần đến đây là vì một chuyện - Vẫn giọng Hoàng quý phi - Gần đây không biết Hiền tần có nghe chuyện đồn đãi về yêu ma làm loạn hậu cung hay không? Tuy là cả hoàng thượng lẫn ta đều không cho là thật, nhưng nếu để lan truyền mãi thế cũng thực không tốt cho việc an ổn hậu cung. Rất tiếc, kẻ tung lời đồn đã nhắm thẳng vào Hiền tần, nên việc mời Hiền tần đến đây hôm nay quả là vô cùng bất đắc dĩ. Aiz...chính người cai quản hậu cung như ta đây cũng vô cùng có lỗi, đã thất trách để xảy ra nhiều chuyện như thế, lại để Hiền phi nàng ấy chết thật thương tâm, mong là Hiền tần có thể giúp ta, là trả lại công đạo cho nàng ấy, cũng là chứng minh sự trong sạch cho Hiền tần.

Hoàng quý phi vừa nói đến đoạn thất trách đã quỳ xuống cạnh Vua tạ tội, giọng nói cảm xúc, u sầu, ướt đầm.

Những tưởng sẽ không có cơ hội chứng kiến mấy tuồng cũ rích thường chiếu trong phim cổ trang Trung quốc, giờ lại được tự thân trải nghiệm, đủ khiến Tấm nổi cả da gà.

- Vắt và cho nàng rồi - Giọng Vua vang lên làm tim Tấm còn run rẩy hơn - Nàng còn bận bao chuyện giúp đỡ trẫm, trong khi kẻ ác thì ở trong tối, hành

động không để cho người ta manh mối nào, thật sự không thể trách năng được.

- Tạ hoàng thượng cảm thương.

Đứng chờ cho đoạn phu thê tình thâm trôi qua, Tấm không khỏi thấy khó chịu trong lòng.

Dù diễn hay không, vốn dĩ Vua cũng là nhân vật ẩn chứa vô vàn bất công trong thế giới này. Vua có thể rất nhiều phụ nữ, nhưng những người phụ nữ của ngài lại chỉ được phép biết mình ngài. Hôm nay Vua có thể ngọt ngào với người, ngày mai đã công nhiên ôm ấp người khác, lại không gặp bất kỳ rào cản nào, cả về tâm lý, xã hội hay pháp luật.

Tấm không thoải mái, khóe môi khẽ trễ xuống, cũng mang dáng dấp người đàn bà ganh ghét, không hận mà phản ứng cực kỳ phù hợp với tình hình trước mặt.

- Chẳng hay Hiền tần có điều gì muốn nói - Vua đột ngột nhắc làm Tấm giật mình, vội nở nụ cười đã thuộc nằm lòng.

- Thần thiếp không có ý gì - Tấm càng cúi thấp đầu về phía dưới - Được phân ưu giúp hoàng thượng và hoàng quý phi là vinh dự của thần thiếp.

- Rất tốt, xem ra không có bài học nào là thừa cả, có điều hôm nay trẫm chỉ ngồi nghe, tất cả mọi việc sẽ do Hoàng quý phi xử trí, người chỉ việc nghe lời ngài ấy là được - Vua nói xong còn thâm tình cầm tay Hoàng quý phi đỡ dậy, lại vỗ về tay nàng ta như đang khích lệ.

- Thần thiếp tạ hoàng thượng đã tin nhiệm, có điều cho phép thiếp mời một người nữa vào tham dự cùng, là người hoàng thượng rất quen thuộc, chuyên quản về văn hóa, tín ngưỡng nước ta - Văn minh điện đại học sỹ.

- Trẫm cho phép.

Sau lệnh Vua cho đòi, một vị mũ mào cân đai chỉnh tề bước vào, làm xong đại lễ, liền đứng nghiêm cẩn cách Tấm chục bước.

Không hổ là quan văn, lại quản về văn hóa, tuy đã tầm lục tuần, tóc bạc da mồi, nhưng cung cách vô cùng nghiêm cẩn, từng nếp quan bào gọn ghẽ, lưng như cán bút, mang nét điển hình của một người có khuynh hướng gia trưởng, độc tài.

Tấm vô thức thẳng lưng hơn, không thể để ông già này đến dáng đứng của mình cũng bối rối được.

Sau vài lời khách sáo, Văn minh điện đại học sỹ quay sang Tấm, tay chấp lại giữ lễ.

- Xin phép cho vi thần mạo muội, lệnh bà phải chăng đã từng chết đi sống lại?

- Chuyện đó là có thật, ta đã từng chết đi, sau đó sống lại lúc đang tiến hành chôn cất.

- Xin hỏi tiếp lệnh bà, vậy có ai là người chứng kiến việc đó?

- Là mẹ kế ta và một người dân làng.

- Vì thần có thể gặp họ được không ạ?

- Thứ lỗi cho ta hiện giờ cũng không biết bọn họ còn sống hay đã chết - Tấm biểu lộ rõ sự thương tâm - Con lũ vừa qua đã làm mất tích không ít người, họ vẫn chưa có tin tức.

- Vì thần xin chia buồn cùng lệnh bà. Nhưng như thế sẽ không ai chứng thực được câu chuyện thần kỳ của bà, cũng có nghĩa câu chuyện thần tiên giúp lệnh bà sống lại sẽ không được công nhận.

Sao nào - Tấm trầm nghĩ - chẳng lẽ lại còn muốn dồn ép mình vào tội dối trá, khi quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Kim Thiên Thoát Xác

- Lại xin hỏi lệnh bà, trong án của Hiền phi, lệnh bà có nói thần tiên về báo mộng cho bà rằng có kẻ muốn hại chết Mỹ nhân, vậy phải chăng cứ khi nào bà gặp hiểm nguy sẽ có thần tiên trợ giúp?

- Điều này ta không khẳng định - Tấm giữ giọng khiêm nhường, trong lòng đã thầm nghĩ ông già nhiều chuyện này mấy chục lần.

Nửa canh giờ trôi qua, ông ta vẫn chưa chịu thôi hỏi đi hỏi lại.

- Trước đây, quả là thần tiên đã mấy lần báo mộng cho ta, nhưng ta không khẳng định là sẽ tiếp tục nếu ta gặp tai ương khác.
- Vậy thì bản thân lệnh bà phải chăng cũng không hề có bản lĩnh thông thiên, không phải là thần tiên giáng thế?
- Ta chưa bao giờ nói điều đó.
- Đúng vậy thưa lệnh bà, đó chỉ là lời dân gian đồn đãi, cũng như lời đồn cho bà là ác quỷ hiện thân quấy phá, gây hại...
- Xin đại học sỹ cân trọng - Tẩm chưa kịp phản ứng, Hoàng quý phi đã lên tiếng - Đứng trước mặt ngài dù sao cũng là tam giai tần, xin ngài giữ cho lời nói.
- Là thần đã lỗi mạng rồi - Văn minh đại học sỹ nhanh chóng nhận lỗi.

Tẩm suy ngẫm, càng lúc càng hiểu được tại sao vị Hoàng quý phi này có thể vượt qua bao người phụ nữ tài sắc, chống lại định luật đào thải của thời gian để ngồi vững trên vị trí vinh quang vô hạn như ngày nay. Không hẳn là sự giàu có, gia thế cường đại, mà chính bản lĩnh tự thân của nàng ta mới là yếu tố đóng vai trò chủ đạo.

Được một lát, vị quan nhất phẩm lời lẽ móc xoáy không khác nào luật sư thời hiện đại, kiên cường xốc lại tinh thần, quay sang chấp tay trong nỗi ngao ngán của Tẩm

- Thần xin tiếp tục hỏi, vậy lệnh bà không công nhận cả hai lời đồn đãi trên phải không ạ?
- Đúng ta không công nhận.
- Vậy lại thứ cho vị thần tò mò, tại sao trong án của Hiền phi, bà lại tin vào lời của thần tiên trong khi chính bà còn không công nhận mình có bản lĩnh có thể liên lạc với các thần tiên, hay phải chăng tất cả chỉ là những tưởng tượng trong đầu bà.
- Dù rồi - Tẩm chưa kịp dẫn ra những sự kiện liên quan đến việc báo mộng cho con người, vốn đã được lưu truyền từ xưa trong lịch sử, điển hình như chuyện gươm thần để mình chứng, thì tiếng Vua đầy vẻ buồn chán đã cắt ngang.

Trên ghế cao, Vua ngồi vô cùng tùy ý, tay chống cằm, chẳng có vẻ gì là đang ở trong một cuộc tra xét hệ trọng liên quan đến mạng người.

- Văn minh điện đại học sỹ, trẫm thấy khanh thật là vòng vo quá, là khanh muốn nói ái thiếp của trẫm dối gạt, hay là ám chỉ trẫm là hôn quân, mù quáng tin tưởng, dẫn cáo vào nhà, tùy tiện hàm oan cho người... hửm?!

Sau tiếng cuối kéo dài đầy vẻ giễu cợt, Vua thần nhiên chiếu tướng vị đại học sỹ già, ánh mắt như rắn quen thuộc, lạnh lẽo làm lòng người phát run. Ngay lập tức Văn minh điện đại học sỹ thẳng tắp quỳ xuống, giọng không tránh khỏi rung động.

- Xin hoàng thượng tha tội, vi thần nào dám có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như thế. Hoàng thượng là đáng chí tôn, sánh ngang trời đất, lời hoàng thượng đã công nhận không ai có thể phủ nhận. Chỉ là vi thần làm theo chức trách, muốn phân ưu cùng hoàng thượng, hoàng quý phi, muốn giúp Hiền tần chứng minh được sự trong sạch. Là vi thần đã nôn nóng dùng sai cách, xin hoàng thượng khai ân cho vi thần sửa sai.

- Quả là cần sửa sai - Vua thông thả cất lời - Vậy theo khanh, nên sửa sai thế nào?

- Xin kính nhờ hoàng thượng chỉ bảo - Đại học sỹ thức thời khầu đầu.

- Trẫm đã tuyên bố sẽ không tham dự vào chuyện hôm nay, có phải không ái phi!

- Dạ, thưa hoàng thượng, là chúng thần trí lực non kém - Hoàng quý phi nhanh chóng nắm bắt tình hình, thuận theo tung hứng - Quả thật cần có bàn tay hoàng thượng diu dắt.

- Trẫm ấy à - Vua vừa lòng vỗ nhẹ tay Hoàng quý phi đang đặt nơi tay mình - Cũng đơn giản thôi. Cứ quanh quẩn tranh cãi vấn đề Hiền tần có phải có bản lĩnh thông thiên hay không, có phải cứ gặp nguy nan là được thần tiên trợ giúp hay không chỉ bằng cứ để nàng ta sa vào nguy hiểm, chẳng phải là rõ cả hay sao!

- Thưa hoàng thượng, thế thì...Hoàng quý phi ngáp ngừng kéo nhẹ tay áo Vua, vẻ tràn đầy không nề.

- Muốn tâu hoàng thượng, như thế có thể gây chết người đấy ạ - Thân mình vị đại học sỹ già cạnh Tẩm phát dậy, có ý can ngăn.

- Chẳng lẽ các khanh có ý nào hay hơn? Vua nhú mi nhìn, liếc thấy dáng hình bất động, như thể hóa đá của Tẩm thì khẽ nhắm mắt, khi mở ra đã lại tràn đầy sự nhẫn tâm, ác ý - Chẳng phải nàng ta đã từng chết đi sống lại, người đã chết rồi, còn có thể chết được nữa sao!

Cả cung Khôn Thái im lặng như tờ, chỉ có từ “sao” là dường như còn quanh quẩn, xao động mãi không thôi.

Diễn tiến quá bất ngờ, lời Vua không ai dám trái. Từ buổi tra xét biến thành bàn cách làm thế nào có thể phân định đâu là thần tiên, đâu là ma quỷ, lại có thể diệt trừ ma quỷ mà không ảnh hưởng đến tiên thân. Cuối cùng, Vua nhìn thẳng xuống nơi Tẩm đang đứng, thông thả:

- Trầm từng nghe, nếu là ma quỷ, khi bị hóa thiêu sẽ bị tiêu diệt. Ngược lại, nếu là tiên thân, có thần phật phù hộ sẽ vượt qua lửa nóng, như phượng hoàng niết bàn tái sinh...

Cứ định như vậy đi. Cảnh tượng chắc sẽ rất tuyệt, thật làm trầm mong ngóng.

Sự quyết đoán tàn nhẫn của Vua làm cho Hoàng quý phi ngồi bên cũng rung mình khiếp sợ. Là một con người bằng xương bằng thịt, có thể nói thiêu thử xem là thiêu sao, còn cái gì mà tái sinh, chỉ sợ một chút hài cốt cũng không còn.

Tấm không có cơ hội chen vào lời nào, phải đứng đối chất quá lâu, mắt vàng người xiêu, thành công dễ dàng ngã xuống. Cô không có bản lĩnh giả dối đến mức độ khóc gào, lạy lục này nọ, làm ra không khéo còn chẳng ai tin. Nhưng là kinh hồn táng đảm ngắt đi, sẽ không đến nỗi bị vạch trần.

Như Tấm dự liệu, cô bị mấy thái giám đưa về điện Thuận Hy quân thức, chờ lúc đưa đi làm lễ trừ tà. Trước lúc ra khỏi cửa, cô còn nghe Vua ra lệnh tiến hành dựng giàn thiêu gấp trong đêm.

Hôm sau là ngày tốt, chính khí đầy trời, thuận lợi cho việc xua đuổi tà ma, còn tránh được đêm dài lấm mọng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Xá Lợi

Buổi đêm, trời tạnh ráo, những ngôi sao sáng rõ, nhấp nháy như hàng ngàn viên ngọc trai đánh vội trên nền trời nhưng đen.

Trong điện Thuận Hy, người Tấm chìm vào bóng tối, mặt hướng lên, hai tay níu chặt song gỗ thừa, má ỉn hằn song cửa làm hằn lên mấy vết sâu thấy rõ.

Cám vừa đến thăm chi, liền bị mấy cung nga đuổi khéo về với lí do Hiền tần mệt mỏi sớm đã say giấc. Vậy mà chính khổ chủ còn ngồi đây, mái tóc dài đen xổ ra sau lưng, tùy tiện dựa cửa, tham lam hít thở chút hương cuộc sống đang dào dạt ngoài kia.

Ngày mai, Tấm phải lên đoạn đầu đài. Là thật hay là giả, chính cô cũng còn chưa xác định. Tự nhiên, lòng cô lại không chắc chắn nữa, ân ái men nồng đã qua, xúc động lúc ấy đã nhạt, những nghi ngờ lan tràn trong đầu như cỏ dại dưới mưa xuân.

Biết đâu là mình cô ngộ nhận, biết đâu chỉ là trắng trong gương, hoa trong nước, là mình tự cho mình là quan trọng, là mình tự lừa gạt chính mình.

Người ta thân là đế vương, dù có chạt vật thì cũng là đứng trên vạn người. Cô chẳng qua chỉ là một phụ nữ, tư sắc có đặc biệt, cũng chỉ sánh ngang đoá sen nơi bùn lầy được người ta ngợi khen khi thoáng ngợp mà thôi, mới lạ thật, nâng niu thật, nhưng được bao lâu?

Tấm chưa từng yêu đương thật sự, vốn chỉ mới nếm một chút cảm giác đôi lứa khi gần Khoai và lần này là cảm xúc chìm đắm ngọt ngào Vua mang lại, chẳng có gì nhiều mà so sánh hơn thua, thật giả. Càng nghĩ, mọi chuyện chỉ càng như một con mê sáng của riêng Tấm. Tỉnh dậy rồi, đến ấn ký trên da thịt cũng từ từ nhạt nhòa đi, trí nhớ không được bồi đắp thêm, đã sớm nhiều phai lạt.

- Lệnh bà đi ngủ đi thôi - Một cung nga giọng thiếu nữ gọi Tấm. Nàng ta là một trong số ít người có lòng, còn tôn trọng hầu hạ, không tin Tấm là ma quỷ.

- Cám ơn em - Tấm khề khàng - em cũng nên đi ngủ đi, ta không cần gì nữa.

Dứt lời, Tấm ngã xuống giường, còn không nhớ đóng cửa, mắt vẫn ngóng ra ngoài.

- Để em đóng cửa cho bà ngủ.

- Không, ta muốn để cửa, trời nóng quá.

- Thừa bà, em không tin gì hết - Người cung nga quỳ xuống bên thành giường - Nhờ có bà mà em trai em thoát bệnh, em đội ơn bà không hết, có kiếp sau xin lại được hầu hạ bà.

- Nếu có kiếp sau - Tấm quay qua vỗ tay người cung nga - Ta không cầu gì giàu sang, phú quý, kẻ hầu người hạ, chỉ mong mình sẽ một đời yên ổn, không bao giờ còn phải dọa thân nơi cung cấm thế này nữa

Mắt Tấm trong đêm đặc biệt sáng, long lanh phản chiếu ánh nước. Người cung nga trông thấy, khóc nức nghẹn ngào, ôm tay cô mãi không buông.

Màn đêm tịch mịch nơi Tử Cấm thành, có người khóc vì mình, Tấm quả thực cảm động, thấy mình cũng không đến nỗi cô độc nữa rồi.

Tấm ngủ chập chờn đến canh giờ dần là thanh tịnh, thân nhiên ăn vào chút đồ do các cung nga chuẩn bị, bình tĩnh để họ giúp cô khoác lên người bộ váy đỏ thắm theo phẩm giai Hiền tần. Nhấc lên tay áo dài thụng, Tấm không khỏi tự giễu cợt trong lòng, đồ thế này thật giống với lửa, cũng có phong phạm

phượng hoàng, chẳng phải vô cùng phù hợp với hoàn cảnh hay sao.

Cũng chẳng còn cách nào, đành phó thác số mệnh. Chạy không chạy nổi, trốn cũng không thoát, thà cứ mang đùng khí ra đề át phượng ác độc kia một lần.

Nếu thực sự tất cả chỉ là trò chơi dối gạt Vua bày ra hại cô, Tầm thề, có chết đi rồi, có hồn siêu phách tán cũng nhất định quay về đòi nợ.

Giàn thiêu được dựng giữa vườn Ngự uyển và Thái bình lâu, ngay cạnh bên là hồ nước, có thể dễ dàng hộ hỏa khi cần. Khi Tầm đến nơi, đã là giờ thìn, giờ long khí cuộn cuộn, thích hợp trấn áp yêu khí, tiêu trừ ma quỷ.

Bản chất là một cuộc hành quyết không chính thống, số người tham dự cũng không nhiều. Cách giàn thiêu chừng vài chục mét là hàng ghế ngồi, lộng vàng, lộng xanh che rợp kín. Năng đã đủ gay gắt, chói vào mắt Tầm làm cô không trông rõ từ xa kia những ai đang ngồi. Trong tâm bình lặng bỗng nổi lên chút sóng phần nộ, họ thì trông chờ trò vui, còn cô thì như cồng vật sắp bị đưa lên thiêu chín. Thịt da bị lửa đốt, hẳn là đau đớn vô cùng.

Đằng xa vang lên tiếng đọc chiếu chỉ, y hệt như tuyên án trước khi tiến hành tử hình thời hiện đại. Tiếng đọc vừa dứt, nổi lên tiếng rầm rì cầu khẩn của hàng chục tăng ni đã được bố trí quanh giàn thiêu từ khi nào. Theo vòng niệm kinh khép dần, Tầm bị dồn lên giàn thiêu, bên dưới là bốn thái giám đứng bốn góc, tay cầm sẵn ngọn đuốc cháy rừng rực, sẵn sàng đợi lệnh là châm lửa.

Đầu Tầm trống rỗng, ánh mắt vô thức tìm kiếm phía đằng xa, lại chỉ thấy ống tay áo vàng khê phất, lập tức giàn thiêu ùng ùng bén lửa. Sức nóng theo hướng gió, tạt mạnh vào người làm Tầm choáng váng, không còn đường lui xuống, cô ngồi xếp bằng xuống sàn, tay chấp lại trước ngực làm thủ ấn, mắt kiên định nhắm lại. Mái tóc xỏa dài cùng áo đỏ phiêu diêu trong gió lửa tạo nên hình ảnh đẹp đẽ, lại thê lương, gây ám ảnh vô cùng.

Khói bốc mù trời, mùi dầu gỗ làm Tầm không thể thở nổi, trước mặt sau lưng đều là biển khói mênh mông.

Tầm mất phương hướng, vịn tay lên sàn ho khan, bỗng cảm nhận đáy sàn sập xuống, tiếng thét chưa kịp ra khỏi miệng, một đôi tay to khỏe đã đỡ lấy cả người cô. Tầm cô mở mắt, nhìn xuyên qua màn nước ràn rụa, chỉ thấy một bóng mờ màu đỏ đang đứng đưa trước mặt. Người nọ bịt cả miệng mũi Tầm bằng một mảnh vải ướt, mùi hăng hắc, phụt chốc Tầm liền rơi vào hôn mê. Trước khi mất đi ý thức, cô còn thấy mình như rơi mãi xuống một cái lỗ đen tròn sâu hoắm.

Giàn thiêu cháy từ sáng đến chiều mới tàn lửa. Vua đã về điện từ lâu, đang ngồi đùa vui cùng mấy vị phi, lại bị Bát giai mỹ nhân từ đâu chạy đến khóc lóc, kêu gào thê thiết. Cả giận, Vua cho người đánh ngất rồi chuyển nàng ta về điện, còn chưa nguôi phé bỏ hết phẩm giai, giáng xuống làm thê nữ chuyên làm việc nặng nhọc.

Các bà tuy hả dạ, cũng sợ lửa cháy lan vào đuôi, vội vàng lấy có lẽ lướt chạy mất.

Vua ngồi một mình giữa đại điện rộng lớn, im lìm như tượng gỗ, mắt nhìn như thoi miên ra hướng vườn ngự uyển, từ khi nắng còn chói chang cho đến lúc bóng râm lan rộng trước cửa điện.

Thái giám Nguyễn Toàn thấy vậy, cẩn thận nháy nháy mấy thái giám, cung nga đứng hầu, ai nấy đều cật lực giữ gìn, một tiếng thở cũng không dám lộ ra.

- Khởi bẩm hoàng thượng, đã xong rồi ạ.

- Cái gì xong - Vua choàng tỉnh, mờ mịt hỏi lại.

- Dạ, là thử thách đã xong, Văn minh điện đại học sỹ xin vào gặp ạ.

- Thế thì cho lão vào đi.

Từ phía ngoài cửa, Văn minh điện đại học sỹ lập cập tiến vào, thoát trông đã không còn phong phạm thân như trúc mọi khi. Trên tay ông ta bê một cái khay, dâng cao về vô cùng trân trọng, vừa vào đến liền cẩn thận quỳ xuống, chất giọng già nua run rẩy

- Khởi bẩm hoàng thượng, Hiền tần đã viên tịch, đây là tro cốt còn lại của người - Đại học sỹ già kính cẩn dâng lên chiếc khay - Chúng thần đã tìm thấy trong tro cốt 3 viên ngọc lớn, thỉnh hoàng thượng ngự lãm.

Lúc này, cả điện mới chú ý, trên khay đầy tro xám đen nổi bật lên 3 viên ngọc kỳ lạ màu trắng hồng, ánh lên như xà cừ, tỏa mùi thơm kỳ lạ.

- Có phải là xá lợi không? - Vua đứng bật dậy, tay chống ghế còn rung khê.

- Hoàng thượng anh minh, theo ý ngu thần, đây thật đúng là xá lợi trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Xuất Cung

Sau sự kiện Hiền tần tự thiêu chứng minh phật thân, lại từ trong tro cốt lộ ra ba viên xá lợi được triều đình công bố, người dân cả nước vừa cảm động, vừa thương xót, ùn ùn kéo về kinh thành mong được chiêm ngưỡng, đồng thời kính bái.

Lựa theo chiều gió, một số quan dân tâu xin Vua tổ chức lễ cung nghinh xá lợi Hiền tần, đồng thời lập một đền thờ làm nơi đặt kim thân của bà để dân chúng có thể tự do đến bái lạy. Mất vài ngày bàn bạc, Vua và quần thần đều nhất trí, nhanh chóng điều phối nhân lực tiến hành, qua nửa tháng gấp rút đã hoàn công.

Ngày hôm ấy, trời gió lớn, những phướn, cờ ngũ sắc bay phát phới như hò reo, đón mừng đoàn rước xá lợi đông chưa từng thấy, kéo dài như một con rồng uốn lượn qua các phố ở kinh thành.

Trên chiếc liễn vàng, Vua ăn mặc tề chỉnh, hai tay trân trọng bệ một cái tháp ngọc tinh xảo, chứa bên trong là 3 viên xá lợi dẫn đầu, theo sau là quan lại rồi đến phật tử, dân chúng đi thẳng ra ngoại thành, nơi đặt ngôi đền thờ Hiền tần.

Lễ rước trang trọng kéo dài suốt nhiều canh giờ, đến khi xá lợi yên vị nơi trung tâm ngôi đền, trời đã chuyển sang chiều muộn. Ngoài đền, đang còn nắng, bỗng chốc đổ cơn mưa kỳ lạ, dân chúng kích động kêu lên “Lệnh bà hiền linh”, thế là bao tiếng khóc, tiếng hô vang lên rung chấn cả mặt đất xung quanh.

Người thật sự kính thì hoan hỉ, kẻ ác tâm, giả tạo thì run rẩy sợ hãi, mỗi người một vẻ, thật vô cùng đặc sắc. Phen này, có không ít kẻ sẽ héo mòn, trong đêm vắng lặng, có khi còn tự dọa chết mình cũng nên.

Làm lễ xong xuôi, thái giám Nguyễn Toàn tuân theo lệnh, tay cầm cuộn chiếu chỉ màu vàng, cung kính mở ra đọc:

Thuận theo ý trời, nay ban chiếu chỉ

Trẫm gần đây, đêm ít ngủ, ngày biếng ăn, luôn tự hỏi lòng, hay là bản thân làm sai điều gì mà ông trời trừng phạt, giữa mùa hạ lại giáng lũ lụt xuống nhân gian, làm bao sinh linh vô tội đồ thân...

Lại vô cùng thẹn với lòng là đã dung túng để những lời đồn đại, hại Hiền tần vì mình chứng phật thân mà đành thoát xác về nơi thiên đình.

Đây cũng là bài học cho trẫm cùng mọi người, sống phải trung thực, nói lời phải biết cân nhắc trước sau

Trước hết, trẫm cho rằng cần phải chấn chỉnh triều cương, phải nghiêm khắc trừng trị phường nghịch tặc, để yên ổn xã tắc, cũng như không thẹn với dân...

Sau nữa, trời làm lũ lụt, cũng là vì âm khí quá nặng, nay trẫm làm gương, tuyên bố thả tự do cho hai trăm người nữ, cho các nàng về với cuộc sống trong dân, miễn bỏ hộ tịch, không còn liên quan đến hoàng gia, có thể tự do gả cho người, từ nay mong làm giảm khí tắc nơi cung, cũng là mong trời cao chứng giám lòng thành của triều ta vậy..

Thái giám Nguyễn Toàn đọc xong chiếu chỉ liền lui lại phía sau, lập tức người người nói nhau quỳ rạp đầy đất, miệng hô to “Hoàng thượng vạn tuế” ầm vang như sóng dậy. Vua chấp tay, dáng đứng sừng sững, tràn đầy khí thế bậc quân vương, bao quát tất cả vào tầm mắt.

Thành hay bại sẽ rõ trong nay mai, dầu không nắm chắc mười phần, cũng không thể sống nửa vời mãi. Hoặc có tất cả, hoặc là chấp nhận mang hai bàn tay trắng xuống cửu tuyền tạ tội với tổ tông.

... ..

Tầm tỉnh dậy ngay sau khi được cứu khỏi giàn hỏa thiêu. Cô được đưa về một gian nhà hẻo lánh nơi các thể nữ nặng nhọc khu trú. Hằng ngày làm công việc giặt đồ, chăm lo vườn tược, tuy khổ nhưng không có người nào đến so bì, cạnh khóe hay hăm hại, ngày ngày yên ổn trôi qua.

Để tránh bị lộ, cô được hóa trang cho thật xấu xí, trên mặt đắp thêm những cụm mụn cóc ghớm ghê, ai mà trông thấy, dạn dĩ thế nào cũng phải giật mình khiếp sợ. Cô cũng đã thấy Cám bị chuyển về đây, nhưng vì bảo toàn bí mật, theo như được dặn dò, cô không được phép có tiếp xúc nhỏ nào. Cám có vẻ chưa qua cơn sốc, vẫn thường ngáy người rơi nước mắt. Tầm nhìn, trong lòng đau xót, cũng chỉ dám âm thầm theo dõi.

Ở nơi này, chẳng ai muốn ngó ngang, tin tức cũng cực ít, Tầm không biết bên ngoài ra sao, chỉ mơ hồ trải qua. Đêm sẽ khó ngủ, ngày sẽ thất thần chờ đợi, song vẫn không có một động tĩnh nào trong suốt cả tháng.

Đến một ngày, cô cùng mấy thể nữ, bao gồm cả Cám, bỗng bị tập hợp cả lại. Thái giám kia mang theo một danh sách, đọc tên tuổi từng người, hỏi có đồng ý xuất cung hay không. Ai đồng ý đứng ra một hàng, được phát cho ít tiền, mang theo đồ dùng riêng, nói nhau đi theo thái giám ra điểm tập kết lớn hơn. Hàng trăm người nữ, già có trẻ có, khuôn mặt mang đủ mọi sắc thái, đứng im lìm nghe đọc chỉ dụ.

Như trong giấc mộng, họ được dẫn ra khỏi cửa cung, những bức tường màu tím của Tử cấm thành như trôi lại phía sau, xa mãi. Khi cánh cửa lớn, thâm nghiêm, sừng sững khép lại, vài nàng bỗng khuỵu đầu gối xuống, tay ôm mặt khóc nức nở. Có nàng còn quỳ, lạy dài cánh cửa kia rồi quả quyết quay lưng đi thẳng.

Tầm vẫn còn chưa dám tin, không thể ngờ được, cung cấm cô luôn mơ trốn chạy lại có ngày mở rộng cửa thả mình. Tuy là núp dưới danh một người khác, nhưng tiền lệ chưa từng có trước nay, hẳn đã tôn của Vua không ít tâm tư. Tầm tần ngăn giây lát rồi vội theo hướng Cám đi, sải bước theo sau.

Kinh thành phồn hoa phù phiếm dần bị bỏ lại, làng quê dần hiện ra. Nơi nơi đều đang tập nập chuẩn bị cho vụ mùa mới sau con lũ, nhà cửa đa phần đã được sửa sang ổn thỏa. Khói lam chiều mang theo mùi thức ăn len lỏi qua kẽ mái lá, giản dị như vậy lại làm lòng người tha hương yên bình đến kỳ lạ.

Ra vùng vắng vẻ, Tấm đuổi kịp Cám, níu tay, bịt miệng Cám giải thích, không quên gỡ đi lớp hóa trang trên mặt. Cám đầu tiên là sững sờ, sau là vừa khóc vừa cười, la mắng âm ỉ, cuối cùng ôm chị không buông, kể lể ngược xuôi.

Hai chị em qua con xúc động, dìu nhau bước thấp bước cao, dò tìm đường về quê.

Đã vắng tin từng ấy ngày tháng, trong lòng cả hai đều vô cùng mong nhớ, lúc này chỉ hận sao không thể mọc cánh bay thẳng ngay về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Về Quê

Chặng đường tìm về quê của hai chị em kéo dài suốt hai tuần, khó khăn trong đó không phải chỉ nói qua mà hình dung được. May mà trong tay hai chị em có ít tiền bạc, lại sẵn tâm lý đề phòng, đều đã dùng bùn đất hóa trang, giả làm hai thôn nữ xấu xí nghèo khổ, mới qua mắt được không ít phường ác tâm.

Càng về gần quê, tin tức thăm dò được càng khiến hai chị em thất sắc. Vùng quê nhà Tấm Cám vốn liền kề sông, tuy rằng không ở ngay đoạn đê vỡ, nhưng là thiệt hại cũng vô cùng lớn. Bà con các làng nói, có rất nhiều người dân làng Tấm từng chạy loạn qua, hình dung rách rưới, đói khổ, kiệt quệ. Hai chị em nhìn nhau, cổ nuốt nước mắt vào lòng, đêm cũng không quản ngại cố mò mẫm đi thêm, chỉ mong sớm về nhà được khắc nào hay khắc đấy.

Về đến đầu làng, gặp được mấy người, nhưng cả hai đang che dấu tung tích cũng không dám dừng lại hỏi. Mất thêm nửa canh giờ về đến nhà, nhìn cảnh trước mắt, Cám tức thì ngã sụp xuống, bụng mặt khóc.

Nhà Tấm giờ chẳng còn gì ngoài một đồng đồ nát, hiện trạng sau trận lũ chắc mới chỉ được dọn dẹp chút ít, nơi từng đặt vại nước trước kia, giờ lộn xộn những mảnh vỡ. Lốp bùn đất trùn lên tất cả mọi vật, chỉ có thừa thớt vài dấu chân người xung quanh.

Tấm ngồi xuống đỡ Cám, lòng thất lại, không biết nên làm gì nữa, đã cố gắng đến bước này chả lẽ chỉ để nhận tin dữ hay sao!

- Các chị là ai? – Bà bác cùng làng bắt chợt đi qua, thấy hai chị em đang ôm nhau khóc thì dừng lại hỏi han. Hai chị em tro đổi ánh mắt, mặt mày các cô bản thủ lem luốc, tóc tai bù rối, bà ấy không nhận ra là phải.

Tấm hướng về bà, giọng cất lời:

- Bà ơi, chúng con là họ hàng ở xa tìm đến, cha mẹ chúng con đã mất cả, tìm đến nương nhờ thím, nay thế là sao, thím con còn hay mất?

- Bọn con hỏi đúng nhà Tấm, Cám phải không?

- Vâng, bà ạ.

- Ôi thật tội – Bà bác nâng tay áo khóc làm hai chị em sợ tái người – Thằng con tôi cũng chết trong trận lũ vừa rồi...

À các con đừng sợ, thím các con thì chưa có chết – Bà bác xua vôi tay – Bà ấy mạng lớn, được thằng Khoai cứu kịp. Thằng Khoai nhanh nhẹn, lũ đổ về đã đưa chúng tôi lên núi trốn cả, hết lũ chúng tôi lần lượt về, nhưng nó cùng bà ấy thì ở lại. Bà ấy sống có một mình, cả hai cô con gái đều vào cung, chẳng biết họa hay là phúc...

Nói rồi, bà lại thở dài kể lể về trận lũ, hai chị em bấm bụng bảo nhau chịu khó nghe, đến lúc bà ấy đi rồi mới kéo nhau tìm đường lên núi. Anh Khoai là người đáng tin cậy, năng lực vô cùng, ai mà có phúc được anh ở bên, chắc chắn sẽ an ổn.

Đến lúc hai chị em như đoạn hơi, mới lên được chỗ lán tạm. Lán đã được sửa sang, có sinh khí hơn hồi Tấm ở, bên trong còn tỏa ra làn khói trắng thơm mùi đồ ăn. Hai chị em ôm nhau, không có sức nữa, ngồi tại chỗ, vừa kêu vừa khóc gọi mẹ.

Từ trong lán, một người phụ nữ tất tả chạy ra, trên tay còn đang cầm mớ rau xanh, nhìn thấy hai cô gái ngã ngồi trên đất, đang hết sức gào to, thì đứng như trời trồng.

Cám giẫy khỏi tay chị, bò đến ôm chân bà, mặt ngửa lên, lem luốc những đất cát thật không thể nhận ra nữa.

- Mẹ, là con Cám đây, con về rồi mẹ ơi.

Nước mắt trên khuôn mặt người phụ nữ đột ngột rớt xuống, mặn chát cả miệng Cám, bà ngồi thụp ôm lấy con gái, gào lên thê thiết:

- Con ơi... con về rồi, con ơi...

- Mẹ...

Thoát khỏi cơn cảm xúc hỗn loạn, người phụ nữ giật mình nâng cằm nhìn về phía tiếng gọi, Tấm nơi kia về ngấp ngừng đang tiến đến gần, bà vô thức mở vòng tay ra rồi xiết chặt cả cô lẫn Cám vào lòng. Ba mẹ con khóc như thể đã gom nước mắt cả đời lại.

Mặt trời lặn, mẹ con chìm dần vào bóng tối mà vẫn không cảm nhận được, phải đến khi Khoai đi săn trở về nhìn thấy, mới dứt được cả ba khỏi cơn xúc động. Tất cả kéo nhau về lán, đốt lại đồng lửa, thay lượt kể lại những chuyện đã qua.

... ..

Khoai một mực im lặng, tôn trọng ngồi riêng một góc, thi thoảng liếc về phía ba mẹ con đang khóc khóc, cười cười. Trong lòng anh là nỗi xốn xang khó tả. Cả đời này anh đã tưởng, sẽ không bao giờ được gặp cô nữa, đã tự mình tàn nhẫn đập tan hết hi vọng rồi.

Tuy thế, nhưng nhìn vào Tấm hiện tại, tự dưng anh lại có linh cảm khác thường, rằng cô đã không còn là cô Tấm trong trí nhớ. Vẫn tất cả đường nét ấy, nhưng xa xôi, cách trở đến mức làm ngực anh âm thầm nhói đau. Anh nhếch môi cười buồn, từ đầu đã không phải, mãi mãi cũng là không phải. Điều này, chẳng phải anh đã ngờ ra từ lâu rồi hay sao!

Bốn người quây quần, hang nhỏ trở nên chật hẹp, Khoai chu đáo chuẩn bị thêm chỗ nằm cho hai chị em, bản thân mình thì vẫn giữ một góc gần cửa hang để ban đêm thuận tiện canh chừng thú dữ.

... ..

Đã rõ ràng Cám được danh chính ngôn thuận cho xuất cung, lại biết con vẫn còn trong trắng, người mẹ vui mừng khôn xiết, trong đầu đã thầm tính toán gả chồng cho cô.

Còn về Tấm, là người của Vua, lại không biết rõ ràng câu chuyện, bà chỉ có thể thở dài tiếc nuối. Bản thân bà đã coi Tấm như con, được lời gọi “mẹ” hôm nay của cô thật như cội tấm lòng, tầng giấy mỏng ngăn cách cuối cùng đã không còn nữa, muốn chăm lo vun vén, ngặt nỗi không biết ý cô ra sao.

Khoai là người con trai vô cùng tốt, nhưng Tấm trên danh nghĩa vẫn còn là vợ Vua, tác hợp cho hai người sợ không ổn, mà chính hai người cũng dường như tự vẽ ra giới tuyến, không còn cảm nhận được cái tình trần trụi khi xưa nữa. Nên là bà có thương, cũng chỉ nuốt lời trong lòng, từ hành động bình thường luôn thể hiện sự công bình nhất, yêu thương cả hai chị em ngang nhau, mong hai chị em sớm ngày hòa nhập, quên đi nơi cung cấm khắc nghiệt kia, để trở về với cuộc sống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mang Thai

Nghỉ ngơi dưỡng sức thêm vài ngày, Khoai giúp 3 mẹ con nhà Tấm chuyển xuống núi, ở tại căn nhà trước kia anh đã dựng cho Tấm.

Ngôi làng chân núi với địa thế lòng chảo, đường vào khó khăn, lại nhờ thế may mắn tránh được trận lũ kinh hoàng vừa qua. Triều đình ở xa, quan quân giản đơn, và lại chính sách sau cơn lũ thông thoáng cũng tạo điều kiện cho ba mẹ con có được nhân khẩu dễ dàng.

Tiết mùa thu mát mẻ, đang vào mùa gặt lúa mới, nhờ mối quan hệ lúc trước, Tấm dễ dàng đưa Cám đi xin làm.

Dần dần, ba mẹ con cũng cảm thấy, sống lệ thuộc vào làm thuê vụ mùa như trước nay không ổn, liền bàn cách xin với trưởng thôn cho khai khẩn đất ruộng tự mình làm lúa, trồng cấy. Vùng miền hoang sơ, đất đai mênh mông, người còn thưa thớt, nhà Tấm lại có anh Khoai đứng ra làm đình bảo đảm, dễ dàng được chấp thuận. Mẹ con vui mừng chọn khoảnh đất liền kề gần nhà, cứ rồi thời gian là lại bỏ công khai khẩn, qua một tháng trời chăm chỉ cũng đã thấy mặt bằng thành quả đầu tiên.

Cuộc sống tất bật, việc việc dồn dập, đến lúc Tấm có thời gian để ý bản thân thì mới phát hiện mình đã mấy tháng rồi không thấy kỳ. Bình thường, kỳ của cô tới rất đều đặn, vào khi con trăng tròn đầy. Mà trăng hết tròn rồi khuyết đã mấy bận kể từ lần cô cùng Vua lần cuối. Tấm nhăm nhăm tính, cũng đã được tầm 3 tháng, thể mà bào thai cũng thật ngoan ngoãn, không hề hành hạ cơ thể mẹ chút nào.

Tấm nói riêng với mẹ, cũng kể rõ việc chính Vua đã tính toán để có đứa bé này. Bà ban đầu có chút sững sờ, sau đó nuốt xuống lời khó nghe, an ủi Tấm, lại bàn với cô cách giải thích với bà con trong thôn. Hai mẹ con đều nhất trí nói rằng chồng Tấm đã mất tích trong trận lũ, không biết sống chết ra sao. Như vậy, mai này Vua có tìm về cũng không cho là phạm thượng.

Còn về việc mang thai sinh nở, ở thời đại này, phụ nữ đều là đơn giản đợi đến khi đau đẻ sẽ mời bà đỡ đến sinh con tại nhà. Nơi đây lại hoang vắng, không đủ điều kiện, mấy mẹ con đã dự đến tình huống xấu nhất là sẽ phải tự tay đỡ đẻ.

Chính Tấm lại không quá sợ hãi. Cô nhớ tất cả các trình tự sinh con ở thời hiện đại từng đọc qua, cũng biết làm sao để dễ dàng sinh nở, chỉ cầu cho số mình không quá xui xẻo. Rơi vào tình huống khó sinh, nếu cô không vượt qua nổi, chỉ có thể là một xác hai mạng.

Cuộc sống không vì Tấm mang thai mà diễn ra nhanh hay chậm hơn. Cần trải qua việc gì đều trải qua việc đó. Đứa bé của Tấm ngay từ đầu đã chứng minh là một đứa trẻ ngoan, thường thường yên lặng, không mấy khi làm mẹ mệt. Đến khi bụng lớn rõ, trái với suy nghĩ của cô, cả anh Khoai hay thôn dân đều dễ dàng chấp nhận. Tấm thật sự vui sướng, quãng mỗi lo đi, chỉ chuyên tâm làm việc, dưỡng thai chờ đến ngày sinh nở.

Mùa thu đi qua, mùa đông giá khắc nghiệt nơi vùng núi, rồi đến mùa xuân xanh tươi tràn về. Khắp nơi hoa đào hồng nhạt, hoa mơ trắng muốt nở bung cánh, dạt đi theo gió, mọi người trong thôn cũng chìm trong không khí vui mừng chờ đón cái tết mới.

Tấm mang tâm trạng bồn chồn, tay vuốt khẽ phần bụng đã nhô cao, miệng lầm nhảm an ủi đứa bé trong bụng. Đã gần 8 tháng cô không gặp Vua, không biết ngài đã ra sao. Mọi chờ đợi đã lắng xuống theo tháng ngày, chỉ có nỗi lo là khi ẩn khi hiện.

Cô không rảnh thế sự, nhưng cũng đủ biết những nguy hiểm trong tranh đấu chính trị. Quyền lực là thứ làm người ta mờ mắt, thì quyền lực tối cao sẽ khiến người ta không còn kể đến tình nghĩa, máu mủ. Tự xưa đã bao chuyện xảy ra, mỗi cuộc phân tranh qua đi là xương trắng chất chồng, máu tanh nhuộm đất. Tấm không mong gì Vua tàn sát, nhưng càng không muốn thấy ngài chết. Ngài dù sao vẫn là chồng cô, cha của con cô. Dòng máu đứa trẻ trong người cô chính là minh chứng xác thực nhất cho mối dây liên hệ này.

Là yêu, hay là hận đã không còn cần phân biệt rõ ràng nữa, chỉ là thật mong được trông thấy ngài, mong được thấy ngài bế đứa trẻ trên tay gọi một câu “con yêu”. Hạnh phúc chẳng phải vốn luôn mang dáng hình giản đơn như thế hay sao!

Rồi cái tết cũng rộn ràng đến. Như năm nào, Tấm và Cám lại cùng đi chặt cây nêu. Anh Khoai đang giúp thôn mấy việc công, hai chị em cũng không ngại đi một mình. Khá nhiều nhà giống hai chị em cũng đi tìm kiếm, Tấm và Cám tươi cười chào hỏi họ, được họ hồ hởi đáp lại, vài bà còn đặc biệt nhìn bụng Tấm đoán già đoán non.

- Tôi áy à, kinh nghiệm có thừa, chắc chắn cô Tấm sẽ sinh con trai đấy, bà xem xem bụng nhon hoắt thế này, không phải thằng cu là tôi đi đầu xuống đất.

- Phải rồi, bà đoán cái Hoa đầu thôn sinh con ọet, nó lại tòi ra thằng cu đấy thôi, sắp đầy tuổi rồi đấy – Bà kia không vừa bĩu môi.

- Ô hay, cái bà này, lần đó khác, giờ khác – Bà ọet lấp liếm – Mà bà nghe chưa? Năm nay Vua đến làng bên kia làm lễ Tịch điền đấy. Cái làng ấy thật may mắn, hết đời Vua ọet đến đời Vua kia đến thăm, thôn của mình là quá xa, khéo đến lúc tôi xuống lỗ cũng chẳng được nhìn mặt rồng... .

Tấm đang đứng cười trừ nghe nhác thế liền níu tay bà ọet, vẻ mặt không dấu được nỗi mừng

- Thật là nhà Vua sẽ về thăm hả bác, con cũng muốn chứng kiến.

- Ui, tôi lay cô, bụng mang dạ chửa thế này, đông như thế khéo bị đẩy ngã thì nguy, cô tốt nhất là ở nhà, em gái cô cùng anh trai đi về sẽ kể chuyện. năm nay lễ làm lớn lắm nhé, năm đầu Vua lên ngôi mà, phải... .

- Bà nói gì vậy? - Tấm hoảng hồn tay vô thức bám chặt - Sao lại mới lên ngôi?

- Chị bình tĩnh – Cám giật khê tay cô.

- Nhà cô chưa biết à? Cũng phải, cô ở xa thế. Tôi nghe ông nhà tôi kể, ông nhà tôi quen thân với trưởng thôn lắm, rằng Vua mới lên ngôi đã được mấy tháng rồi, là con trưởng của Vua cùng bà Hoàng quý phi gì đấy, tre già măng mọc thôi mà... .

Tấm ù cả hai tai, câu nghe được, câu không. Vậy là Vua đã thất bại, đã thua dưới tay Hoàng quý phi rồi, người không biết có còn không nữa.

Tấm toan mở miệng hỏi tiếp thì bỗng thấy hẫng một cái ở cửa mình, lập tức nước từ bên trong tràn ra ướt cả mảng váy. Tấm ngơ ngác nhìn hai chân mình, liền bị mấy người xung quanh thất sắc kêu ầm lên. Thế cô mới nhận ra mình vừa bị vỡ ối. Tấm được Cám cùng mọi người vừa dìu, vừa bế trở về nhà bà lang gần nhất. Cũng may cho cô đang lúc ban ngày, lại buổi sắp tết nông nhàn, bà lang đã có ở nhà, sẵn sàng bắt tay ngay vào việc.

Sau mấy canh giờ cật lực dồn sức, Tấm thành công sinh hạ được một bé gái. Con bé mới sinh, da còn đỏ hồng, mắt nhắm hờ, miếng há lớn, tiếng khóc như chuông vang. Tấm ôm con vào lòng, thơm má con, nói lời khen ngợi đứa bé dũng cảm, bị mẹ đau lòng làm ảnh hưởng, phải ra sớm cả tháng mà vẫn ưu ái mẹ đến thế.

Nước mắt Tấm không kiềm được, cứ vậy chảy dài “Con yêu à, con phải kiên cường lên, con chỉ còn có mẹ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện: Giác Mộng Đế Vương 1

Ta sinh ra trong hoàng tộc, mang thân phận hoàng tử, đã định sẵn sẽ là một trong số những người kế vị.

Trước khi ta tròn 4 tuổi, ta thậm chí còn không hiểu Vua có nghĩa là gì. Nhưng khi mẹ ôm ta trong ngực, trút hơi thở cuối cùng thì ta đã biết, đời này dù có bao sóng gió, nhất định ta phải lên làm Vua, phải dẫm bằng dưới chân những kẻ đã làm mẹ con ta khổ sở, nhục nhã đến thế.

Mẹ mới của ta là một người đàn bà có nụ cười như Phật bà, ánh mắt lúc nào cũng lim dim mơ hồ trong cõi riêng. Ban đầu, ta thực thất vọng, không tranh, không giành sao có được thứ mình muốn. Ta làm mình bận, ta tự theo ý mình, cho đến ngày gây họa lớn, xô đưa em khác mẹ ngã đau, bị trừng phạt, bị đánh, bị bỏ đói, mất hết thể diện. Bà ấy vào lúc ta kiệt quệ rồi bỗng mở lớn đôi mắt kia, trong đó long lanh một thứ ánh sáng làm tim ta nảy lên thành thạch. Bà hỏi ta “Còn muốn tranh nữa hay không?”, ta không còn sức trả lời, bà ấy mới cười bảo “Tranh mà không tranh, mới là tranh”.

Tuổi lên 5, thế mà ta hiểu, âm thầm bò đến quỳ dưới chân bà, cúi gầm không nói. Từ đó, chúng ta trên danh nghĩa là mẹ con, cũng là đồng minh, cùng nhau bắt tay xây dựng nên giấc mộng đế vương.

Năm ta 15 tuổi đã học được hết những gì cần học. Trong số các hoàng tử cùng lứa, ta nổi bật lên như một người quân tử, hiền hậu, lại có tài an bang trị nước. Phụ hoàng bắt đầu nhìn về ta nhiều hơn. Ta luôn làm ra vẻ được sủng mà lo, hiểu thuận vô cùng, nhưng trong tâm chỉ mong ông ta mau chết, mau xuống suối vàng kia mà tạ tội với người mẹ đau khổ của ta.

Ta 16 tuổi, mẹ giao ta cho một kỹ nữ đã hơn 20. Bà bảo ta, phải hiểu phụ nữ mới hàng phục được họ. Ta cãi, nam nhi không núp váy đàn bà, liền ăn một cái tát trời giáng. Xong bà cười như điên chỉ vào mình “Đàn bà chúng ta có lực lượng, có tiền bạc, có tiềm năng, người không muốn núp thì tự mình kiếm đi”.

Đêm đó, ta mất đi sự khi dãn ông, bị một ả lão luyện hành hạ muốn chết. Ta nuốt hờn căm vào lòng. Khi ta đã ở trên ngôi cao kia, tất cả đàn bà trên thế gian này, ta sẽ giẫm đạp như một bầy kiến hôi không hơn.

17 tuổi ta lấy con gái Cần chính điện đại học sỹ, vận dụng hết cả những mảnh lời mê hoặc nàng ta yêu ta hơn mạng, thuận lợi dặt tay lực lượng của cha nàng ta về nhà. Sau đó, ta lần lượt nạp thêm vài vị thiên kim, đầu này cuối mắt, tương kính như tân, thế lực riêng ngày càng rộng mở.

Đêm đến, khi có một mình, ta sẽ phần uất tự hành hạ bản thân, tự xi và cho voi nổi nhục nhã. Ta khinh ghét ả kỹ nữ ngày ấy, bây giờ bản thân ta thì có hơn gì, chỉ khác chỗ, ả bán thân lấy tiền, còn ta bán thân mua ngai vàng.

Năm ta 19, phụ hoàng bệnh nặng không dứt, rốt cuộc cười hạc về trời. Được sự ủng hộ của ba vị phụ chính đại thần, ta danh chính ngôn thuận lên ngôi, từ đây nở mây rạng mặt, không còn ai có thể ức hiếp, coi thường ta được nữa.

Mười mấy năm tại vị, ta không dễ dàng đắm chìm trong mộng tưởng, luôn chú tâm xây dựng lực lượng riêng, dần tách ra khỏi tứ trụ triều đình. Hậu cung ta vô số nữ nhân, mỗi năm lại thêm nhiều người mới. Đối với ta, họ chỉ như một cây thịt sống, đẹp đến mấy cũng chỉ là túi da, hầu hạ ta tốt, ta sẽ thăng phẩm giai, không tốt, ta tùy phẩm vị xử lý, các nàng chết đi cũng không phải ít, một phần nào cũng làm người ngoại con ác thú trong ta.

Năm thứ 19 sau khi ta lên ngôi, cả nước được mùa lớn. Trước đó ta âm thầm vi hành đi các nơi xem xét tình hình, gây dựng lực lượng.

Ta nhớ hôm đó đến bờ sông, gió sông thổi lên mát rười rượi. Ta muốn cho quân hầu dừng lại, chợt thấy ven bờ, nơi gần cụm tre, có một thôn nữ đang gội đầu. Trời chiều hắt những tia nắng cuối ngày trên gáy nàng ta như phát quang, bờ ngực tròn đầy lộ ra dưới lớp áo căng thấm nước, váy đụp đen đã xé rách lên cạp, lộ ra bắp chân trắng hồng.

Tất cả đánh mạnh vào thị giác của ta làm máu ta rùng rục một cảm xúc hoang dại chưa từng có. Lệnh quân hầu quây nàng ta lại, ta bắt lấy nàng ta hung hăng đòi hỏi. Một cảm giác thư giãn không gì sánh nổi dường như đánh tan con đau đầu kinh niên của ta. Lúc ta thả ra, nàng ta đã ngất lịm, lúc ấy ta nghĩ, chơi thật không tồi. Mang được về cung có thể thỏa thích sử dụng, nhưng không phải lúc này, ta đang còn nhiều việc quan trọng hơn ôm ấp một người đàn bà.

Lần thứ hai gặp lại nàng ta là vào ngày ta xa giá xuống dân gian. Lẽ ra ta đã quên, thế mà nàng ta lại ngu ngốc đâm đầu tiến đến, thật như con thỏ nhỏ run sợ nhưng kiên cường chịu đựng. Ta thích đi săn, đưa nàng ta về cung sẽ chẳng thừa.

Mấy lần hầu ngủ, ta nghĩ hẳn nàng ta phải sợ ta đến chết. Thế mà nàng ta cứ như cây cỏ dại, xéo mãi, hôm sau lại thấy mọc lên. Ta dần để ý đến nàng ta, cũng có mùi vị, thật hợp ý. Ta muốn ban cho nàng ta gì đó, ta thả mỗi câu, đáp lại nàng ta lại chỉ cầu xin được cho về nhà.

Hừm, muốn lừa ta sao, muốn chạy trốn sao? Ta mới khinh thường cái cách nàng ta giấu diếm tâm tư. Còn phải học người sư phụ như ta đây cả đời cũng không hết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện: Giác Mơng Đế Vương 2

Ta tương kế tựu kế, nhân lúc Hoàng quý phi ra tay, tác động một chút vào trong đó, như thế nàng ta sẽ không thể chết, cùng lắm là rơi vào trạng thái ngưng thờ một thời gian. Thử xem xem, nếu vớt được về cái mạng, nàng ta sẽ làm thế nào.

Quả như ta dự đoán, sau khi tỉnh dậy nàng ta nhanh chóng bỏ trốn. Đàn bà thật là không đáng tin, trước mặt thì giả vờ nhu thuận như vậy, tình thực chỉ cần quay lưng đi là lộ ra bộ mặt khác ngay.

Ta không cố tình nhớ nàng ta, chỉ là khi đêm đến, khi không còn niềm vui thú, những cơn đau đầu lại quay trở lại, có hành hạ những người khác cũng không thể lấy lại cân bằng. Chẳng phải nàng ta rất biết hi sinh sao, nếu em gái nàng ta bị dồn vào chỗ chết, nàng ta có bất chấp tất cả tìm đến như khi xưa hay không. Ta rất mong chờ được thấy.

Nhưng khi gặp lại, lúc nàng ta ngược khuôn mặt đầm nước lên nhìn ta, cái dung nhan trẻ trung ấy, sự dối trá ta vốn mong được thấy, tự dưng lại khiến ta muốn hủy diệt vô cùng. Nàng ta cũng chẳng phải con thỏ nhỏ, trốn được không bao lâu, đã mọc đuôi cáo rồi. Ta nghe nàng ta nói chuyện, nhận xuống cảm xúc muốn vạch trần. Thử xem, một thôn nữ ở tầng lớp dưới đáy sẽ vẫy vùng thế nào để bảo toàn sinh mạng cho mình và người thân, cũng là trò vui. Cơ hội là cái ta có thể tạo ra, không thiếu.

Không uống công ta mong đợi, nàng ta diễn rất tốt, đã giúp ta chặt đi một cái chân rết khó chịu. Phen này, cũng là cho người vợ của ta một bài học, ta không nói không có nghĩa là ta không biết gì, lại cho mình là cá lớn trong đầm, muốn sao thì quấy ư!

Ta khiêu khích nàng, lại thành công bê đá đập chân mình. Dục vọng quen thuộc tràn lấp làm ta mờ mắt. Thế mà đồ chơi của ta thật không ngoan, lại dám tư tưởng đến người khác đang cùng ta, ta đã không kiềm được, suýt dùng hai bàn tay bóp chết nàng. Sự phẫn nộ nhưng phải cố kìm nén làm ta phát điên. Ta tự nhủ, nàng rất thú vị không phải sao? Giữ nàng lại, sẽ tốt hơn là bóp chết như con chim vàng anh kia, để đến lúc buồn, còn có thêm tiếng hót.

Nàng ốm thật nặng, thêm thiếp cả nửa con trăng. Ban đầu ta định mặc nàng, nhưng ta thật hận, không thể để nàng toại nguyện, lại muốn chết đi để giữ trọn khí tiết với tình nhân ư! Ta khinh, đời này làm gì có chân tình. Nhưng có một điều ta phải công nhận, nàng quả rất thương em gái, vì em lại có thể vượt qua nhiều hố sâu đến thế. Còn ta, anh chị em, vợ, con cái đủ đầy, lại chưa bao giờ cảm nhận được máu mủ tình thâm, luôn luôn một mình cô độc. Là lòng ta quá nặng, hay hoàng tộc quá lạnh lẽo, ta đã không quan tâm từ lâu rồi.

Tự nhiên, ta thành kẻ suy tư, rảnh rả lại ngẫm nghĩ sự đời. Chắc là, ta đã đến tuổi về già, đã đến cái tuổi nhìn xa trông dài. Ta không gặp nàng nữa, để bảo vệ con tim, phòng khi gần nàng nó cứ đau nhói lên tột hại. Có lẽ cũng nên bỏ nàng đi, để nàng về với nơi chốn của mình. Ta không cần nàng nữa, không muốn thấy mặt nàng nữa.

Trận lũ làm ta choáng váng, mấy thứ tâm tư đều văng khỏi đầu. Ta lao vào công việc, lại cảm thấy sức lực dồi dào. Phải, ta là chân mệnh thiên tử, sinh ra để làm Vua, ta làm rất tốt, đã đến bước cuối cùng. Nhân lúc hỗn loạn, ta âm thầm bố trí, thu vén để tiến hành kế hoạch ta ấp ủ bao năm. Chỉ cần làm được, ta sẽ vĩnh viễn thoát khỏi cái bóng luôn đè nặng lên vai của ta.

Ta đã không màng, vậy mà nàng lại cứ tự xông đến trước mặt, còn làm ta chói mắt như vậy. Nàng không biết rằng, kẻ kia chỉ đợi nàng có sơ hở liền dồn nàng vào chỗ chết hay sao. Nhưng nhìn vào đôi mắt nâu trong vắt của nàng, ta chợt thêm khát đến cùng cực tuổi trẻ của nàng, sự kiên cường của nàng, tình cảm của nàng và nhất là con người nàng.

Ta thực sự đã không quyết được, lao vào nàng như bản năng, như con thú bị thương khát cầu ẩm áp. Ta đã gần như phát điên khi thấy hình ảnh ta trong mắt nàng, thấy sự xúc động của nàng thuộc về riêng ta, chân thực như thế, bỏng cháy như thế, thiếu rui linh hồn ta trong một cơn bão dục vọng, rồi hóa dòng nước mắt nóng ẩm tràn ra đầy má.

Ta sững sờ, lần đầu tiên luống cuống đến thế, lại vì một người đàn bà không phải mẹ ta mà rơi lệ. Ta biết mình không xong rồi, ngực thắt đau khó thở, trong lòng tràn ngập một thứ đầy ứ không tên, lại thỏa mãn đến tận cùng.

Để lại mầm mống trong nàng, ta hi vọng nàng sẽ có thai. Dầu mai này, ta có ra sao, dấu ấn đặc biệt ta dành cho nàng sẽ theo nàng đi đến cuối đời. Ta không cảm thấy mình ích kỷ, vì ta có thể ích kỷ hơn, giữ nàng lại bên mình. Nhưng người vốn không muốn dung nàng, cứ để ta một lần nữa vì nàng, thuận theo, đưa nàng ra khỏi cung, đáp ứng nguyện vọng nhỏ nhoi của nàng.

Nàng hãy chờ ta, chiến thắng, ta nhất định đón nàng về, cho nàng vinh quang vô hạn, để nàng sánh vai cùng ta đứng trên vạn người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: 39: Lễ Bổng

- Chị Tấm ơi chị Tấm..

Trong khung cảnh thanh bình nơi đồng ruộng, chợt vang lên tiếng phụ nữ nhào nhẹt, nghe thật nổi da gà.

- Chị xử em đây, tin không? Tấm vừa tức vừa buồn cười, nhanh tay đẩy cái giỏ ra phía sau lưng.

- Di thật xấu - Con bé con với hai búi tóc tròn đứng bên cạnh le lười, nhăn cặp mày lá liễu - Di còn lừa mẹ con cháu, cháu sẽ bảo với chú.

- Di mà sợ - Cám liếc qua con bé, giọng vờ rần rỏi - Chú con ấy, sợ di một phép, di bảo sang đồng cầm có dám sang tây...

- Di lại nói ngoa rồi - Con bé thực không nể mặt - là ai hôm trước bị chú vỗ vào mông, thật xấu hổ!

- An, cháu thật nhiều chuyện, di đã làm gì cháu?

- Đợi di làm gì thật, chốc nữa mẹ con cháu sẽ chẳng có gì để bán. Di thật lười biếng, phải tự bắt đi chứ.

- Di mà lười, là ai bế ẵm cháu lúc còn đồ hỏn, ai dạy cháu đi từng bước, chăm cháu miếng ăn giấc ngủ, hả?

- Di kể mãi 10 năm nay rồi, cháu cũng đã bế e nhà di trọ hông, di còn kể nữa thôi.

- Thật là...chị Tấm, chị để con gái bắt nạt em thế hả, em giận đấy, em về mách mẹ...Cám nói xong, dùng dằng mượn cớ chạy mất. Tấm nhìn sang con bé con đang đắc chí, lắc đầu lầm rầm:

- Con đó, cái bản tính hiếu thắng học ở đâu, chẳng chừa cho di con chút thể diện...

- Di ấy à, không biết giận đâu, mẹ cứ xem, mai nhất định lại qua nhìn con, thật là, đã ngần ấy tuổi rồi còn đi sợ con đĩa nhép - Miệng nói, tay An lấy vôi, tay trần tuốt ra ném thẳng con đĩa lên bờ, xong còn không hề gì cúi vào vãi.

Tấm nhìn con, chẳng biết có nên thờ dài. Cô chẳng bao giờ ganh đua cùng người, cư xử cũng luôn nhìn trước ngó sau, sao lại sinh ra một con bé trái nết như vậy.

Hai mẹ con làm cỗ nửa canh giờ cũng bắt được thêm ít tôm, cua. Tấm chọn ra mấy thứ chốc về nấu cơm trưa rồi sai An mang số còn lại qua mấy nhà có của nả một chút đổi lấy tiền. Con bé mồm miệng hoạt bát, một có thể nói thành năm, đồ bắt dưới ruộng giản đơn có thể nói thành trân quý, khiến mấy bà tuy mất tiền mua đất lại còn cười luôn miệng. Nhiều lúc Tấm thật nghi ngờ, con mình đẻ ra phải chẳng đã bị đánh tráo từ lúc nào, chính cô vẫn không hay biết.

Tấm về đến nhà, ngó thấy Khoai đang sắp lại đồng củi. Trước nay, mấy việc cần đến sức đàn ông này, anh vẫn không để mẹ con cô phải động tay vào. Bên cạnh anh, mẹ cô đang riu rần đưa chuyện, chẳng là bà sốt ruột cậu con nuôi, vẫn đang tìm mồi tốt cho anh, nhưng anh chẳng ừ chẳng gật, làm lơ được thì làm triệt để khiến mẹ Tấm lúc nào cũng cảm giác nóng cháy mông.

- Con ngoan à, con phải nghe bà già này đi, con đã 35 tuổi rồi, người ta con đàn cháu đống cả....

- Mẹ à, mẹ đừng tốn sức nữa, con không muốn lấy, ép buộc lại khổ con gái người ta.

- Mẹ biết tâm tư con - Bà nhìn lom lom vào vẻ tránh né của Khoai - Nhưng mẹ con ta đều biết, là không được. Nó cũng quyết chí, con chờ đợi gì...

- Mẹ à....Khoai liếc thấy bóng Tấm ngoài dậu, liền chắc nịch nói - Con không có nghĩ gì cả, chỉ là duyên chưa đến, con chưa muốn, mẹ con ta cứ chăm các cháu như hiện tại thế là đủ, cứ mãi đề ý gì chuyện kia.

- Mẹ, anh Khoai - Tấm bước đến chào, giả như chưa nghe gì hết - mẹ với anh đang sắp củi ạ?

- Ừ, con về rồi, không có thằng Khoai, mẹ thật không biết làm sao - Giọng bà không có ý vẫn nghe ra chút trách móc. Tấm khẽ cúi mặt, xong lại nhanh chóng ngẩng lên cười đùa.

- Thì giai cùng của mẹ, hẳn là hơn con với Cám rồi.

- Cái con này - Bà thoát cười - Cái An đi đâu chưa về à?

- Cháu nó đi bán hộ con ít đồ, con về trước nấu cơm. Anh Khoai ở lại em nấu cơm ăn luôn, nay có mớ tép ngon lắm, xào khế chua, uống ly rượu thì tuyệt.

- Cảm ơn em - Khoai cười rạng rỡ làm người mẹ càng nóng trong ruột, bà xùy xùy, vẫy tay.

- Ôi dào, on nghĩa gì, là nấu bữa cơm thôi, mẹ cũng tự nấu được, các con đừng chê bà già này.

- Mẹ thật là! - Tấm nói xong nhanh chóng đi mất. Nhìn vào ánh mắt của Khoai, bà lại càng khó chịu, vội xua anh làm nhanh nốt việc để ăn cơm.

Đã 10 năm trôi qua, Khoai vẫn giữ lòng kiên định chờ đợi, tuy chưa bao giờ nói, nhưng với người từng trải như bà nó lộ lộ như ánh mặt trời, sao giấu nổi.

Tắm thì ra sức lảng tránh, không hiểu còn chờ đợi gì, đã 10 năm không một tiếng gió, hẳn là người đã mò yên mà đẹp lâu rồi.

Bà lại thờ dài, tuổi tác không tha một ai. Như bà góa chồng từ sớm, đã tận tường nỗi khổ của một người phụ nữ mất chồng, một mình nuôi con, trong khi Tắm còn trẻ thế, Khoai nữa, hai đứa đâu phải không hợp, chỉ là cứ mãi e ngại chuyện đâu đâu.

Cũng đã chục năm qua đi, người mất tích không trở về, có thể quy là đã chết. Miệng lưỡi thế gian đã không ngại, còn quản gì chuyện Tắm đã không còn trinh nguyên. Ở cái thôn này, gái một con mà còn được như Tắm, ối cô trẻ trung còn xách vác chẳng theo kịp. Bằng chứng là có giai tân, có góa vỢ, không ít người tìm đến cầu thân. Cái quan trọng, là lòng Tắm tự khóa cửa, không mở được, con gái bà ôm đến thờ trình tiết chết già, mà Khoai cũng không có nỗi hạnh phúc riêng. Bà quyết, tự mình phải đóng vai ác, phải ép buộc thôi. Cái lũ trẻ cứng đầu, luôn cho mình là đúng, chẳng để lời nhẽ nhàng khuyên nhủ của bà vào đâu.

- Bà à, bà âm mưu gì thế - Đang ăn, tự dưng con bé An dừng đũa, ghé sát tai bà dò hỏi làm bà giật bắn mình. Bà mắng khê “con ranh” rồi hất đầu về phía Tắm đang gấp đồ ăn cho Khoai, hạ giọng thăm thì:

- Con thấy sao?

- Mẹ con và bác Khoai ạ, cũng được - An buông lời gọn lỏn, tay vẫn và com phồng hai má.

- Mày không phản đối à - Bà chăm chú nhìn vào đôi mắt đen láy của An dò xét. Con bé thần nhiên nhìn lại, môi bóng dầu khẽ nhếch.

- Con biết lâu rồi, thế cũng được, về một nhà, đỡ phải qua lại, mẹ con còn có thể sinh thêm em bé, mà bác Khoai tốt lắm, không giống mấy người kia.

- Ai là mấy người kia, mày biết gì mà nói, ranh con - Bà vạt vào đuôi con bé, lại ngoài ý muốn thấy con bé ỳ khuất.

- Con muốn biết đâu, tại di Cám cứ ép con nghe, di ấy còn nói chuyện nhà ông Bảy...

- Suyt - Bà tái mặt đưa tay bịt miệng An, mặt đỏ như gấc nhìn hai người kia đang trông sang về thắc mắc, miệng rít khê - Cái con Cám trời đánh, mai về đây bà cho nó biết tay, chỉ chuyên đi thóc mách chuyện đáng xấu hổ...

Tắm và Khoai cho là chuyện về Cám, vốn thường nhật rồi, không để ý nữa, tiếp tục câu chuyện còn dang dở.

Góc này, An vui đầu xuống bát com, ánh mắt long lanh vui thích “Phen này á, di no đòn di oi, còn đấu với cháu nữa hay thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: 40: Người Tên Vĩnh Gia

- Mẹ à, mẹ có định lấy bác Khoai không?

- Gì kia? - Tắm đang thái bèo cho gà, bị con gái áp sát vào hỏi một câu như sét đánh, chút nữa thì cửa vào tay. Cô vừa hết hồn vừa tức, chém phập con dao xuống thớt gỗ, cau mày dọa nạt - Còn nói vớ vẩn, mẹ bầm con cho gà ăn.

- Hí hí, mẹ bốt nóng nào, con hỏi vậy để biết ý mẹ ra sao, phen này bà quyết mai mẹ với bác đấy.

- Bà con thật là...Tắm nói về trách móc, xong lại im lặng ngồi thờ ra.

Cô vốn đã biết, thế nào cũng có lúc không giả ngu được nữa.

Người ấy mất tăm tích tròn mười năm, con bé An cũng đã 9 tuổi. Từ ấy năm bảo là còn chờ đợi, thì không hẳn. Chỉ là đã thành thói quen, nhìn ra bờ dậu khi có tiếng động, ngẩng phắt lên tìm khi có giọng ai tương tương, và sẽ thần thờ cả buổi khi thoáng nghe có người nhắc đến triều đình.

Vùng đất hoang vắng, là nơi trốn tránh lí tưởng, song cũng mang nhiều hạn chế, ít người ra vào, thông tin ngày nối ngày chẳng có gì mới lạ. Mấy lần Tắm đã thu xếp đồ, định bụng đi kinh thành nghe ngóng, nhưng đi được nửa chừng lại quay về.

Cô vẫn nhớ như in lời người dặn dò đêm hôm đó, rằng không được tự ý đi tìm, dù bất cứ hoàn cảnh nào. An đã không có cha, nếu mất cả mẹ, con bé phải sống ra sao?

Tắm bao lần tự vấn lòng mình, cũng không cảm thấy, mình yêu người ấy đến thế, chỉ như thói quen, ai ngờ nhắm mắt mở mắt, đã 10 năm trôi qua. Tắm không phải là không nản, nhưng không chờ nữa, cô còn biết làm gì.

Anh Khoai thì có vẻ trái ngược, càng qua năm tháng, ánh mắt kiên định anh nhìn về Tắm càng thêm sáng. Có lẽ, anh cũng nghĩ như cô, rằng người ấy đã chết thật rồi, cô có thể được phép tái giá.

Nhưng chưa biết rõ, chưa được nhìn thấy mặt phần, cô sao có thể quay đi lấy người khác. Dù có yêu hay không, dấu ấn ngang ngực người ấy để lại là quá sâu, quá rõ nét, để người đàn bà trong Tấm khi đêm về cũng không khỏi trần trọc canh thâu.

Tuổi thiếu nữ, lần đầu tiên biết được mùi vị ái tình, rồi lại sống suốt 10 năm đơn bạc. Nỗi cô đơn, khao khát trong đó không thể nói rõ, hóa thành dòng nước mắt, thành những lần xiết chặt bầu ngực tuổi trẻ, vằn vãi trong miền ký ức ít ỏi, rồi tự xi và mình trong nỗi xấu hổ tội cùng.

Tấm cũng như mọi người đàn bà, thềm lấm một bờ ngực của người đàn ông, thềm lấm vòng tay ôm ấp, kẻ da sát thịt. Nhưng không phải là ai cũng được. Thoảng nghĩ mình với Khoai, là cô đã thâm mắng nhiech, hành hạ mình hàng trăm lần bù lại, nếu là thật, cô có thể nào bước qua chướng ngại tâm lý chính mình xây nên hay không?

Con bé An ngồi bên cạnh, thu tất cả biểu tình của mẹ vào mắt, rồi thờ dài về não lòng, thật không hợp tuổi:

- Mẹ cứ lấy bác ấy đi, cha sẽ không trách mẹ đâu.

- Con nhầm rồi - Tấm nhìn con gái cười mỉm, tay nhỏ cái dao ra lại đều đều thái bèo - Cha con tính tình háo thắng, giống hệt con, rất ích kỷ nữa, sẽ không vui đâu...

- Biết ông ấy đang ở nơi đâu, con bằng này tuổi, còn chưa từng thấy mặt, mẹ bảo, có khi nào cha không cần mẹ con mình nữa...

- Con đừng nghĩ bậy mà tội cho cha con, ông ấy rất khổ sở, với lại, ông ấy hẳn rất mong gặp con, mẹ chỉ sợ... Tấm ngừng lại, không nhẫn tâm nói ra từ chết, tự dung nước mắt lại ngập bờ mi.

- Mẹ cũng đừng buồn, cha con thấy sẽ không vui - An nhìn vào mắt mẹ an ủi - Con muốn biết mẹ còn cần cha không? Chứ hôm nay con gặp người đàn ông lạ hỏi mẹ đấy, liệu phải cha tìm về không?

- Ở đâu? - Tấm ngẩng phắt lên nhìn ra bờ đậu, lại thất vọng cúi xuống, nuốt cả nước mắt lẫn hi vọng vào lòng - là người thế nào hỏi con?

- Một người lạ mặt, ông ấy mặc khác lắm, thấy bảo đến từ rất xa, hỏi con biết người nào tên Tấm không, con sợ người xấu nên chỉ cho ông ta đi lòng vòng chơi - An bĩu môi - chắc bị con lừa quanh, thế nào cũng hỏi lại người khác, chỉ sợ chốc nữa sẽ đến nhà mình...

- Người hình dáng thế nào, An? - Tấm xúc động níu tay con, lồng ngực nghẹn mãi mới nói ra nỗi.

- Người cao lớn ạ, tóc thì bạc hết rồi, khéo đã ngoài lục tuần.

- Vậy thì, chắc không phải, có khi nào hỏi nhầm người... Tấm lầm nhảm, mắt mắt tiêu cự nhìn xuống đám bèo đã bị thái cho vụn tung cả.

- Mẹ xem, vừa nhắc người đã tìm đến rồi kìa.

Tấm nghe An gọi nhỏ liền quay qua, rồi theo hướng con chỉ, nhìn về bờ đậu. Nơi ấy, có một người đàn ông đang đứng, mắt dán vào mặt cô như bị thôi miên.

Người Tấm bừng lên cái cảm giác nhột nhạt đã lâu không thấy, nước mắt tràn ra không kiềm nổi, rửa rửa làm mờ hết cả tầm nhìn. Cô thả con dao ra, lao đảo đứng dậy, vịn vào người An. Con bé thấy cô thành ra vậy thì ôm chặt lấy mẹ, cũng nhìn người đàn ông lạ không chớp mắt.

- Là em thật rồi, Tấm! - Người đàn ông cất tiếng, giọng đã bị mài mòn theo năm tháng, trở nên trầm âm, lại như sợ hai mẹ con giật mình, càng thêm khề khàng.

- Ông là ai? - An đẩy Tấm về sau, chắn phía trước, xù lông như gà mẹ.

- Con tên An phải không? Hại ta đi lòng vòng thật khổ, không thì đã về đây từ lâu - Người đàn ông vừa nói vừa mở cổng bước vào, dáng vẻ đĩnh đạc như đang vào nhà mình, đứng trước An, liền đưa tay ra:

- Tấm, ta về đây rồi, em nhìn này, ta về rồi, sẽ không đi đâu nữa.

Tấm run run chia tay qua An, nắm lấy tay người đàn ông, mắt nhắm chặt lại, khi mở ra đã mất đi sự mơ hồ:

- Sao giờ...mới về, sao đi có một mình, thiếp đã sợ...không về được nữa...

Lời Tấm nhát gừng nhưng hai người đều hiểu, nhìn vào đôi mắt đối phương, thấy bóng hình mình trong đó, nỗi nghẹn ngào không lấp đi nổi hóa thành hành động, ôm vội lấy nhau, kẹp cả An vào giữa.

- Phải, ta đã về rồi, đã thoát được rồi, thật tội cho hai mẹ con phải chờ ta lâu thế...- Nói rồi đặt hai tay lên má Tấm và má con gái, dịu dàng lau đi nước mắt, chân thật cảm nhận làn da nóng ấm của hai người.

Lặng đi hồi lâu, Tấm khẽ giẫy ra, nhìn An cười, khẳng định chắc nịch:

- Là cha con đấy An, cha về thật rồi, con nói xem, mẹ không phải đang mơ chứ.

- Không, mẹ ạ, là thật đấy....con sắp chết nóng rồi - Con bé nhe răng cười, hít mũi thật mạnh - Để con đi tìm bà, bà chắc sẽ ngạc nhiên lắm.

Dứt lời, An vùng ra, chạy biến đi, chân hấp tấp muốn quàng cả sang nhau. Tấm cười ngược lấp liếm.

- Nó giống.. cha, thiếp tưởng chừng rần ghê lắm..

- Ta tên Vinh Gia, em có thể gọi thẳng tên... ta từ lâu đã không còn là người kia nữa rồi.

- Thiếp lại cứ tưởng...chàng đã...

- Đúng vậy, người kia thực đã chết rồi, chỉ còn chồng em - Vinh Gia là tồn tại, ta đã mất quá nhiều thời gian để tìm về, thật xin lỗi...

Tấm ngẩn người nhìn. Con người đứng trước mặt cô, cả đời làm Vua, chỉ biết cúi đầu với cha mẹ mình và ông trời, để có thể nói ra lời xin lỗi, bản thân phải trải qua những thử thách như thế nào, phải hứng chịu những nghịch cảnh gì! Nước mắt mới ngừng lại chảy ra, Tấm gục đầu vào ngực chồng, tay níu áo nức lên:

- Chàng sao lại..., 10 năm vừa qua, chàng đã sống thế nào....

Vinh Gia tay ôm lưng Tấm, tay bọ lên trán, đầu ngẩng cao, muốn ngăn cho lệ nóng khỏi rớt xuống.

Bây giờ ông mới chân thực cảm thấy, suốt cả đời lang bạt mây gió, cuối cùng cũng đã về đến nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: 41: Đoàn Viên

Thôn nhỏ vì sự trở về của chồng Tấm mà vui như tết. Bà con rủ nhau đến nhà chơi, nói vài ba câu chuyện, chúc mừng gia đình Tấm sum họp sau bao năm xa cách, nhưng trên hết, mục đích vẫn là ngó chồng Tấm một cái.

Một đồn mười, mười đồn trăm, đều bảo chồng Tấm có cái tên rất mang phong cách dòng dõi, lại nhìn phong độ, cách ăn mặc khác hẳn thôn quê, không là quan thì cũng là người nhiều của. Nhưng mấy người chứng kiến ngày chồng Tấm tìm về với vợ thì đều khẳng định, ông đi bộ một mình, chỉ mang theo một cái tay nải con con, người thì tóc bạc trắng xóa, ước cũng ngoại lục tuần. Tội một lời, anh một ý, đành lủ lượt kéo đến nhà Tấm chứng thực.

Nhà Tấm vốn không lớn, mấy mẹ con với nhau thì vừa đủ, giờ lại có thêm người đàn ông, mới dựng vách ngăn tạm, nên nhìn thế nào cũng thấy nhỏ bé, chật hẹp. Tấm hôm nay không đi ruộng, ngồi chịu trận ở nhà tiếp bà con làng xóm. Vinh Gia vốn không quen bị người ta áp sát, còn cố nhìn vào tận mặt, ngồi yên trong nhà thực không ổn, đã sớm trốn ra vườn sau.. ngắm rau.

Người dáng cao lớn, đứng chấp tay sau lưng, thân thẳng như trúc, vô cùng đĩnh đạc, nhưng thực chất tai đang đóng lên nghe ngóng chuyện trong nhà.

- Cô Tấm à, thật mừng quá thể, tu bao năm cũng thành chính quả, cô là nhất đấy.

- Vâng các bà ạ, cháu cũng thật không ngờ anh ấy còn về được – Nói câu này, trong lòng Tấm còn nguyên nỗi xúc động, vốn đã muốn hỏi han thật nhiều, ngặt nỗi nhà chật chội, từ qua đến nay người nhà rồi hàng xóm chen vào, hai người cũng chưa nói thêm được mấy lời.

- Thế cô lấy chú ấy từ bao giờ vậy? Chắc khi cũng được 10 năm nhỉ, con bé An lớn thế.

- Dạ, cũng được hơn 10 năm - Tấm cười trừ, chẳng lẽ bảo chẳng có cưới xin gì hết. Làm người phụ nữ của Vua thật tủi phận.

- Chú ấy quê ở đâu? Người bao tuổi rồi? – Bà bác không tiếc lời đào sâu – Tôi nhìn chú ấy chắc phải kém 60.

- Dạ không đến ạ, anh ấy còn trẻ lắm, do tóc bạc sớm thôi.

Tấm dứt lời, đằng sau vang lên tiếng ho khê. Mặt Tấm biến đổi, thật là, không biết có nghe thấy không nữa. Đàn ông tuổi này kị nhất bị cho là già, chẳng phải sao!

- Cô Tấm này, tôi thấy nhà mình cũng không được rộng, tôi bảo thật, vợ chồng là phải có chốn riêng tư, cô còn trẻ thế, chú ấy lại mới về - Chị hàng xóm nói còn không quên nháy nháy – Nhân tiện mấy anh em bên nhà tôi cũng đang lúc nông nhàn, có thể cho cô chú mượn sức, bà con hàng xóm với nhau, cần là cần lúc này...

- Dạ, em hiểu bác ạ, chúng em cũng phải làm thế thôi.

Đã mở được hướng câu chuyện mới, mọi người quên đi việc tò mò, ngay lập tức nhao vào góp ý. Bà con thôn quê vốn nhiệt tình, hồn hậu, giúp được người ta lại càng thấy vui lòng. Tấm ngồi đáp lời, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác mong chờ. Chỉ cần dựng được thêm chỗ, căn nhà nhỏ của cô sẽ mang dáng dấp một gia đình thực thụ.

Ngày hôm sau trời mát mẻ, đàn ông trong làng có đến hai chục người, mới sáng sớm đã rộn rã kéo đến, còn không chịu để nhà Tấm mời bữa sáng, tự phân công nhau bắt tay vào việc. Khoai cũng góp mặt, không hề tỏ ý khó chịu, phải làm gì đều làm tận lực, nhưng ánh nhìn không còn hướng về phía Tấm nữa. Tấm biết, đó là giới hạn rồi, còn mong người tay bắt mặt mừng, hướng mình cười nói thì thật ích kỷ. Chính bản thân cô cũng đang phải cố gắng. Đành nhờ cả vào thời gian, ngày tháng qua đi, những đau thương hôm nay sẽ trở nên nhỏ bé, rồi dần dần tiêu tán.

Sức người như núi, trong một ngày đã thấy thành quả, sang hôm sau chỉ còn chờ vách đất khô đi là có thể dọn vào ở. Bữa tối ăn cơm, Vĩnh Gia cứ nhìn Tấm bằng ánh mắt ý tứ rõ rệt làm cô gai hết cả người, ra sức tránh né.

Một người vốn ăn thịt vô vắn, lại phải ăn chay suốt 10 năm qua, giờ đột nhiên mỹ thực đặt trước mắt, nhìn đến giờ này, đã là nghị lực rất lớn rồi. Cũng không có cách nào, nhà chật, có mẹ, có con bé An tính ranh, làm ra chuyện gì lộ liễu, còn muốn cô sáng mai đứng dưới mặt trời nữa hay không!

Ngày tiếp theo, sáng sớm đã thấy Vĩnh Gia đột nhiên lại chỗ mẹ nói chuyện gì đó. Tấm để ý lắng nghe, nhưng không thu hoạch được gì. Hồi sau, thấy Cám sang, rồi hai mẹ con đi luôn đến tận trưa, khi về mang theo một bọc lớn.

Lúc lấy ra, ngoài bàn thờ nhỏ, đôi nến và vài vật bầy ban thờ, còn có một ít đồ trang trí trong phòng. Mẹ kéo Tấm vào bên trong vách, đưa cho Tấm cái bọc nhỏ, giờ ra là một bộ quần áo mới tinh, với cái yếm đào đỏ thắm, nước mắt bà hoeen bờ mi, tay vỗ vỗ tay cô khàn giọng:

- Mẹ xin lỗi, đã áy náy từ lâu, giờ mới có dịp đền bù cho con, mẹ thú thật, là nhà ta khi xưa quá nghèo, đã không công bằng với con.

Tấm ôm lấy bà, nước mắt không khỏi tràn xuống. Chiếc yếm đào rực rỡ ấy, cô khi xưa không để vào tâm, lại là nguồn cơn mọi khúc mắc đời cô. Vặn đôi sao dòi, sau bao năm đã quay về.

- Mẹ đừng bày vẽ, con cả ngày làm ruộng, cần gì quần áo đẹp này nọ.

- Là ý của ngài ấy, mẹ thật vui mừng, ngài ấy với con là thật lòng, muốn cho con một cái lễ.

Tấm trong phút chốc còn mơ hồ, bị mẹ cưỡng ép mặc luôn vào bộ đồ mới tinh. Yếm đỏ, áo cánh trắng, váy đen tuyền, đối lập nhau tôn lên vóc người cô, hoàn hảo từng nét, còn đang trong độ tuổi căng tràn nhựa sống. Mẹ nhìn Tấm, xong lại đưa tà áo lên chấm mắt, bước đi vội ra ngoài. Tấm trông theo, thấy Vĩnh Gia nhẹ chân tiến vào, ánh mắt khóa chặt lấy cô, bừng sáng rồi hóa thành một triền xuân, rạo rực mà ấm áp bao trùm khắp không gian.

Khi Tấm còn mãi e thẹn cúi đầu, ông đã sai bước tới, ôm Tấm vào lòng, ép thân hình mềm mại của cô, khệp chặt vào lồng ngực mình đầy cung nung, yêu thương. Bàn tay ông ấm nóng, bung lên khuôn mặt cô còn hoeen nước mắt, hôn nhẹ:

- Hôm nay là ngày của em, em có hạnh phúc không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: 42: Tân Hôn

Tấm những tưởng, người đàn ông này tìm về với cô, xem cô như bến đỗ cuối cùng, đã là điều đáng ngạc nhiên nhất. Đâu biết, ông còn mang tới cho cô một bất ngờ không tưởng như thế.

Gian nhà vừa mới dựng, được mọi người chung tay dọn dẹp sạch sẽ, còn thơm mùi bùn đất, rom rạ, bày biện thêm chiếc giường, chiếc bàn nhỏ, treo vài chữ hi đỏ thắm là đã tràn ngập không khí tân hôn.

Vĩnh Gia chỉnh trang ban thờ, lại lấy ra từ tay nải một chiếc bài vị nhỏ đã cũ, sơn đen bong tróc nhiều chỗ, đẩy về cung kính đặt lên chính giữa, xong kéo tay Tấm cùng nhau quỳ xuống:

- Đây là bài vị của mẹ đẻ ta, bà cả đời sống cực khổ, đến khi chết cũng không danh, không phận. Ta đã định khi thành... sẽ truy phong cho bà nhưng không được... Nay ta đã hiểu ra, đã buông được tất cả, nguyện một đời còn lại làm đôi phu thê sống nắm tay, chết chung mồ cùng em. Em hãy cùng ta lễ mẹ, cho mẹ biết mặt con dâu của mẹ, để mẹ ngậm cười nơi chín suối. Từ đây, ta bỏ họ hoàng tộc, chính thức lấy họ mẹ là Lê, sau này con cái chúng ta cũng theo họ này mà nối dòng...

Tấm theo Vĩnh Gia, dập đầu quỳ lạy bài vị người quá cố, tay chấp trước ngực thành kính thưa:

- Con tên Nguyễn Thị Tấm, xin được làm con dâu mẹ, nguyện từ nay cùng Lê Vĩnh Gia chàng trở thành phu thê, chăm sóc, yêu thương lẫn nhau, cùng nhau kính hiếu với mẹ.

Hai người lễ bái xong, nhìn sang nhau, trong mắt hiển hiện nỗi xúc động tràn trề. Tấm gượng cười khẽ giọng:

- Chàng xem, có phải cũng nên để bé An vào nhận bà nội hay không?
- Chuyện đấy còn lâu còn dài, mà em không biết sao? Bà ngoại đã đưa con bé đi lánh rồi.
- Lánh, lánh cái gì... Tấm nhìn về trêu ghẹo của chồng, chân đã dậm đứng lên.
- Em bảo, cha mẹ nó tân hôn, nó có nên ở xem không!

Hơi nóng theo tiếng thăm thì bên tai, đốt mặt Tấm cháy rụi. Trong lòng quần bách, cô thăm mắng, thật là già mà không nên nét, bao tuổi rồi còn đòi tân hôn.

Vĩnh Gia nhìn biểu tình của vợ, cười không dứt, tay giữ hai vai buộc Tấm thẳng nhìn vào mắt mình. Dưới ánh nến vàng sáng tỏ, khuôn mặt Tấm rõ nét, thom mát, sạch sẽ, đã mất đi cái vẻ non nớt 10 năm về trước, lại nhiều hơn vẻ thành thực của người đàn bà bước sang tuổi 30. Ông tham lam đưa cái nhìn thâm trợn từng gợn sóng nổi tiếp dâng lên trong đôi mắt nâu, vuốt ve những nếp nhăn mờ đã thành hình theo năm tháng, sự tiếc nuối như thủy triều ập đến ào ạt, lại hóa thành niềm cảm thương vô hạn.

Ông đắm mình trong ảo tưởng bao nhiêu năm, cũng là ngần ấy năm chôn vùi tuổi thanh xuân của Tấm. Thời gian đã qua, ông không cách nào trả cho cô, chỉ có thể dùng yêu thương gấp đôi để bù lại.

Vĩnh Gia ôm Tấm đặt lên đùi mình, âu yếm hôn nhẹ từ vầng trán mát lạnh, đến sống mũi xinh đẹp, di đôi môi như tạc vòm quanh hai má rồi từ từ đầu xuống, mon man bờ môi chín mọng. Không muốn dọa sợ cô, ông rất khẽ khàng, từng chút một thâm nhập, dùng tất cả bản năng khiêu khích cô, buộc cô mở lòng phối hợp cùng mình. Bàn tay to lớn giữ chặt gáy cô không cho cô lộn xộn. Bàn tay kia chạm xuống phần đùi đã lộ ra ngoài váy, nhẹ nhàng xoa nắn. Cảm thấy Tấm rung mình, muốn rút lại, tay ông liền thừa thế xộc thẳng vào trong khố, tay trên ấn chặt để cho đầu lưỡi cả hai giao triền càng thêm sâu.

Nhịp tim ông tăng tốc như vũ bão, lồng ngực muốn nổ tung, đã không thể kìm nén dục vọng nguyên thủy. Ông làm rầm trong con nhộn nhạo:

- Em tự mình coi, hay để ta.

Tấm xấu hổ, chôn đầu vào hõm cổ chồng, trong người có gì đó thét gào muốn bứt phá, nhưng bảo tự mình động thì thật ngại ngùng, thế là đành mặc ông coi ra từng món đồ, để ông ôm sát vào người trong tư thế mặt đối mặt đầy khiêu khích. Cô nhắm chặt hai mắt, đến bờ môi cũng run rẩy:

- Em sợ gì chứ! – Vĩnh Gia kiềm nén, nhẹ hôn lên bầu ngực Tấm, lấy ra đôi tay cô đang gồng cứng muốn che đi thân thể trần trụi, áp môi vào lòng bàn tay, thu vào mắt tất cả phản ứng dù nhỏ của cô, kiên trì chờ đợi.

Đến khi Tấm không chịu nổi cảm giác nhột nhột, hé ra đôi mắt nâu, dâng tràn trong đó là nỗi bối rối, sự nũng nịu, thì ông nhanh chóng bắt lấy cánh môi cô, từ da diết đến cuồng bạo, rồi hóa thành con lốc, cuốn Tấm vào miền bão tố, đè, nghiêng cô trong nỗi rạo rực không thể hô hấp nổi.

Tấm vô thức quàng tay lên cổ chồng, đầu ngửa ra càng sâu, dẫn dắt chồng khám phá triệt để những vùng rung động nhất, bầu ngực vì thế càng áp chặt vào lồng ngực rộng của ông, chân thực cảm nhận nhịp tim đang hào hển như muốn phá vỡ. Vĩnh Gia nhân lúc thần trí vợ mê muội, tràn xuống cổ cắn mụt, cuối cùng dừng nơi bầu ngực mềm mại, khiêu khích rồi thỉnh thoảng mút chặt nụ hoa trong miệng. Người Tấm giật nảy, xung quanh đột nhiên trắng xóa, hỗn loạn, đầu ngã về phía sau, miệng há to, mắt tràn lệ. Cô thế mà lại dễ dàng thỏa mãn chỉ bằng một nụ hôn.

Cao trào làm bên dưới Tấm một mảnh ướt át, tràn xuống nơi đùi Vĩnh Gia khiến ông như phát điên, không thể nhịn được nữa, thô lỗ nhấc đôi mông tròn trịa của vợ, nhanh chóng đưa vật đàn ông trượt sâu vào miền ẩm áp.

Hành động quá đột ngột, cảm giác quá mãnh liệt ào tới khiến cả hai không khỏi la hoảng. Mọi thứ như chạm vào tâm lốc, dừng trong giây lát, rồi lại điên cuồng xoay Tấm và Vĩnh Gia vào một nhịp điệu hoàn toàn mới. Cả hai chỉ còn biết dùng tất cả bản thể, vận hết sức mình để trao nhau cái trọn vẹn nhất, hoang dại nhất, không suy nghĩ nào có thể khống chế, chỉ còn sự tùy tiện, phóng túng, bừa bãi, bản năng.

Vĩnh Gia muốn gầm gào, mà Tấm cũng không còn chịu nổi cảm xúc quá sức này. Mái tóc cả hai cài sang nhau, ướt đẫm. Thân hình trần trụi cọ xát, cảm nhận từng cái nảy nhỏ của mạch máu rùng rục dưới da, cảm nhận lớp mồ hôi hòa quyện đượm hương ngọt ngấy. Đầu Tấm lắc trần, đầy vẻ thống khổ lẫn vui sướng, cổ đau nhói vì kìm nén tiếng rên lại trong họng, hết sức mình ghì chặt vào chồng, như trốn tránh hiện thực, lại như muốn hòa tan vào thân thể ông.

Vĩnh Gia đẩy đầu vợ, trong hơi thở dồn dập cuốn lấy môi cô, hồng thục từng cái mạnh mẽ, khẳng định, nắn tìm ánh mắt cô, vô cùng thỏa mãn khi nhận được tình yêu nở rộ trong ấy đáp lại. Cảm xúc lan tràn, bung ra trong mạch máu như luồng sét, nhanh chóng đưa cả hai lên đỉnh, thân thể kề sát gắt mạnh, trong giây lát hòa lẫn làm một, đôi lấy, cho đi, quyện chặt, lưu luyến.

Tấm nằm yên trong vòng ôm ấm nóng của chồng, cả cơ thể mỏi rã rời, một chút cũng không muốn động. Bàn tay cô âu yếm đặt lên lồng ngực vững chãi, lại mỉm cười ngược lên hôn nhẹ cằm ông. Xong, mắt cô khép lại, gương mặt an nhiên chìm dần trong cơn mơ màng.

Những tưởng Vĩnh Gia sẽ không dễ dàng cho qua, nào ngờ ông chỉ nằm yên, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, chu du trên khắp thân thể vợ, miệng lầm nhảm mấy lời vụn vặt “không việc gì phải vội”, “ngày tháng còn dài”...

Ngoài vách, gió xôn xao trên đừa rặng cây, những âm thanh làng quê yên bình mơ hồ văng lại, nhịp nhàng như thể đưa nôi.

Trong căn phòng tối ảm áp, Tấm chìm vào giấc ngủ, hồn ngao du bồng bềnh, từ trên cao nhìn xuống thấy Vĩnh Gia vẫn đang đều đều xoa lưng cho mình, thấy mọi người đang say giấc trong căn nhà của Cẩm cách đây không xa, lại thấy cả nàng Tấm ở thế giới hiện đại kia đang vui vẻ cười đùa cùng bố mẹ.

Nhà mình ở đây rồi - Tấm thăm nhủ - Chồng, con mình cũng ở cả đây rồi, sẽ không đi đâu nữa, từ nay ở bên nhau mãi mãi, không bao giờ lìa xa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện: Những Khúc Đệm Cuộc Sống

Khúc 1: Cha và con gái

An là đứa trẻ tự lập, không cần mẹ sai việc, có thể bố trí tốt những gì cần làm trong một ngày. Về ngoài thì sôi nổi bộp chộp, nhưng thực chất là một đứa bé vô cùng dễ thẹn.

Vĩnh Gia về nhà một tháng, con bé vẫn hay linh đi, rất ít khi chịu ở nhà, tạo cơ hội để cho hai cha con hiểu nhau.

Một hôm, đã buộc trâu vào chuồng xong, An tò mò nép tại vách, liếc vào gian phòng của cha mẹ, thì thấy Vĩnh Gia đang đứng bên bàn nhỏ, bàn tay rất đẹp đang định đặc đưa bút trên nền giấy. Con bé quên hẳn sự ngượng ngùng, công nhiên ngó vào xem cha viết gì.

- An, vào đây con – Vĩnh Gia vẫy tay gọi con gái, không quên hé ra một góc để con thỏ tự chui vào bẫy.

An nhìn cha, lại nhìn tờ giấy, sự hiếu kỳ chiến thắng áp đảo, nhanh chân bước vào. Trên tờ giấy là ba chữ nét phong nhã, cứng cáp, rất đẹp.

- Là tên con – An khẳng định.

- Con biết chữ ư ? – Vĩnh Gia giật mình nhìn con gái, cũng chưa bao giờ thấy con bé đi học.

- Là mẹ dạy con, mẹ biết rất nhiều, khi rảnh sẽ dùng chạc cây dạy con viết chữ - Con bé nhìn thẳng vào Vĩnh Gia – cha rất giàu phải không ạ?

- Sao con lại nghĩ thế ?

- Vì cha mua được giấy, bút. Ở thôn ta, chỉ có mấy đứa nhà giàu được lên huyện học là có, bọn chúng khoe rằng giấy, bút của chúng giá ngàn vàng... Nói xong, con bé còn làm biểu tình bĩu môi, chắc đã từng bị đá kích không còn.

- Vậy, con có muốn thử không?

- Được ạ?

- Được chứ, đây con cầm như thế này – Vĩnh Gia nắm bàn tay nhỏ bé của con gái, chỉ con cách cầm bút, trong lòng dậy lên một cảm giác chộn rộn kỳ lạ.

- Được không ạ? - An ngược đôi mắt đầy mong đợi về phía cha, dưới bàn tay hơi run vì cổ cầm bút là mấy chữ xiêu vẹo.

- Cũng ổn, mẹ dạy con rất tốt – Vĩnh Gia nuốt xuống lời khó nghe, thật ra một đứa trẻ chưa từng được cầm bút lông, sẽ không dễ dàng để viết đẹp.

- Vâng – Con bé cười tí mắt - mẹ dạy con rất nhiều...

Dứt lời, con bé trở lại trầm tư, tay mân mê cây bút lông, mắt nhìn ra ngoài cửa

– Khi vắng cha, mẹ vừa là cha, vừa là mẹ, nay cha về rồi, mẹ chỉ là mẹ thôi, con trả lại vợ cho cha, cha phải hứa sẽ đối xử thật tốt với mẹ, không làm mẹ buồn, có được không cha?

- Được! – Vĩnh Gia nhìn vào đôi mắt tràn đầy vẻ nghiêm túc của con gái trân trọng gật đầu. Thật sự là, Tấm đã dạy con rất tốt.

Khúc 2: Vĩnh Gia làm nghề gì để sống

Lúc thoát khỏi kinh thành, tuy trên người Vĩnh Gia không mang nhiều đồ, kỳ thực phần lớn đều là tiền vàng mà Nguyễn Toàn đã cố nhét vào tay nải.

Về với Tấm một thời gian, đã ổn định về mặt cảm xúc ít nhiều, Vĩnh Gia bắt đầu quay sang lo chuyện khác. Thôn nhỏ, cuộc sống giản đơn, không cần dùng đến nhiều tiền, nhưng ông vẫn thấy không ổn.

Miệng ăn nín lờ, và lại đã từng trăm công ngàn việc, ngồi rồi thế này với ông thật không quen.

Buổi trưa, Tắm đi làm ruộng về, ra lu múc gạo nước uống, lại nhìn thấy Vĩnh Gia đang trầm lặng ngồi ngắm vườn rau, bên cạnh là cây cuốc. Tắm cười thầm trong bụng, khẽ khàng lại gần, ngồi bên chồng.

- Chàng làm gì vậy?

Vĩnh Gia biết vợ đã về từ lâu, xong còn mãi chìm đắm trong tâm sự riêng, liếc sang thấy Tắm khẽ nhại mồ hôi, mắng áo trước ngực ướt đầm, lộ rõ bầu ngực căng tròn, lại ngạc nhiên khi thế mà mình không nổi lên cảm giác nhộn nhạo quen thuộc.

- Em bảo, ta phải làm gì đây! – Vĩnh Gia xòe đôi tay lấm đất, đơ ửng, chắc do gắng sức cầm cuốc – Không nói đến khổ, khổ ta có thể chịu, nhưng ta không thấy được cái cần tìm. .

Vĩnh Gia diễn đạt mông lung, nhưng Tắm rất hiểu. Cả đời ông làm Vua, nay bảo là buông bỏ, hẳn lòng vẫn còn khó chịu, lại không tìm được công việc thay thế thích hợp, trong lòng sẽ cảm thấy mình vô dụng. Mà đối với một người đàn ông cao ngạo, điểm này thật chết người.

- Chàng không phải vậy! - Tắm nắm lấy tay ông triu mến - Rồi sẽ có việc thích hợp với chàng, dục tốc bất đạt, chàng cần có thời gian để cân nhắc thêm xem, mình hợp làm gì?

Vĩnh Gia không ừ hừ, lật đi lật lại đôi tay của Tắm. Qua năm tháng làm lụng vất vả, các ngón tay Tắm đã ít nhiều biến dạng, trở nên thô ráp hơn khi xưa, lòng bàn tay còn đầy những vết chai dầy. Ông đột ngột đưa tay vợ áp lên mắt mình, cúi đầu hồi lâu.

Tắm để kệ chồng, dịu dàng tựa sang vai ông, âm thầm an ủi. Vĩnh Gia đã thay đổi rất nhiều, đã biết trân trọng, xót xa cho người phụ nữ của mình, điều mà cô mong đợi nhất.

- À, thiếp có được bé An khoe chữ hôm qua - Tắm nhòm dầy sáng mắt nhìn chồng – Chàng bảo, có thể hay không, dạy học?

- Dạy học?

- Vâng, hẳn chàng đã tỏ, thôn ta hẻo lánh, lại nghèo, không có thầy đồ nào chịu về đây dạy lũ trẻ. Thực ra lũ trẻ rất thông minh, khát cầu đi học, thiếp từng thấy một nhóm vây quanh bé An đòi nó dạy lại mấy chữ..

- Nàng nói không phải là không có lý.

- Chữ sao! – Đôi mắt nâu của Tắm lấp lánh – Chàng nghĩ xem, nếu chúng không được đi học, sẽ suốt đời giống cha mẹ chúng cầm mặt xuống bùn, cả đời đầu óc tù mù, không thoát nổi lũy tre. Chàng như thế, có thể thực thi chính sách của chàng khi xưa - khuyến học - lại có thể thông qua dạy dỗ, truyền tải những hiểu biết, những khát vọng, những tư tưởng của chàng. . .chẳng phải rất tuyệt hay sao.

Vĩnh Gia ngậy người nhìn Tắm, như trông thấy lại hình ảnh cô đứng trước điện Cần Chính tự tin giảng giải cho các thái y. Ông nhếch miệng cười, ôm vợ vào lòng, hôn kêu một cái lên má vợ, lòng tràn ngập yêu thương. Ông đã vứt bỏ nhiều đến thế, nhưng thật sự, một chút, cũng sẽ không tiếc!

Khúc 3: Sinh con

Tắm và Cám cùng đi ra đồng, Cám quay sang chị thắc mắc.

- Chị Tắm à, chị có thấy dạo này chị béo lên không?

- Chị chẳng thấy gì - Tắm ngó xuống người mình - Chỉ có hay buồn ngủ. Cứ chập tối là chị chỉ muốn nằm ngay.

- Hay là chị có thai – Cám sững lại, ngó bụng Tắm đầy vẻ nghi ngờ.

- Không thể nào chứ. . .

.....

- Chàng bảo đứa con này sẽ là trai hay gái - Tắm dò hỏi chồng khi ông đang tập trung nghe ngóng bụng mình. Thật kỳ lạ, hai lần mang thai cô đều không có chút cảm nhận, không nhờ Cám nhắc nhở, khéo bụng to lên cô còn tưởng mình bị bệnh trọng gì.

- Với ta không quan trọng – Vĩnh Gia choàng tay ôm vợ - Trai hay gái, đều là máu thịt của ta và em, điều đó mới là chính.

- Chỉ mong được như thế - Tắm cười híp mắt, được chồng xoa lưng dễ dàng rơi vào trạng thái buồn ngủ.

.....

Đủ ngày, đủ tháng, Tắm sinh hạ được một cô con gái như hoa như ngọc. Con bé khóc rất to, được mẹ cung nệm áp vào bầu ngực thì nhắm chặt mắt, mút lấy mút để. Tắm giả than:

- Aiz, thiếp cũng không ngờ lại sinh ra con gái nữa!

- Không sao, con nào ta cũng thích – Vĩnh Gia dịu dàng lau mặt cho vợ.

- Haiz...thiếp nghỉ tại chàng nợ nữ tử trong dân gian quá nhiều, giờ bị báo ứng đây... - Tầm nhìn mặt Vĩnh Gia đùa dai.

- Không sao – Vĩnh Gia dày da liếc cô – Có bao nhiêu nợ, cứ đến mà đòi, lưng ta còn cứng lắm.

Hiểu ra thâm ý trong lời chồng, Tầm quay đi khuôn mặt đỏ như gấc, miệng lầu bầu “không thềm nói chuyện với chàng”

.....

- Em bảo đến bao giờ ta mới đến lượt đây? Vĩnh Gia vẻ khó chịu, tay chen vào ôm bầu ngực căng sữa của vợ, mặc kệ bé con đang hươ tay đòi.

- Chàng thật là...Tầm muốn đẩy ra nhưng bất lực, thân thể đã mấy tháng không được gần chồng, cũng phản lại dễ dàng thuận theo.

Vĩnh Gia mặc kệ vợ nói gì, việc mình cứ làm, khiêu khích vợ đến nơi đến chốn. Hừm không ăn được triệt để, cũng đành, méo mó còn hơn không.

.....

Vì cái miệng đen đuôi của Vĩnh Gia, Tầm sinh đến đứa thứ năm mới ra cậu con trai. Đúng như mong ước của mình, Lê Bình An được bế em một nghỉ.

Từ đây cả nhà quây quần, đông vui, sống cuộc đời cùi gạo, dầu muối, nhưng vô cùng hạnh phúc, mãi mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Làm Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.